

LÉLEKVÁRÓ ELMÉLKEDÉSEK 2024



Hamvazószerdától Pünkösöd vasárnapjáig

E füzet elmélkedései sok-sok testvér gondolatait fűzik csokorba az ország különböző tájairól.

Jutalom, de kitől?

A keresztény ember arra összpontosít, hogy jutalmat Istentől kapjon. Ennek a jutalomnak az a tartalma, hogy az ember átéli, megérzi, tapasztalja, hogy Isten vele van, és ő Istennel; hogy van közöttük egység, személyes kapcsolat, amelyben Isten vágyik ránk, mi pedig Rá. Az ember érezheti ezt a mindennapokban és a végső nagy találkozás jutalmában.

A jutalom elnyerésének módjáról beszél itt Jézus.

Vannak, akik úgy gondolták (farizeusok, vallásos képmutatók), hogy az istenkapcsolat akkori formáinak megfelelően (adomány, ima, böjtölés) ezt nyilvánosan, demonstratív módon kell tenni. Hiszen a látható példa ragadós, közvetíti a kultúra, a vallás elvárását, és mintát ad másoknak is. Így a nyilvánosság – és mondjuk így: a propaganda – fontos marketingeleme lett a vallási cselekedet, holott az alapvetően csak az Istenre és az emberre tartozik.

A demonstratív cselekedeteknek is van jutalmuk. Jézus is mondja: megkaptátok jutalmatokat. Kitől? Az emberektől, a nézőközönségtől, a lájkolóktól. Népszerűek, követhetők lesztek, mémekeket adtok, alakítjátok az emberek tudatát, kiépítitek a szokások bástyáit. Minden vallási vezető legfőbb vágya ez, hogy legyen létszám, követő, demonstratív erő, csörögjön a pénz, működjön az üzem.

Jézus ezzel szemben a csendes rejteket ajánlja. De van-e értelme a rejtekben bármit is csinálni? Van-e értelme a nem demonstratív tetteknek? Hoz-e bármit is a konyhára? Ha az intézményeket nézzük, bizony keveset. Ha az Isten felé törekvő embert nézzük, bizony sokat. Mert a rejtek nem egy sötét kamra, egy bezárt szoba, hanem ott egy lépcsőn felfelé tett lépés. A körülményeknek meg kell teremteni az intimitást. Ott, ahol ketten vagyunk: Ő és én. Mert ebben az intim baráti viszonyban oldódnak ki az ember görcsei, félelmei, jön létre az önátadás, a megismerés és megismertetés, a találkozás. Ahol az ember Isten szándéka szerint teremődik. Ahol az leszünk, akiknek Isten álmodott bennünket.

A piacokon, tereken, templomokban, hamuval hintett hajjal nyilvánosan végzett, mégoly nemes vallási cselekedetek kifelé hatnak, befelé nem; könnyen eltörölhetők, megváltoztathatók, ahogy a körülmények és a lehetőségek akarják. Ma az izmusok és vallások szabadpiacán mérlegelni lehet, mi az, ami nekem jobban tetszik, mi az, ami bejön. A rejtekben csak ketten vagyunk, nincs külső körítés, nézőközönség. Ott és akkor történhet meg az, ami minden vallási cselekedetnek az alapvető lényege: az önátadás.

De van-e társadalmi, nyilvános vetülete az önátadásnak? Hiszen Jézus mégiscsak az Isten Országát akarta. Igen, van. Az, hogy változunk. az, hogy levetjük az ó embert és elveszük magunkra az új embert. Az új embert, aki szeret, ad, szolgál, szelíd. Hiszen pont a társadalomnak van szüksége ilyen emberekre. Akik a háború helyett a békét hozzák, akik a társadalmi különbségek helyett az osztozást, akik gyógyítják a világ sebzettségét. És gyógyítják a megsebzett világot, szavakkal, tettekkel, jelenléttel, kiállással jó ügyekért. Az ilyen emberek a rejtettségben alakulnak. Ahogy a magzat is az anyaméh rejtettségében, vagy a szerelem is a rejtettségben alakul, így az új ember is. A lélekvárásnak is ez az értelme, önmagunk változását várjuk, készítjük elő az ima, az olvasás, az elmélkedés perceiben. Ha idén nem is, de jövőre, vagy jövő utánra valami megszületik bennünk. És általunk lép be a világba.

Garay Bandi, Dunakeszi

2024. február 15., csütörtök**Lk 9,22-25**

Miért is fogja a korabeli zsidó „elit” Jézust keresztire feszítettetni? Sokan leírták már, hogy hatalomféltebből; riválist láttak benne, akinek hatalma nem e világból való, egészen más jellegű. Jézus más-hová tette a hangsúlyokat, másképp magyarázta az Írást, megtisztította a ráakódott fölösleges dolgoktól vagy torzító értelmezésektől, és hiteles módon utat mutatott.

Nézzünk magunkba, vajon ki és mi tud minket haragra gerjeszteni? Tudunk-e „ölre menni” nézetkülönbségeken, vagy csak szelíden érvelünk, megpróbáljuk a felismert értékeket megosztani másokkal, Jézust követve jó példával elől járni?

Manapság is sajnos megtörténik, hogy valaki nem bír az ellenfelével, és idegen hatalmaknak szolgáltatja ki, lelki vagy anyagi értelemben más végezze el hatékonyan a megsemmisítő munkát.

Jézus itt szemléletesen ellentétpárokkal él, hogy még inkább szívünkbe vesse a rangsort, az értékek rangsorát.

Vajon mit jelent számunkra önmagunk megtagadása, és hogyan adható át az az értékrend, amelyben a rangsor élén a Jézus-követés áll, egy olyan világban, ahol már nyíltan minden az egyénről szól, az „én testem”, az „én céljaim”, az önmegvalósítás mindenek felett, a „mert megérdemlem” világában? Nap mint nap tapasztaljuk, hogy a kaparkodás nem tesz boldoggá, csak újabb betölthetetlen igényeket gerjeszt, és az egymás fölébe kerülés vágya végső soron pusztulást hoz az egyénnek és az emberiségnek egyaránt. Az áldozathozatal egyenlővé tétele a baleksággal, a személyes sérelmek felnagyítása, az áldozatiság átértelmezése, felfokozása azok valódi feldolgozása, imában történő felajánlása, szeretettel történő valódi gyógyítása helyett – mindez nem vezet megoldáshoz.

Sokkal inkább eredményt hozna, ha a másik ember szempontjait is empatikusan megvizsgálánk, de még inkább Isten szempontjainak beengedése konfliktusainkba, életünkbe. Hiszen az imádság nézőpont-változtatást is jelent, hogy lépteinket minden nap Jézushoz igazítsuk, meghallva és megvalósítva mondandóját: „életünk legyen”, lelki gazdagságban, bőségben éljünk az osztozás, az „elég” világában.

Nagybán Edit és Feri, Budapest

2024. február 16., péntek

Mt 9,14-15

Mindennek van ideje

Az ember imádkozik, böjtöl azért, hogy közel kerüljön Istenhez. A rejtekben végzett ima és böjtölés alapvető célja annak a légkörnek, azoknak a feltételeknek a megteremtése, amelyek által kialakul Istennel a személyes kapcsolat. Aki állandóan a böjtre, imára figyelmeztet, az azt is leleplezi, hogy számára ez a kapcsolat nincs meg, vagy nem érzi, nem nyilvánvaló számára.

Ritkaság az, amikor az ember ezt a jelenlétet, ezt az egymásban valóságot megtapasztalja, ezért gyakran fordul ezekhez az eszközökhöz. És ha tapasztalja, akkor is a hálaimára inspirálja.

De miért kell akkor is imádkoznia, böjtölnie, amikor Isten ott van vele, amikor – divatos szóval – flowban van Istennel? Amikor Isten történik vele, benne és általa. Miért kell itt bizonytalannak lennünk? Vajon itt van, vagy mégsem? Vajon Ő ez, vagy mégsem? Az embernek nem adatik meg, hogy számára nyilvánvaló és folyamatos legyen Isten jelenléte? Még ott és akkor sem a tanítványokkal?

A farizeusok és a János-tanítványok részére ez abszurd feltételezés volt, mert hitük, vallásuk, tapasztaltuk szerint az Isten és az ember elkülönülve létezik. Isten nagy, és én kicsi vagyok. Isten büntelen, és én bűnös vagyok. Istenhez hidat kell építeni (ima, böjt, szertartások, áldozatok), vagy ő épít hidat nekünk (kereszthalál, megváltás). De az evangéliumok alapján gondolhatjuk azt is, hogy Istenben létezzünk, és nem különülünk el tőle. Hogy létezhet az egység. És itt van egy elválasztási pont. Istent kívül keressük, vagy belül? Bár József Attila azt írja, hogy „Isten a hátam mögött állt, és én megkerültem érte a világot”. De mondhatjuk azt is: Kerestem az Istent a csillagok között, a természet szépségében, a teremtettségben, a szent iratokban, a vallásokban, de sehol nem találtam; végül ott belül a szívemben-lelkemben megtaláltam.

Így nem kell böjtölni, imádkozni, hiszen ott van velem. A tanítványoknak ez Jézus életében megadott. Isten három éven át velük volt, jóban és rosszban, viharban a tengeren vagy lakomákon; a csen-

des beszélgetésekben és a gyógyítások során; a hegyeken, az olajfaligetekben és a réteken. Miért kell állandóan odaböknöni, még a legemelkedettebb percekben is: Böjtölj, imádkozz! Holott csak élvezni kellene a jelenlétét, az együttlétet, azt, ami van. „Uram, jó nekünk itt lenni” – szakad ki Péterből a Tábor-hegyen. Állítsuk meg az időt, tegyük folyamatossá a jelenlétet.

Lehetünk-e mi egyszerű emberek is így a 2024. évben? Vagy ez ott és akkor adatott meg pár kiválasztott embernek. Isten minden embert egyformán szeret, és nem válogat az emberek között. Ha nekik megadott, nekünk is megadatik. A kultúránk, vallási szokásaink sajnos nem segítik bennünk ezt kialakítani. Inkább elbizonyítanak. Böjtölj, imádkozz, engesztelj! Mennyivel melegebbek lennének ezek a szavak: „Legyél velem, menj velem, élvezd, hogy itt van!” És ezek még csak felszólító mondatok. De mondhatnánk így is. „Itt volt/van velem. Vele voltam és velem volt.” Vagy Adyval szólva: „Csendesen és váratlanul átölelt az Isten.”

Mert a vőlegény nem ment el. Itt maradt, itt van. És nem is bújócskázik velünk. Miért is tenné? A játszmák emberi dolgok. Isten jelen van, és azt akarja, hogy az életünk része legyen. Itt és most. És mindörökre.

Garay Bandi, Dunakeszi

2024. február 17., szombat

Lk 5,27-32

Léviből lesz Máté

Lévi a zsidók által megvetett adószedői munkát végzi. A megszálló rómaiakat szolgálja ki. Ráadásul jogtalanul több pénzt is kérhetett, hogy több haszna legyen. Tudatában van, hogy megvetett, nyugtalan is emiatt. Bizonyára jelen volt Jézus beszédeinél, esetleg valamelyik gyógyításánál.

Amikor Jézus megszólítja, tekintetük találkozik, olyan érintést tapasztal, amelytől nem tud, nem is akar szabadulni. Micsoda megtiszteltetésnek élhette meg! Engem hív, aki lopok, csalog, mások által megvetett vagyok? Engem, aki nem érdemlem meg? Valószínűleg benne volt már a vágy, hogy megtisztuljon, szeretett ember lehessen. Jézus tekintete, a benne lévő gyengéd erő adott neki lökést ahhoz, hogy felálljon, és hátat fordítson addigi életének. Követte Jézust. Ami azt eredményezte, hogy otthagya megvetett munkáját, barátait, családját, és elindult Jézussal és a többi tanítvánnyal, hogy tegye, amit akkor még nem tudott: szolgáljon. Mert az elhívás és követés után szolgálat jön. Továbbadni a Mester tanítását, megélni a tanultakat. Élet- és sorsközösséget is vállalni a tanítványokkal.

Vajon te és én meddig lennénk hajlandók „elmenni” egy ilyen megszólítás, elhívás után? Meddig követnénk a Mestert? Talán elmennénk egy „előadására”, még egyet is értenénk a tanításával. De a kényelmes, addigi életünknek hátat fordítani? Azt már nem.

Léviből úgy lehetett Máté, hogy ezt megtette. Mindenét hátrahagyva vállalt közösséget Jézussal és a körülötte lévő emberekkel. Azt is vállalva, hogy a tanítványok lenézik. Ugyanis szükségét érezte a megtisztulásnak, hajtotta egy belső vágy, vágyott a szeretésre. Ki tudja, eddig mióta nem volt része benne.

Előtte azonban rendezett egy búcsúvacsorát, ahová régi barátait is meghívta. Talán azért, hogy lássanak egy Igaz Embert. Lássák Jézus szelíd, mégis erőt sugárzó Lényét. A farizeusok, írástudók pusmognak, mondván, bűnösök között mi keresnivalója van egy igaz zsidónak?

Jézus azt válaszolja, hogy a betegeknek van szükségük orvosra, nem az egészségeseknek.

Régebben egy alkoholista szomszédunknak felhívtuk a figyelmét, hogy itt és itt van alkoholistamentő misszió. Jöjjön el, elkísérjük. Ő nem alkoholista, volt a válasz. Azon, akinek nincs betegségtudata, nem lehet segíteni.

Irgalmasságot akarok, és nem áldozatot, mondja Jézus Máté evangéliumában. Ezt mondja Jézus ma is: az irgalom, a szeretet fontosabb, mint az igazam. Nekünk valószínűleg nem kellene elhagyni a családjunkat, ma nem ezt kéri az Úr tőlünk. Tőlünk a követést várja, ami embertársaink szolgálatát jelenti. Irgalmat kér a környezetünk, családtagjaink, szomszédaink, munkatársaink iránt.

A Máté név jelentése: Isten ajándéka. Nosza, keljünk fel „az asztalunk mellől”, legyünk ajándékká mások számára!

Kiss Józso és Márta, Budapest

2024. február 18., Nagyböjt 1. vasárnapja

Mk 1,12-15

Pusztá és böjt

Valahol olvastam, hogy a héber számszimbolikában a 40-es szám azt jelenti: a létező legtöbb, ami emberileg kibírható. (Nem lehet nem észrevenni a párhuzamot Izrael népének 40 évi vándorlásával a pusztában.) Akár így van, akár nem, egy 40 napos böjt hatalmas próbatétel, úgy is, ha egy belső erő – Lélek – ösztönöz, más fordításban „kivet” a pusztába.

Lélek és sátán, vadállatok és angyalok... Hihetetlenül nehéz és egyben hihetetlenül értékes idő: ez a pusztai tapasztalat előzi meg a krisztusi igehirdetést.

Számomra mi a pusztá és a böjt? A segélykiáltásaink helye, és a válaszok helye is. Kiszolgáltatottság, bizonytalanság. A változás szükségessége és az erre való felkészülés módja-ideje. A pusztában szétválik az értékes és értéktelen, nem hétköznapi értelemben. „Mint aranykeresők a pataokban, szitáljuk a bűn homokját, és egyszercsak Isten felragyog” (Tompá Zsófia).

Bognár Éva, Csömör

2024. február 19., hétfő

Mt 25,31-46

Ítélet magunk felett

Nekem nincs jogom mások felett ítéletet mondani. Természetesen a történeteket megítélhetem.

Az emberek saját megítélésük alapján tartják a másik embert jónak vagy rossznak. Ezek a mércék azonban változtak a különböző történelmi korokban.

Jézus szilárd, félre nem magyarázható mércét állít elénk. Szeretni kell, és nem akárhogyan: úgy, mint önmagunkat. Szeretettel kell a felebarátunk, sőt az ellenségünk felé is fordulnunk. Milyen könnyű ezt leírni, és milyen kíneserves megvalósítani. Fontosak az apró dolgok is. Azokon kell begyakorolni, hogy a nehezebbek felé is tudjunk lépni. Jó lenne haladni, és nem visszalépni.

Rajtam múlik, hogy a jézusi mércét elfogadom vagy elutasítom. Ebből következik, hogy milyen sorsot szánok magamnak. Sokszor azonban megfeledkezem róla.

De Uram, Te tudod legjobban, hogy teremtményed milyen botladozó, elkóborgó az úton. A magam felett mondott ítéletkor csak irgalmasságodban bízhatok.

Adj erőt, Uram, hogy kitartó lehessen melletted.

Bene Éva, Budapest

⁷*Amikor imádkoztok, ne szaporítsátok a szót!*

Nem a sok beszéd miatt hallgat meg minket az Isten.
Egyszerű, világos szavakkal forduljunk Istenhez!

⁹*Ti így imádkozzatok: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a neved,*

Szeretni Istent teljes szívünkkel, teljes lelkünkkel, egész értelmünkkel és minden erőnkkel kell (Mk 12,30 „Főparancs”).
Szeretetünk erejével szenteljük meg Istent.

¹⁰*Jöjjön el az országod, legyen meg az akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is.*

A feltétel és személyválogatás nélküli szeretet legyen a földön is, és ennek létrejöttéhez és fenntartásához nekünk is hozzá kell tennünk a magunk részét.
Kívánjuk, hogy akaratodba simulva teljesüljön minden terved mennyben és földön.

¹¹*Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma,*

Ma, vagyis napról-napra – ehhez tehetségünk szerint kell hozzájárulnunk.
Vágyunk arra, hogy megadd nekünk a mindennapi kenyeret, amelyhez mi is megteesszük a magunk kötelességét.

¹²*Bocsásd meg a vétkeinket, amint mi is megbocsátottunk az ellenünk vétkezőknek.*

Vétkeinkkel adósai vagyunk Istennek. Azt kérjük, hogy ezeket engedje el, és mi is elengedjük az emberek ellenünk elkövetett bűneit.
Kérjük bocsánatodat, s tudjuk, nekünk is meg kell bocsájtanunk.

¹⁴*Ha megbocsátjátok az embereknek, amit vétettek ellenetek, mennyei Atyátok is megbocsát nektek.*

¹⁵*De ha nem bocsátotok meg az embereknek, Atyátok sem bocsátja meg bűneiteket.*

Istennél a bűneink megbocsátásának feltétele, hogy mi is bocsássunk meg az ellenünk vétkezőknek. Istennel nem lehet úgy jóban lenni, hogy az emberekkel nem vagyunk jóban.
Ettől még szigorúbb a helyzet Mt 5,21 szerint: Én pedig azt mondom nektek: „Már azt is állítsák a törvényszék elé, aki haragot tart embertársaival. Aki embertársát ostobának nevezi, állítsák a nagytanács elé.”

Tudjuk, meg kell bocsájtanunk, hogy elnyerhessük bocsánatodat.

Testvéreink, kérjük a Szentlelket, hogy minden Miatyánk elmondásával erősödjön bennünk a tudat, hogy a Jézushoz tartozás felelősséggel is jár, és nekünk is részt kell venni az Isten Országának építésében.

Ti hogyan álltok ezzel?

Kaszap István és Márti, Pécel

Nincs olyan, hogy gonosz nemzedék..., viszont lehet beteg egy nemzedék. Beteget meg lehet gyógyítani. A betegségnek okai vannak, a gonoszságot nehéz megmagyarázni, nehéz az okát feltárni. A betegségre találtunk, vagy majd találunk orvosságot. A gonoszságra... a gonoszság ellen mit találunk?

Vannak Jelek az emberek, az emberiség számára. Jónás Jel volt a niniveiek számára. Eredmény...? Jézus Jel volt. Eredmény...? Mostani Jelek? Keresem az eredményeket, és úgy tűnik, hogy nincsenek eredmények – akkor ez azt jelenti, hogy nincsenek Jelek?!

Mit jelent, hogyan nézett ki a ninivei férfiak bűnbánata? Mit jelent, hogyan néz ki a Bokor tagjainak, közösségeinek bűnbánata? Hogy néz ki az én bűnbánatom? Mi az eredménye az életemben?...

Bisztrai György, Budapest

„Hát ti mit mondotok, ki vagyok?” (Mt 16,15)

Más fordításban így fest a kérdés: „Hát ti kinek tartotok engem?” Péter elmondja a Lélektől sugallt választ: „Te vagy Krisztus, az élő Isten Fia.”

Az igazi kérdés azonban nem az, hogy **SZERINTETEK** ki vagyok én, hanem az, hogy **SZÁMOTOKRA** ki vagyok én. Hiába tartom én Jézust Isten Fiának, ha egyébként nem érdekel, hogy mit mondott és mit tett, ha hidegen hagy az ő élete.

Kedvenc énekeim egyike az Éneklő Egyház 163. éneke. Úgy kezdődik, hogy „Itt jelen vagyok”. Ezután jön egy felsorolás, hogy mi minden lehet számunkra Jézus Krisztus. Istennek Fia, feláldozott Bárány, erős, igaz Isten, Út, Igazság, Élet, mennyei Fölség, fényes világosság, váltságunknak Napja, bűnünk megrontója, szeretetnek lángja, Vigasságunk, Őrzőnk, Oltalmunk, lelki bátorítónk.

A felsorolás nem teljes, ki-ki folytathatja kedve szerint. Én két fogalommal bővítettem magam számára a listát. Jézus a barátom, akinek bármit elmondhatok, megértésére bizton számíthatok. Jézus az orvosom, aki segít nekem, hogy testi-lelki bajaimból kigyógyuljak.

Jézus azonosítja magát a rászorulókkal. Könnyebben megy a segítségnyújtás, ha meglátom a másik emberben Őt. De ez még sajnos nem működik bárkivel szemben. Ezt még gyakorolnom kell.

Szuly László, Dunaalmás

Irgalmas látásmód

„Ha igazságotok nem múlja felül” – Jézus a pontos fordítás szerint azt mondja, hogy a mi igazságtunknak, vagyis a mi Istennek tetszésünknek felül kell múlnia, tökéletesebbnek kell lennie, mint amilyen volt a zsidó szentírás-tudósoké és a legvallásosabb farizeusi szektáé. Farkastörvényű világunkban már olyan kevés jóval is megelégszünk vagy megelégednénk, ha legalább az a kevés jó meg lenne. A „nem bűnöző” már majdnem a jó ember szinonimája lett. A kevésbé rosszat már majdnem értéknek fogadjuk el. Ebből aztán könnyű arra az álláspontra jutni, hogy mivel én nem vagyok ilyen rossz, akkor tulajdonképpen jó vagyok. És máris elérkeztünk a farizeusi gondolkodásmód gyökeréhez. Mivel én nem teszek olyan rosszakat, mint mások, különb vagyok náluk. Csakhogy a több „igazság” Jézus szájából nem ezt jelenti! Ez nem mennyiségi különbség, nem a másikkal hasonlítva több, hanem minőségi ugrásra van szükség, valami egészen másra! Arra van szükség, hogy őszintén megnézzük, mi van önmagunk vallásos máza alatt.

„Én pedig azt mondom nektek... aki haragot tart” – Hogy az emberölés nem fér össze a szeretettel, azt nemcsak Jézus, hanem már az Ószövetség is mondta. Jézus most azt kívánja, hogy a haragot, ellenszenvet is győzzük le magunkban, nehogy „cselekedetté érjen”. Jézus jól tudja, hogy a tett már végkifejlet, ellene a küzdelmet nem itt kell kezdeni. A harag, a bűn szívünk mélyén, érzelmeink feszülésében születik, és mindaddig veszélyforrás, amíg a megbocsátás ki nem oltja az égető parazsat. Amikor Jézus az ellenségszeretetről beszél, parancsához hozzáteszi a megoldás hogyanjaként: „imádkozzatok értük”, „tegyetek jót velük”. Ez a lélektani kulcs, a lényeg. Jézus érzelmváltozásra tanít.

„Békülj ki” – A békülékeny lelkiület, a békesség szeretete nem a gyengeség jele, hanem a Jézus által ajándékozott boldogság útja. „Ha valaki rosszul bánik veled, vagy rosszat mond rólad, emlékezz erre: abban a hiszemben teszi vagy mondja, hogy alapja van rá... Ha hamis a véleménye, az neki árt, mert tévúton halad... Bármit mond, jegyezd meg: neki úgy tűnt igaznak” (Epiktétosz). Életünk egyik legnehezebb iskolaleckéje és egyben vizsgálja az emberi kapcsolataink helyrebillentése. Az irgalmas látásmód gyakorlásával Jézustól segítséget is kapunk a szeretet egyensúlyának megteremtéséhez.

Rihmer Karcsi, Budapest

„Az én parancsom, hogy úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket.”

A szeretetről szóló Jézusi mondatokról nehéz bármi újat mondani. Nekem A kis hercegből, a rókával folytatott párbeszéd ugrott be elsőnek:

„A róka elhallgatott, és sokáig nézte a kis herceget.

– Légy szíves, szelídíts meg! – mondta.

– Kész örömet – mondta a kis herceg –, de nem nagyon érek rá. Barátokat kell találnom, és annyi mindent meg kell ismernem!

– Az ember csak azt ismeri meg igazán, amit megszelídít – mondta a róka. – Az emberek nem érnék rá, hogy bármit is megismerjenek. Csupa kész holmit vásárolnak a kereskedőknél. De mivel barát-kereskedők nem léteznek, az embereknek nincsenek is barátaik. Ha azt akarod, hogy barátod legyen, szelídíts meg engem.

– Jó, jó, de hogyan? – kérdezte a kis herceg.

– Sok-sok türelem kell hozzá – felelte a róka. – Először leülsz szép, tisztas távolba tőlem, úgy, ott a fűben. Én majd a szemem sarkából nézlek, te pedig nem szólsz semmit. A beszéd csak félreértések forrása. De minden áldott nap egy kicsit közelebb ülhetsz...

...

– Isten veled – mondta a róka. – Tessék, itt a titkom. Nagyon egyszerű: jól csak a szívével lát az ember. Ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan.

– Ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan.”

Miről is tanít ez? Arról, hogy a szeretet felelősséggel jár. Felelőssé válok a másikért, mert megismerem, és felismerem, hogy mire van szüksége. Nem tehetem félre csak úgy ideiglenesen, hogy most nem érek rá. Nem tehetek meggondolatlan, bántó dolgokat, hiszen azzal, hogy megszerettük egymást, megszelídítettük egymást, felelősséget is vállaltunk egymásért. Jézus is azt mondja: az ismeretből származik a szeretet, mind felfelé, Teremtő Atyja felé, mind lefelé, a tanítványok felé. A szelídítés-megismerés útján lehet csak valódi szeretetkapcsolatot kiépíteni. Ezután, a felelősségvállaló döntés után számíthat mindkét fél arra, hogy a másikban beteljesül a közös út, ahol már nem kérdés, hogy „merre menjek”; közös lesz az út, közös lesz a cél, az értékrend, és ezek tudatos vállalása: a Mi-tudat, amit Bálint B. András oly szépen kifejtett.

Drága Teremtőm, kérlek, segíts bennünket, hogy minél több olyan emberi kapcsolatunk legyenek, amelyért felelősséget tudunk vállalni. Amen.

Áts András, Budapest

Jézus színeváltozása

Ahol ég és föld összeér... – egy nem mindennapi hegymászás.

A hagyomány szerint Tábor-hegy a helyszín, a maga 575 méteres magasságával. Jézus ide kapaszkodik fel a tanítványai közül kiválasztott hárommal, és csodás eseményekről olvasunk.

Nem is lehetne tökéletesebb jelképrendszerbe szőni Jézus alakját és küldetését. A hegy az Ószövetségben is az Istennel való találkozás színhelye: pl. Sínai-hegy, Mórija-hegy, Kármel-hegy. A megjelenő Mózes és Illés meghatározó alakjai az Ószövetségnek, amelyet Jézus beteljesít. Egyben az élőket és holtakat is szimbolizálják, mivel Illés „elragadtatott az égbe”. A fényes felhő az Atya jelenlétének szimbóluma, és megismétlődnek a Jordánnál elhangzott szavak.

Csak találgathatjuk, hogy a tanítványok nyitott vagy csukott szemmel látták-e ezt a látomást. Én is csak találgatok. Gondolatfoslányaim leginkább Beney Zsuzsa költő soraival írhatók le:

*„Mint a forró levegő áramának fodrozása,
mely víztükröt mutat –
élő lélek vagy káprázata vagy?”*

Az életem folyamatos kapaszkodás, vagy van „Tábor-hegyem”? Nem természetfeletti élményekre gondolok, hanem olyan elérhetőkre, mint egy csendes elvonulás, közös ima, meditáció, biblíodrámá (ahol még a Tábor-hegyi esemény is megélhető-érthető bizonyosan, inkább, mint egy elmélkedés révén), lelkigyakorlat stb. Szögezzük le: jó, ha időről-időre van ilyen „Tábor-hegyünk”. Akkor Tompa Lászlóval mondhatjuk:

*„S én gyöngéimből kivetkezve, szépen,
Megnyílt, mély titkok osztályosaképpen
Örök-erővel örökös cserében
Ringok az idő özönén”*

„Jézus a völgyben is Jézus marad” (Reményik Sándor), de a hozzá való igazodáshoz szükségünk van ilyen csúcslélményekre.

Bognár Éva, Csömör

2024. február 26., hétfő

Lk 6,36-38

A mai evangélium arra irányít bennünket, hogy akkor is szeressünk, ha viszonzást és kölcsönösséget nem remélhetünk. Maga Jézus tanítja ezt nekünk, ami egyedülálló módon csak a kereszténységben létezik. Ez ad értelmet, s ez indokolja, hogy mindenkinek ellenére szeretni akarom a másikat.

Isten igazságos és irgalmas is, azaz megbocsájt. Amikor megbocsájt a bűnbánó embernek, akkor visszafogadja őt szeretetébe. Jézus mondott példákat arra, hogy miként tehetünk jót másokkal. Figyeljük meg, hogy Jézus azt ígérte: azok, akik irgalmasok mások iránt és akik feltétel nélkül megbocsátanak, azok elnyerik Isten irgalmát. Ne tekintsük magunkat másoknál jobbnak, ne akarjunk bíráskodni mások felett. Nem tudhatjuk az indító okokat, ítélkezni ezért is képtelenek vagyunk. A kritizálással saját magunk fölött mondunk ítéletet. Jézus azt kéri, hogy mindenkire mint testvérré tekintsünk. Legyünk szeretettel mindenki iránt. Jószándék és jóindulat éljen a szívünkben. Csak akkor számíthatunk Isten irgalmára, ha meg tudunk bocsájtani másoknak.

Kohlmanné Bogi, Pécs

2024. február 27., kedd

Mt 23,1-12

A farizeusok megpróbálnak jobb színben feltűnni, azt mutatni a lúdtalpas mindennapi embereknek, hogy „lám, több vagyok nálad.” A helyzet azóta sem változott. Most nem a köntös bojtjának hossza, hanem a nagyobb ház, autó, nyaralás stb. mutatja a kivagyiságot. S bizony, ebben van egy nagy adag ítélkezés is.

Erről pedig azt tanultuk, hogy „ne ítéld, hogy ne ítéltess”. És nincs utána, hogy kivéve, ha... Feltételeket csak mi szoktunk szabni, Atyánk nem. Veszélyes dolog külsőségek után skatulyába rakni az embereket (bűdös, illuminált, sértődékeny, nagyképi stb.)! Csak a megismerést, az összebarátkozást követően tudunk a valósnak megközelítőleg megfelelő képet kialakítanunk egymásról. Ismerd meg és szeresd! Biztosan találsz benne szeretni és eltanulni valót!

Nagy tanulság, hogy többnyire azok, akik tényleg letettek valamit a közösség asztalára, éppen ők élnek szerényen, kerülve a dicsfényt, megkalapozást. Reménykedjünk, hogy ők azok, akik az igazi, őszinte tiszteletet kiváltják a társadalom nagyobb részéből. – Én kire nézek fel igazán?

Nem mondhatjuk, hogy a mai egyházi vezetők – a farizeusokkal ellentétben – elviselhetetlen terheket raknának ránk. Évente egyszer gyónjál, a húsvéti időben áldozzál, menjél vasárnap templomba. Éheztem, szomjaztam, fáztam, vándor – beteg – börtönlakó voltam – mondja Jézus, aki azonosítja magát az ilyen helyzetben küzdőkkel. Ilyenekről kevés szó esik a vasárnapi igehirdetéseinkben. De ha megmozdulunk is ilyen ügyekben, hogyan kell jól csinálni? Ha mesélünk róla, az olyan, mintha gőgösen az imaszíjunkat morzsolgatnánk, mint a farizeusok? Ha meg hallgatunk, akkor minek alapján tudják majd azt mondani rólunk, hogy „lám, ők mennyire szeretik egymást”. Cselekedjünk szorgosan, de ne szálljon a fejünkbe a dicsőség! Tegyük úgy, mintha az anyagi javak fele véletlenül keveredett volna hozzánk, s most csak visszaadjuk. S legalább annyit törődjünk azzal, hogy időt, mosolyt, vigasztaló szót ajándékozzunk. Egyedül nehéz elindulni, hogy szolgáljuk a peremre szorultakat. Fogjuk egymás kezét, buzdítsuk és tartsuk egymást! Ezek a win-win helyzetek, mindenki jól jár, mert egymás által gazdagodhatunk!

Kőszeginé Melinda, Pécs

2024. február 28., szerda

Mt 20,17-28

Jézus már harmadszor jövendöli meg halálát. Próbálja felkészíteni a tanítványait, de hiába. Három évig tanította őket, de még mindig nem értik. Még mindig a dicsőséges Messiást látják benne, és meg sem hallják a szavait, hiszen annyira nem illik a vágyott diadalhoz egy szenvedő király. Máté Jézus szájába (?) adja az ábrándozásukat a 12 trónról (19,28). (Hogy ez mennyire erősen bennük él, mutatja, hogy a mennybemenetel előtt is arról kérdezik, hogy most állítja-e helyre Izrael országát. (ApCsel 1,7). Nemsokára lelkesen bevonulnak Jeruzsálembe, ami csak tovább erősíti reményeiket. Jézus halála teljesen letaglózta őket, és nem várják a harmadik napot.

Jakab és János látta Jézus színeváltozását, így még inkább biztosak a közelgő diadalban. Előrelátó anyjuk, illetve Márknál ők maguk próbálják bebiztosítani a főhelyeket. Jézus nem dorongolja le őket, nagyon tapintatos a visszautasítás. A többiek reakcióját is látva próbálja nekik elmagyarázni, hogy az ő országában milyen vezetőkre van szükség.

Sajnos az egyháztörténelem bizonyítja, hogy későbbi tanítványai sem értették meg ezt a tanítást, ők is a dicsőséges, uralkodó egyházat választották, és a vezetőik csak a nevükben szolgák. Talán napjainkban, ha Ferenc pápa sokáig él, reménykedhetünk lassú változásban.

Én mennyire értettem meg Jézus jó hírét az Atyáról és bennünk is élő országáról? Hogyan építem magamban az Isten országát? Rám mennyire jellemző mások szolgálata?

Stölklerné Magdi, Pécs

2024. február 29., csütörtök

Lk 16,19-31

Az emberek kapcsolatát az egymást támogatás szándéka és annak megvalósítása teheti teljessé. A másik ember szükségének átélése akkor helyes, ha az szívből jövő megnyilvánulás. A rászoruló kampányszerű megsegítése sok esetben nagyszerű és a lelkiismeretet megnyugtató esemény lehet. Jézus azonban a szegény asszony adását tartotta a legnagyobbra. A szükségesebből való segítség felülírja a fölöslegesből való adást. „Ámen, mondom nektek, ez a szegény özvegyasszony többet dobott be a perselybe: amazok ugyanis a mind a fölöslegükből dobtak be, ő azonban a nélkülözéséből mindent bedobott, amije csak volt, egész vagyonát. Azoknak, akik felélik az özvegyasszonyok házáat, és (cserébe)

színelésből hosszasan imádkoznak, súlyosabb megítélésben lesz részük” (Mk 12,41-44). Az emberiségnek a mindennapi apró, szívből jövő, folyamatos segítségnyújtásra van leginkább szüksége. Ami a történetben szereplő gazdag ember szívéből hiányzott, az a mindennapi irgalmas szeretet gyakorlása volt. Törekedni kell, hogy a szeretet gyakorlása ne viszonszeretetet várásának igényű legyen. A rászorulókon való segítség a jézusi ember számára felelősségvállalást is jelent. Felelősséget a lelki és fizikai rászorultság irányában. A transzcendens Isten Országába jutás ténylegesen a szegények iránti gondban levés következménye lehet. Ehhez kell a Lélekben szegénység állapotának megélése. „Szerencsések, akik a Lélek hatására (lettek) nyomorgók, mert övék a Mennyeek országa” (Mt 5,3)

„Mondd meg, mekkora a szereteted, és megmondom majd, hogy mennyire élsz Istennel.
Mondd meg, mekkora a szereteted, és megmondom majd, hogy mennyire látod az Istent.
Mondd meg, mekkora a szereteted, és megmondom, hogy mennyire jutottál be a mennyek országába, amelynek törvénye a szeretetben valósul meg.” (Ralph Waldo Trine)

Mlecsenkov Angel, Szigetszentmiklós

2024. március 1., péntek

Mt 21,33-43.45-46

A Mennyei Atya nagyon szeret minket!

Csodálatos világot teremtett nekünk. Ahogyan a szőlősgazda minden lényeges kelléssel berendezte a szőlőjét, mi is mindent megkaptunk itt a Földön, hogy munkálkodhassunk.

Az Atya közös munkára hív minket azzal, hogy megbecsüljük Földünket, vigyázunk rá, nem zsákmányoljuk ki, nem folytatunk rablógazdálkodást. Tudatában kell lennünk, hogy nem a mienk, csak bérlői vagyunk.

A szőlősgazda kéri a bérlőktől a ráeső részt.

Ugyanúgy az Atya tőlünk is azt várja, hogy részt adjunk Neki a termésből.

A szőlő az életet, az örömet jelképezi. Ha így értelmezem, akkor részt kér az életünkből, az örömeinkből. Hogyan tudom őt ebből részesíteni? Csakis úgy, ha az életem harmonizál az Ő értékrendjével. Nagyon szeretne volna ezt megértetni velünk, küldött prófétákat, de nem hallgattunk rájuk. Végül elküldte a Fiát is, aki, amint tudjuk, a keresztfán végezte be földi életét.

Akkor minden hiába volt?

Hitünk szerint nem, hiszen szegletkövé lett, bizonyítva ezzel, hogy egyedül a szeretetre épített élet az, amelyet érdemes végigélni. Egyedül ez alkalmas arra, hogy megmentse földi világunkat, és örömeinkből megadja az Atyának a ráeső részt.

Bandula Mária, Szigetszentmiklós

2024. március 2., szombat

Lk 15,1-3.11-32

Jelige: Ne álmodd az életet, / az evilágit /

Éld az álmodat! / a magasságbelit /

Jézus az Én-Az viszonyról az Én-TE viszonyra akarja váltani szemléletünket, amelyben a Szentháromságos Teremtő Isten. Hívóként egységben Ővele és a Lélekkel részesedhetünk ebben a misztériumban.

A farizeusok és az írástudók azzal vádolták Jézust, hogy túl közel engedi magához a vétkezőket, sőt velük is eszik. Példabeszédekkel válaszolt nekik, köztük a tékozló fiú történetével. Az ebben a példabeszédben szereplő két fiú kétféle álláspontot képvisel. A fiatalabb a kalandvagyó, aki valami extrát akarva képes volt fejést ugrani az ismeretlenbe – és csúnyán megütötte magát. Valami csalóka álmot követve tévútra tévedt, és elvesztette az irányítást saját élete felett, lenullázta magát. Ekkor magába

szállt. Dédelgetett egy álmot az atyai házról, az otthon melegéről, biztonságáról. Fogta magát, és hazafelé vette az irányt, ahol is az atyai szeretet tárt karokkal várta. Hazatalált! Ebből az atyai szeretetből merítve új életre kelve élhette további életét. Megtalálta azt az extrát, ami minden korábbi álmát túlszárnyalta. Az ő jelmondata: „Azért vagyok jó, mert szeretnek.”

Az idősebb fiú rögzült tudattal bírt, semmi extra, amit ő jónak könyvelt el. Megtenni azt, amit elvárnak tőle, és ezzel az ügy letudva. Az ő jelmondata: „Azért szeretnek, mert jó vagyok”.

Végezetül a megtért fiú fentről kapott intelme és az arra adott válasza így is szólhatna:

„Én vagyok a te mindened. Kulcsfontosságú ez neked, hogy az útról le ne térhess! Mondja az Úr reggel, este.”

„Töltsd Velem a napodat, a Lelkemtől átjárva azt. Végezve e feladattal Szíved-lelked ifjú marad.”

„Kooperálva veled, Uram, Tenyereden megismerve. A Lélek gyümölcsét hozva, így építve országot.”

„Akceptálva, Uram, Téged, juthatok háromról négyre. Az életet így megélve, hatékonyabbá azt téve.”

Rohonczi Gábor, Budapest

2024. március 3., Nagyböjt 3. vasárnapja

Jn 2,13-25

„Tudta, mi lakik az emberben”

Jézus kiutasította a kufárokat a templomból. Meglepő módon a kárvallottak a templomórség beavatkozása helyett csodajelet követeltek Jézustól, mire Jézus olyan választ adott, amely magyarázatra szorul. Az apostolok sem értették, de Jézus feltámadása után visszaemlékeztek: a feltámadt test és a templom hasonlósága jutott eszükbe. Igen, amint a templom Isten háza, úgy az emberi test Isten lelkének hajléka. A rendeltetésellenes használat rongálja a testet, de a templomot is, amelyet Isten dicsőségére emeltek. Amit nem a céljának megfelelően használunk, az megcsúfolja a célt, amire alkották.

Az emberi test is vágyik arra, ami szemben áll létének valódi okával. A test vágyik arra, hogy folyamatosan töltekezzen, egyre több mindent vonzzon magához az anyagi világból – táplálékot, vagyont, tárgyakat, élvezeteket és hatalmat –, de a krisztusi tanítás szerint az nem az eredeti cél, a test nem azért adatott az embernek. Testünket, akár csak a templomot, nem szabad arra használnunk, amire nem való. A templom az isteni tanítás, az áhítat, a közösség és az ima helye. Testünk segítség a léleknek, hogy megismerje az anyagban létezés szépségét és felelősségét, hogy szabad akarattal dönthessen a testben élő lélek.

Az oxigén neve a nyelvújításban éleny, vagyis az életet teszi lehetővé. Lelkünk úgy sóvárog az Isten lelkére, amely hívja és egyesülni szeretne vele, ahogyan testünk az életét lehetővé tevő oxigénre. Ha elzárjuk magunkat az oxigéntől, megfulladunk, ha eltorlaszoljuk a tudatunkat, szívünket az Isten Lelkétől, akkor elzárjuk magunktól, attól ami üdvösségre vezet minket. Aki csodákat és világi javakat remél Istentől, az csak testi létfeltételeinek bőségére áhítozik. Jézus tudta, hogy sokan világi célokért fordulnak felé. Ha ismerte is őket, mégis tett csodákat, hogy higgyenek, de maga mondta, hogy azért hisznek, mert látnak, de boldogok, akik nem látnak, mégis hisznek.

Uram, Lelked vonzza a lelkemet. Add, hogy felismerjem, hogy veled egységben teljes az életem! A földi körülmények és helyzetek segíthetnek vagy gátolhatnak a hozzád sietésben, ezért adj igazlító szemet a lelkemnek, hogy felismerjem azt, ami valóban hozzád vezet. Add, hogy minden nap kevessebbel érjem be, és utam végén üres szákkal, de csordultig teli lélekkel várhassam a találkozást veled. Ebben reménykedem, és hiszem, hogy segíteni fogsz, hiszen tudod, hogy mi lakik az emberben.

Benyhe István, Budapest

Ez a rész engem mindig megdöbbenített. Jézus, működésének kezdetén, „a Lélek erejével eltelve” Galilea-szerte tanít a zsinagógákban, és elvetődik – vagy tudatosan készül – Názáretbe, felnőtté válásának színterére. És a tanító Jézus a hazai miliőben úgy vágja oda a meglepett és talán kissé tanács-talan atyafiaknak a két pogány „kivételezett” – a száreptai özvegyasszony és a szír hadvezér, Naámán – példáját, hogy csak úgy csattan! A vallásban nevelkedett, az Írást tanulmányozó, a törvényeknek eleget tevő felnőtt férfiakat teszi helyre! Sokan sokféle izgalmas dolgot írtak már erről a részről, bennem mégis az az érzés bujkál, hogy Jézus itt „provokált”. A názáretiek látszólag örülnek a felolvasott résznek, sőt Jézus első mondatait is figyelemmel és kissé csodálkozva hallgatják. Próbálják a maguk számára érthetővé tenni, valahol elhelyezni Jézus személyét. Tehetnek róla, ha nem sikerül? És Jézus következő mondatainak már nem tudnak örülni... Őszintén: én sem örülök, hogyha betartom a szabályokat, a lelkiismeretem szerint élek, fejlesztem magam tudásban és növelem a mások iránti érzékenységemet, hiszem, hogy jó úton járok, és egyszer csak váratlanul kibillenti ezt az egész, aprólékosan felépített stabilitást egy történés, egy esemény. Baleset, betegség, szeretett személy elvesztése, vélemények ütközése, bármi, ami alkalmas arra, hogy elveszítsem a lábam alól a talajt. Mi történik velem és bennem ilyenkor? Tagadás, harag, türelmetlenség, lázadás, ha nagyon mélyen érint vagy hosszan tart, elkeseredés, depresszió, minden érték megkérdőjelezése. Jó, nem akarok senkit megkövetni (mégiscsak eltelt kétezer év...), de az sem jobb, ha magam ellen fordítom a dühömet. És különben is, miért azok a kivételezettek, akik – mint a történetünkben hivatkozott Naámán – hadjáratot vezettek Isten népe ellen (gondolhatunk itt Pál esetére is), azok ellen, akik születésüktől fogva a hitre lettek nevelve (úgy, ahogy én is). Nagy falat ez. Mit akar Jézus? (És velem mit akar Jézus?) A honfitársait olyannyira sikerült kilendíteni a komfortzónájukból, hogy kis híján gyilkosságot követtek el (nem rajtuk múlt, hogy mégsem). Vajon akadt a jelenlevők közül valaki, akinek a lelkében fészket vert valamiféle kétség, kérdés, hogy mit is akart elérni ez az ácsból lett próféta? És ha volt, és nem tartott a tömeggel, tovább tudott-e lépni a tagadásból és felháborodásból? Amikor az én békésen folyó életembe nyúl bele valaki, valami nem várt módon, hogy reagálok? Tudom, és talán nem is olyan szívesen elemzem. Mondjuk: „Istenem, hát én csak a nyugodt kis életemet szeretném, túl nagy kérdés ez? Kis bajokat, gondokat már olyan jól kezelek, konfliktusokat sikeresen megoldok, emberi kapcsolataim fejlődnek, olyan szépen haladok, nem? Akkor miért kell ez a földbe döngölés?” „Próba” – mondta valaha a lelkivezetőm. De én komolyan nem hiszem. Inkább hajlok arra, hogy a Teremtő még valamit kezdeni akar velem. Hogy több erőt, több fejlődési lehetőséget lát bennem, mint amit magamról feltételezek. Ha nem is tervezek magasabb szintre emelkedni, Ő kihozza belőlem. Ami akadályt elkerülnék, azt megugrom, ha rákényszerülök.

És mi van, ha nem veszem a lapot? A názáreti hangadók elveszítették a fejüket, és képtelenek voltak jól reagálni.

Akkor, azt hiszem, a mi Atyánk türelmes. Eltelik tíz év. Eltelik húsz is, vagy még több. Aztán csak úgy, amikor már kicsomagoltam magam a sértődöttségből, csalódottságból, tagadásból, feltár egy más dimenziót, amit tíz, húsz vagy még több éve képtelen voltam meglátni. Történt veletek hasonló? Nehéz magamnak megbocsátani azokat az éveket, amikor a fájdalom, csalódottság, mártírság kódén keresztül néztem Istenre, és hátrítottam el. Ő azért nem mondott le rólam, fontosnak tartott, mint a názáretieket, akikhez Jézus személyesen odament, és adott egy óriási tanítást és lehetőséget a változásra. Aszerint, amit az Írás közvetít, ők nem éltek vele. S én? Tudok lépni újabb lépcsőfokot? Tudom lehetőségként értékelni a „felháborító” kihívásokat? Tudok változni, amíg az élet tart?

Bognár Éva, Csömör

2024. március 5., kedd

Mt 18,21-35

Péter a testvér általi, ellene elkövetett vétkek megbocsájtásának kötelezettségét próbálja számszerűsíteni. Igazságérzete azt sugallja, hogy kell lenni egy határnak, amit a józan ész sugall, ahol már nincs több értelme a megbocsájtásnak, hiszen úgysem változik meg a testvérem. Jézus válasza a 70-szer 7-szer való megbocsájtás parancsával a megszámlálhatatlan tartományba tolja a megbocsájtás szükségességét.

A példabeszéd tízezer talentummal tartozó szolgálja nem magától megy a király elé az elszámolásra. Tudja jól, hogy irdatlan nagy tartozást halmozott fel, amit ha tíz élete lenne, akkor sem tudna visszafizetni. Ezért nem jön magától a király elé, hanem hozzák. Tudja jól, mi a törvény, mi a sorsa annak, aki nem adja meg a tartozását. Mégis csak akkor borul le könyörögni a király elé, amikor a király alkalmazni akarja rá a törvényt. Tudnia kell a szolgának, hogy a „légy türelemmel, majd megadom” könyörgés nem megoldás számára, csak elodázása az ítéletnek. És mégis, megtörténik a csoda. Nemcsak meghallgatja őt a király, de minden tartozását is elengedi. Megszűnik a teher, szabad lesz, új életet kezdhet. Szolgatársával való találkozás mégsem az örömről szól – elengedték a tartozásomat! –, hanem a 100 dénár behajtásáról, ami egymilliószor kevesebb, mint az ő tartozása volt. A szolga hallgat a király irgalmáról, a vele történt csodáról. Megismétlődik az előbbi jelenet, de már a megbocsájtó irgalom nélkül. A szolga nem ismeri fel szolgatársában az előbbi önmagát. Csak a hatalom gyakorlásában hasonlít a királyhoz, az irgalom gyakorlásában nem. A szolga újra a király elé kerül. A király szájából többször hangzik el a könyörölni szó. Ezzel a könyörülettel való visszaélésre nincs mentség. Ne vegyük semmibe Isten megbocsájtó irgalmát, mert Isten megbocsájtó irgalma mit sem használ akkor, ha az megreked bennem, és nem árad rajtam keresztül a testvéreim felé. A példabeszédben Jézus a Mennyegek országát a megbocsájtással hozza összefüggésbe. A velünk történt események súlyát az adja meg, hogy közelebb visznek-e a Mennyegek országához, vagy sem. Kell ez a távlatokat figyelő szemüveg, hogy ne a „100 dénáros kérdéseken” akadjunk el vagy fel.

Dévai Zoltán, Pécel

2024. március 6., szerda

Mt 5,17-19

Lehet, hogy a nyolc boldogság elhangzása után többen azt gondolták, hogy ezentúl már minden megváltozik, a régi tanítások, az ezeréves törvények már nem érvényesek, jelentőségüket veszítették, már új idők jönnek!

De Jézus mást mond: nem eltörlés jön, hanem „betöltés”!

Az alaptörvények megmaradnak! Az ehhez igazodó életünket kell megtölteni-betölteni a Jézus által közénk hozott tanítással: Szeress, és tedd azt, amit magadnak is szeretnél!

Fejlődünk, változunk, múlnak az évek, évtizedek, s mi is mások vagyunk már..., de a régit, az alapokat megőrizzük, nem dobjuk el, csak feltöltjük, értékesebbé – tartalmasabbá tesszük.

Jó, ha újra és újra átnézzük, hogy mihez, milyen értékekhez igazodunk, milyen elvek-törvények szerint élünk. Mit cipelünk magunkkal, ami nyűg, teher..., és mit tettünk-teszünk hozzá, ami megtart, tovább visz, felemel!

Szekeresné Ági, Pécel

„Az ördögök fejedelme, Belzebub által űzi ki az ördögöket.”

A nagy embereket, a sikereseket, a nagy dolgokat elérőket, a jóttevőket mindig kikezdi. Próbálják besározni, ellehetetleníteni, mindenfélével megvádolni. Mert milyen már, hogy valaki több, jobb, okosabb, sikeresebb, eredményesebb náluk.

Milyen furcsa, hogy Jézusnak is bizonygatnia kell, hogy ő nem a Sátán, ő az Isten küldötte, és az Atya erejével tesz mindent.

A meg hasonlítás azt jelenti, hogy valaki súlyosan kibillent a lelki egyensúlyából, és elvesztette önmagát, az önazonosságát. Pont az ellenkezőjét teszi, mint korábban.

Hogyan is űzné ki a Sátán önmagát az emberből, amikor az a célja, hogy testestől-lelkestől birtokolja, irányítsa, a pénz, a hatalom, a dicsőség felé motiválja.

Jézus az Atya erejével, Benne bízva és mindent rábízva próbálja az embert a helyes útra terelgetni. Élete példája, tanítása, minden cselekedete ellentétes a Sátán törekvéseivel. Istenre hangolt gondolkodással, tiszta lelkiismerettel, a Szentlelket kérve kell küzdenünk a kísértés ellen.

„Az erős fegyverrel őrzi a házáat, vagyona biztonságban van. De a nála erősebb legyőzi őt.”

Teljesen felesleges felfegyverkezni, mindenre felkészülve bebiztosítani magát az embernek. Nincs teljes biztonság, mindig van egy erősebb, aki mindent meg akar szerezni magának, bármi áron. Minél kevesebb földi javat gyűjtünk, annál kevesebbet vehetnek el. Mennyei kincseket érdemes gyűjteni, mert az elvehetetlen.

Mennyei Atyánk, küldd nekünk Szent Leelkedet, erősítsen és bátorítson, hogy helyesen gondolkodjunk, cselekedjünk, és az út végén hazataláljunk Hozzád.

Apáti Zsuzsanna, Pécel

Be kell vallanom, hogy soha nem értettem igazán a mai evangéliumi szakaszban olvasott történetet. Valaki kérdést tesz fel Jézusnak, mire Jézus megadja a választ. Ezután a kérdező megismétli Jézus válaszát, Jézus pedig megdicséri őt. Miért? Mivel érdemli ki ez az ember a dicséretet, ha semmi újat nem mondott, csak szajkózza Jézus szavait? Gondolkodjunk el ma erről a jelenetről! Nyilván kell itt lennie valaminek, amire eddig nem figyeltem fel.

A mai szakasz közvetlen előzménye Jézus vitája a szadduceusokkal a feltámadás kérdéséről. A szadduceusok provokatív fellépéssel, mondhatni rosszindulattal kezdeményeznek vitát Jézussal, igyekeznek őt nevetségessé tenni. Sokszor látjuk Jézus életében, hogy az írástudók, a farizeusok rosszindulattal tesznek fel neki kérdéseket, hogy „csőbe húzhassák”, vagy hogy muníciót gyűjthessenek a Jézus elleni perhez. Ezzel szemben a mai emberünkénél, aki szintén egy írástudó, nem tapasztalunk ellenséges szándékot. Őszinte érdeklődés, sőt megkockáztatom, tisztelet tapasztalható nála Jézus iránt. Ez mindenképpen új vonás a hasonló jelenetekkel szemben. A rövid szövegből nem sokat tudunk meg az írástudóról, de itt nyilvánvalóan egy hosszabb beszélgetés tömörített, rövidített leírását olvassuk. Kellott lennie valaminek az írástudó fellépésében, ami Jézusban rokonszenvet ébresztett iránta. Az őszinte érdeklődés, a tudásvágy, a Jézus iránti tisztelet egész magatartásában megnyilvánulhatott. Jézus, aki tudjuk, jó emberismerő, ezt rögtön felismerte, és megkülönböztetett szeretettel fordult felé. Az írástudó a főparancsról érdeklődik. A zsidóknál rengeteg parancs, előírás szabályozza a mindennapi életet. Éppen azon szoktunk megütközni, hogy ezeket mind egyetlen súlyal kezelik, nem vizsgálják, hogy egyes estekben célszerű a parancsok között súlyozni, esetleg egy nagyobb jó érdekében akár meg is szegni kevésbé lényeges előírásokat.

Emberünk ezzel szemben épp az ellenkezőjét firtatja: Melyik a legfőbb parancs a parancsolatok között? Ezzel kivívja Jézus szimpátiáját, és minden bizonnyal egy hosszabb beszélgetés kezdődik. Jézus semmi újat nem mond, semmi olyant, amit az írástudó maga is ne tudna. Az Ószövetségből idéz, az Isten iránti szeretetről a Második Törvénykönyvből (MTörv 6,4-5), az emberszeretet parancsáról a Leviták könyvéből (Lev 19,18). Jézus újítása abban áll, hogy egymás mellé helyez két ószövetségi idézetet, és kiemeli ezt a kettőt, fölébe helyezi az összes többinek. Emberünk sem mond semmi újat, csak ismételi, de ujjong, hogy Jézus kifejti azt, amit valószínűleg ő maga is így gondolt. A kérdező és a kérdezett is örömmel nyugtázza, hogy egy fontos kérdéssel kapcsolatban gondolataik szinkronban vannak, és sikerült jó beszélgetést folytatniuk, ami mindkét fél teljes megelégedésére szolgált.

Kiemelnék még egy fél mondatot a szövegből. Jézus így dicséri az írástudót: „Nem jársz messze az Isten országától!” Milyen jó lenne, ha én is, mi is valamennyien ki tudnánk érdemelni ezeket a szavakat Jézustól minden nap! Dolgozzunk rajta!

Rajta!

Gyulai Zsolt, Budapest

2024. március 9., szombat

Lk 18,9-14

Az alázatosak felmagasztaltatnak

A farizeusról és a vámosról szóló példabeszéd talán nem is egy kitalált történet.

A mai kor emberét is figyelmezteti, hogy önmagával legyen kritikus, embertársaival pedig irgalmas.

Az Úr nem azt várja tőlünk, hogy másokhoz képest legyünk jobbak, hanem hogy saját magunkból hozzuk ki a lehető legjobbat, legtöbbet minden egyes nap. Ezért fontos hallgatni a bennem élő Istenre, mindig meghallani a belső hangot. Jézus kegyelme nélkül nem tudok olyanná válni, amilyennek látni szeretne. Ha önmagunkat tesszük a középpontba, amikor imádkozunk, máris tévúton járunk.

„Mid van, amit nem kaptál? Ha pedig kaptad, miért dicsekszel, mintha nem kaptad volna?” (1Kor 4,7) Mindig tudatosítsuk magunkban, hogy mindent talentumként kaptunk, létünk is Isten teremtető ajándéka.

Az ima nem arról szól, hogy a saját gondolatainkkal, elképzeléseinkkel és vágyainkkal bombázzuk Istent. Túl kell lépni földi (fizikai) létünkéből fakadó gondolatainkon, mert ez esetben mi akarjuk irányítani őt, ahelyett, hogy alázatos teremtményként engednénk, hogy Teremtőnk vezessen bennünket, és megajándékozzon kegyelmeivel, elhalmozzon szeretetével – amelyre oly nagyon vágyunk. A helyes ima az, amikor szembe merünk nézni gyengeségeinkkel és hiányosságainkkal, és ezek tudatában kérjük Isten irgalmát és segítő kegyelmeit, mint a példázatban szereplő vámos. „Mondom nektek, hogy ez megigazultan ment haza.”

Jézus élete a példa, ő előttünk járt az úton, és megmutatta, hogyan lehet Istennek tetsző, tiszta, szent életet élni.

Templomba azért megyünk, hogy találkozzunk Jézussal, mert szeretnénk meggyógyulni, vagy legalábbis szeretnénk a bajt megelőzni. Tragikus volna, ha az orvoshoz nem lennénk őszinték, és nem mondanánk meg, mi a panaszunk, hanem összevissza beszélünk. Ez éppúgy végzetes lenne, mint a mai evangéliumban a farizeus imája.

Az igazi ima segít, hogy Isten nagysága, szépsége és jósága elől el ne zárkózzunk. Hogy gyengeségeink és bűneink ne kiszorítsák, inkább beengedjék szívünkbe Istent, az életet.

Vágujhelyi Pál, Budakeszi

Ne ítélkezzünk!

„Mert úgy szeretne Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen.”

Tudom, persze, tudom, mégis minden alkalommal belerendül a szívem ebbe a mondatba: „Nem azért küldte el Isten a Fiát a világba, hogy elítélje a világot.”

Ami valójában kicsit meglepő is: Mert hát ki, ha Ő nem? Hiszen az ítélet, az olyan tökéletesen objektív dolognak tűnik: végre megmondja valaki rendesen – ilyen legalábbis, amikor én ítélkezem. Mások felett nagyon pontosan, nagyon szigorúan, és magam felett épp ilyen könyörtelenül, talán észre sem vett félmondatokban, keserű önostorozásokban, cinikus vállvonásokban. „Én ezt úgysem tudom jól csinálni.” „Én erre soha nem leszek képes.” „Rossz vagyok”, „önző vagyok”, „ostoba vagyok”, „reménytelen vagyok”.

Nyilván, persze, időnként vagy időről időre így is viselkedem. De még János szövege sem nevezi – ő sem ítéli – gonosznak azt, „aki gonoszat tesz”.

Én viszont máris megítéltem és elítéltem magam: megérkeztem, önként beléptem a sötétségbe. Ami egyfelől a tisztánlátás elvesztése, a magyarázkodás és önfelmentegetés kényszere, de épp ennyire érzelmi sötétség is. Tényleg lehet ilyenkor szeretni a sötétet: hiszen elrejt. Láthatatlanná teszi a szégyenemet. És láthatatlanná tesz engem magamat: „gonoszságaimmal”, „gyengeségeimmel”, „vállalhatatlanságaimmal” együtt teljes, sebezhető, sebző, szerethető, szerető valómat is elrejt, elszigeteli, elmagányosítja a sötét.

Nincs is kegyetlenebb ítélet a magunkénál.

Talán ez lenne a gyónás valódi értelme, akár az egykori nyilvános gyónásé is? És ez lehetne az értelme bűneink, tévedéseink, tökéletlenségeink, vállalhatatlannak vélt vonásaink és történeteink kimondásának, felvállalásának, megosztásának: kilépni a fényre. Felszabadulni a szégyen alól, a mentegetőzés vagy az önostorozás kényszerei alól. Egyszerűen csak annak (merni) lenni, aki és ahogy épp vagyok. Történetesen olyannak, „aki gonoszat tett”. S ennek az igazságnak a fényében, mások Isten tekintetét közvetítő szemében venni észre: a nyomorúságaimmal sem vagyok egyedül. A bűneimben sem vagyok szerethetetlen.

Milyen nehéz is elhinni, hogy az áttetsző, hiteles, látható élethez talán nem is kell tökéletesnek lenni! S hogyha az ember „az igazsághoz szabja tetteit”, az talán épp annyit jelent: akármit tett is, van benne elég hit és bizalom, kilépni a fényre.

Csak adj nekünk bátorságot hozzá! Hiszen nem ítélni jöttél.

Kipke Ágnes, Budapest

2024. március 11., hétfő**Iz 65,17-21, Jn 4,43-54**

Új ég és új föld. – Uram, Teremtőm, Te úgy tettél ezzel a világgal, mint a teremtés női magyarázata mondja: Megalkotta Isten az Embert a föld anyagából, majd bordáját kivéve asszonnyá formálta. Miért is? Mert a művészek gyakran először piszkozatot készítenek, s utána alkotják meg az igazit! Tehát a mostani világunk igazán csak próbálkozás, hogy hadd jöjjön az idők végén az általad megálmodott, valódi világ? Mert az a hangulata a mai szentírási résznek, hogy valami nincs rendben, valami nem tökéletes, és ezért egy teljes és igazi világra kell várnunk. Azt hiszem, mi sem vagyunk teljes és kész alkotások, hanem csak afelé alakulgatunk, hogy végül is Te legyél az, aki teljessé formáld a mi mostani, fogyatékos létünket. Vagy mi rontottuk el, és Te, mint igazi jó fazekas, újragyúrod elferdült valónkat? Te tudsz tökéletlent is alkotni, vagy mi látjuk annak a teremtést, mert a tökéletlenek szemével méregetjük? De jó lenne tudni!

Jön ez a királyi tisztségviselő, aggódó szívű apa. Fia élete nagyon nincs rendben, halálán van. Jól van ez így? Hiszen mindnyájan halandók vagyunk. Te, Urunk, helyreigazítod, ami mulandó és halandó, rámutatsz, hogy nem akarsz halált és torzókat, hanem ép, egészséges és boldog embereket, akik kifejezik azt, amit mondtál: De kezdetben nem így volt.

Hitt az ember Jézus szavának. Hazáig ezerszer elgondolta: Milyen lesz, ha fia egészségesen, mosolyogva várja, de az is ott sötétlett: hátha semmi sem változott, csak még rosszabb lett. De az előző győzött lelkében: A jobbat, a csodát várta, s meg is kapta. Ugye, mi is hiszünk Jézusnak, hogy ő az, aki újjáalkot mindent, Úr s Király a föld felett. Átalakítja a mi halandó testünket is, és megdicsőült testéhez hasonlóvá teszi. Ezt ígérte, nyugodtan vehetjük a lépteinket a Haza felé.

Podmaniczki Imre, Páhi

2024. március 12., kedd

Jn 5,1-16

A mai történet csak a János-evangéliumban szerepel. A helyszín Jeruzsálem, a Juh-kapu, a Bethesda-fürdő, ahol betegek sokasága várakozik. Ott van a 38 éve gyógyulásra váró béna is.

Kezdeményező szeretet

A beteggel Jézus kezdeményezi a beszélgetést. Kérdéssel indít: Akarsz-e meggyógyulni? (Kezdeményező szeretet.) Az élhetőbb élet igényére, a változtatás igényére kérdez Jézus. Eleinte kifogásokat kap válaszul. Gyógyításával – Kelj fel, vedd ágyadat, járj! – teljesebbé teszi a beteg életét. A beteg boldogsága a személyes kapcsolat, ismeretség létrejöttét is megátalja. Nem tudja, ki gyógyította meg.

A következő helyszín a templom. Meggyógyulása után a beteg Istenhez indul hálát adni. A fizikai javulás és az Istenhez fordulás együtt jár. Újabb találkozásra, beszélgetésre kerül sor a templomban.

Jézus jövőre vonatkozó figyelmeztetése – „*Ne vétkezz, nehogy valami rosszabb történjen veled!*” – a fizikai és a szellemi lét összekapcsolódását jelzi.

Együttműködő szeretet

A háttér, a csak a törvényt látók botránkozása együtt jár az eseményekkel. Jézus megvallja előttük az Atyával való egységét. Látjuk az Atyával együttműködő Jézus tevékenységét. (Együttműködő szeretet.) Ez Jézus üldöztetésének kezdete.

Hol tartok a kezdeményező és az együttműködő szeretetben?

Grófné Margit, Ballószög

2024. március 13., szerda

Jn 5,17-30

„A Fiú nem tehet magától semmit, hanem csak azt, amit lát, hogy az Atya cselekszik.”

Mai, számítógéppel hajtott napjainkban ezt akár úgy is mondhatnánk, hogy Jézus és az Atya 'copy-paste' viszonyban van egymással.

Akkor alkalmazzuk a műveletet, ha például egy alkalmasnak tartott szöveget föl kívánunk használni gondolataink, mondanivalónk alátámasztására és/vagy élni is kívánunk vele – jól ismerve a szöveg tartalmát, beleillesztjük mondandónkba, életünkbe. (Ha nem ismerjük a lényegét, akkor visszaélünk vele! Csúnya dolog, sátáni: hazugság, képmutatás lesz belőle.)

Micsoda kapcsolat lehetett ez, amikor az egyik fél, a Fiú feltétel nélkül rá merte bízni magát a másikra! Van-e ehhez hasonló, végletekig terjedő bizalmi kapcsolatom?

Hitnek is mondják. Egy mustármagnyi bőségesen elegendő... Vagy legalább erre hajazó látásom?

Nincs? Akkor magam maradok magamnak. Magamban bízik csupán. Veszélyes és ingatag állapot, előbb-utóbb azt kezdem hinni, hogy én vagyok életem meghatározója, az alfa és az ómega. Az van, amit látok: Egyirányú zsákutca lesz az utam.

Látjuk-e, mint Mózes, azt, 'Aki van'? Látjuk-e, hogy a Fiú szerepébe 'kell' (Kell? Kellene?) inkább: érdemes (!!)) illeszkednünk, s így együttműködnünk az Atyával?

Ehhez ismernünk kell (kellene) Őt... (Fülp, ha engem látsz, az Atyát látod... – értjük-e már?) Igyekszem-e szeretetének, szerethetőségének megismerésére, fölismerésére – mert ezáltal tudom viszontszeretni, persze töredékesen, a magam korlátaival. A lényeg: Igyekszem-e?

Akkor nem vagyok elveszve... oda fogok jutni, ahová igyekszem.



Kresz-tábláim:

Egyirányú zsákutca

Jöjjön a tavasz.
Sem fiam, tanítványom,
nincs folytatásom.

Életem nem valóra,
örök álmokra váltom.

(Veér I. Tas – 2021. okt.10.)

Zsombok György

2024. március 14., csütörtök

Jn 5,31-47

Jézusról bizonytságot tesznek cselekedetei, az Atya és az Írás

Előzmények: Jézus szombaton gyógyított a Bethesda tavánál. A zsidók ezért elkezdtek üldözni őt. Nemcsak a szombat megszegéséért kezdték üldözni, hanem azért is, mert Istenre úgy hivatkozott, mint atyjára. Vagyis úgy értelmezték, hogy egyenlővé tette magát Istennel. Jézus magyarázta nekik, hogy ő önmagától nem tesz semmit. Ő azt teszi, amit az Atya tesz. Mert az Atya szereti a Fiút. Az Atya feltámasztja a halottakat, és ő, a Fiú is, akiket akar, megeleveníti. Mert az Atya nem ítél el senkit, hanem az ítéletet teljesen átadta a Fiúnak, hogy mindenki tisztelje a Fiút, ahogyan tisztelik az Atyát. Aki nem tiszteli a Fiút, az nem tiszteli az Atyát sem, aki elküldte a Fiút. Aki hisz a Fúnak, az az Atyának hisz. Ahogy az Atyának van élete önmagában, úgy a Fiúnak is megadta, hogy élete legyen önmagában, és hatalmat adott neki arra, hogy ítéletet tartson az Emberfia.

Ezen előzmények után – mert vádolják őt –, magyarázza Jézus a vádlóinak, hogyha ő tesz bizonytságot önmagáról, az nem igaz. Ha az emberek tesznek róla bizonytságot, az sem igaz, mert embertől nem is fogadja el a bizonytságtételt. Például Keresztelő Jánostól sem, mert neki nagyobb bizonytságtétele van, mint Jánosé. Az Atyától átadott munkák, amiket Jézus bevégez, azok tesznek bizonytságot róla. Ez egyben azt is bizonyítja, hogy az Atya küldte őt. Senki nem látta, senki nem hallotta az Atyát. Az Igéje sincs bennük, mert nem hisznek annak a Jézusnak, akit ő elküldött. Bár kutatják az Írásokat – gondolván, hogy abban van az örök életük, de azok az Írások róla tesznek bizonytságot, és mégsem akarnak Jézusnak hinni, mégsem akarnak Jézushoz menni. Jézus az Atya nevében jön – nem fogadják el. Aki a maga nevében jön, azt elfogadják. Hogyan is tudnátok ti hinni, akik egymástól fogadtok el dicsőséget? És azt a dicsőséget, ami Istentől jön, azt nem fogadjátok el? – teszi fel Jézus a kérdést.

Jézus nem vádolja őket. Majd Mózes – akiben hisznek –, majd ő fogja vádolni őket. Mert Mózesnek sem hittek, aki róla írt. Ha az ő írásainak nem hisznek, akkor Jézus beszédeinek sem hisznek.

Jézusnak nehéz helyzete volt, tulajdonképpen mindenkor. De különösen akkor, amikor szombaton gyógyított. Sőt, ha nem szombaton gyógyított, akkor is nehéz helyzete volt, mert minden alkalommal megvádolták avval, hogy Istennel teszi egyenlővé magát. Mert ugye megbocsátja a bűnöket, holott csak az Isten az, aki megbocsáthatja a bűnöket. Számon kéri rajta, hogy milyen hatalommal gyógyít vagy prédikál. Jézus próbálja megmagyarázni nekik, hogy mindent, amit tesz, vagy mond, annak a nevében teszi, aki küldte őt, vagyis az Atya nevében. Ezt sem tudják elfogadni, mert megint jön a vád, hogy Istennel teszi egyenlővé magát. Próbálja elmagyarázni, hogy milyen világos, hogy ő az Atya küldöttje, hisz a tettei magukért beszélnek. Ezt sem tudják elfogadni. Pedig milyen egyszerű: Hinni Mózesnek, aki róla beszélt. Hinni neki – Jézusnak – a cselekedetei alapján...

Jézus a sok keresztkérdés tüzeiben, ott áll egyedül...

Vajon mi is tennénk fel neki ilyen és ennyi keresztkérdést?

Én hiszem-e hogy Jézust az Atya küldte, és Ő egy az Atyával? Egy kicsit elmélkedjünk el ezen a kérdésen így Nagyböjt idején. Egyáltalán, valamikor is elgondolkodtunk-e ezen a kérdésen? Vagy olyan természetesen „belenőttünk” ebbe a hitbe?

Mindezen történetek után Jézus elmegy a Galileai-tenger, a Tibériás túloldalára, és 5000 embert meg-
etet. Ámen.

Debreczeni Zsuzsa, Budapest

2024. március 15., péntek

Jn 7,1–2.10.25–30

Két hét múlva már a húsvéti szent napok várnak ránk. A János-evangélium jócskán különbözik a három együttlátótól (szinoptikustól): Mt, Mk, Lk. Itt is János saját anyagát olvashatjuk, amely roppant érdek-
feszítő emberi vonatkozásokkal van fűszerezve.

7,1–2.10

Jézus a gyanús, kevert szellemiség hírében álló Galileát végiglátogatva hazai terepen tanít és gyógyít – Isten Országá szerint: Feltehetően külsőzik-belsőzik a tanítványokon kívüli csoportoknál, a 72 tanít-
vány és más hívei körében. Júdea a jeruzsálemi templom közelsége és hatóereje miatt már életve-
szélyes kockázat számára.

A Kr. utáni 29. évben a szeptember közepe és október közepe közé eső sátoros, betakarítási ünnep, a Szukot (Tisri hó 15-16-án) újabb alkalmat kínál Jézusnak, hogy megjelenjék a szélesebb nyilvánosság előtt. Érdekes, hogy testvéreitől (*hoi adelphoi autú* = unokatestvéreitől?) is elzárkózva, titokban (*en krüptó*) megy Jeruzsálembe. Óvatossága érthető, meglepetésszerűen szeretne föllépni, így előzve meg, hogy azonnal őrizetbe vegyék. (Ugyanis még 6-7 hónap van hátra a Pészahig, Niszán hó 17-éig, azaz a 30. 2024. április 7-i Nagypéntekig.)

7,25–30

Jézust jól ismeri a helyi társadalom, az érdeklődő közvélemény: „Róla tudjuk, honnét származik,...” (*„...túton oidamen pothen esztin”*). De éppen ezért nem tartják a kötelezően váratlanul érkezendő Messiásnak.

Jézus elfogadja ugyan idézett állításukat, de méltó öntudattal, szépítés nélkül hangsúlyozza: „...nem magamtól jöttem, hanem az **Igaz** küldött, akit ti nem ismertek.” (*„...ap emautú úk elélütha, all esztin aléthinosz ho pempszasz me, hon hümeisz úk oidate”*) ... „...tőle vagyok és ő küldött.” (*„...par autú eimi kakeinosz me apeszteilen”*) Jézusnak az Atyával való egység a jordáni keresztségtől kezdődően mélységes élmény és kiapadhatatlan erőforrás.

1. Azért, hogy élő hatóerő lehessen, lehetőségeim szerint be vagyok-e ágyazódva a családon kívüli környezetbe munkahelyi, lakóhelyi és egyéb emberi kapcsolataimon keresztül?

2. A jézusi, hitbeli ügyekben óvatos vagyok-e, egyúttal merészelek-e kiállni az igazságért?
3. Elbújok, vagy tudják rólam: honnan jöttem, és merre, Ki felé tartok?
4. Engem ki vagy mi küld? Jelentéktelen, elhajlító-elsodró másodlagosság, vagy az Igaz?
5. Akarom-e megismerni az Igazat, szeretnék-e Vele újra és újra mély kapcsolatba kerülni?

Mészáros András, Bicske

2024. március 16., szombat

Jn 7,40-53

A népet megérinti Jézus szavainak ereje, viszont a farizeusok kételkednek, mondván hogy az Írásokból világos, Galileából nem támad próféta. Számunkra ez a vita már eldőlt. Van egy komplett Bibliánk, kétezer éves hitünk, megszámlálhatatlan teológiai gondolatból, fejtegetésből, elmélkedésből álló gyűjteményünk, szent életű emberek életéből származó példáink. Olyan, mintha mondjuk a forrólevegős sütőt már évezredek óta, bizonyítottan kitűnő eredménnyel használnánk, lenne hozzá egy mindenre kitérő használati útmutatásunk, egy, a gép működtetésében jártas, magas kvalitású embertársaink kommentjeiből készült portfólió, valamint milliónyi receptünk. Na, ezek után viszonylag ciki lenne, ha elrontanánk a benne készülő ételeket, vagy neki se állnánk sütni, mert azon vitatkoznánk, hogy az adott gépezet valóban *air fryer*-e, hiszen tudvalevő, hogy azok nem lehetnek barna színűek. Ilyen szűklátókörű, béna viselkedés csak a farizeusokra jellemző, nem ránk. Rám meg végképp nem. Mégis vajon hányszor és hányszor fordul elő, hogy nem ismerem fel Megváltómat? Hogy nem hiszek a szememnek, a fülemnek, a lelkemnek, hanem helyette valami indokkal okoskodva elfordulok Istenem érintésétől, a jó cselekedettől, a rossz megakadályozásától, az imától? Ennek a koldusnak nem adok semmit, mert tuti, hogy a maffiának dolgozik. Ez a készítés biztosan nem az Úrtól jön, mert ő nem akarná, hogy olyat kelljen csinálnom, ami nem illik a személyiségemhez. Biztosan vannak helyzetek, amikor igazam egybeesik Jézus igazával. Máskor viszont nem. Csak abban bízom, hogy többször vagyok nyitott szívű nép, mint tudálékosság mögé bújó farizeus. Mentségemre szóljon, hogy Jézus útja nem egy *air fryer*-használat. Hiába van meg minden összetevő és ismeret, újra és újra meg kell harcolnom azért, hogy melyik életmozzanatban mit tegyek, merre induljak, hogyan érezzek. Hajlamos vagyok a magas lóról eldönteni, mi az isteni, és mi nem. Ugyanakkor az ész nélküli, buzgalmas hit is félrevezethet. Keresem ebben az egyensúlyt. Hálás vagyok az Úr türelméért, kitartó sugásaiért, megbocsátásáért.

Atyám, segíts, hogy a megfelelő arányban használjam az agyam és a szívem!

Kőszegi Júlia, Budapest

2024. március 17., Nagyböjt 5. vasárnapja

Jn 12,20-33

Életfeláldozás – életáldozat

„Atyám, szabadíts meg ettől az órától? De hiszen éppen ezért az óráért jöttem.”

Karizmatikus egyénisége, szavai és tettei széles körben ismertté tették Jézust. Az ünnepre zarándokoló tömegből többen, köztük még pogányok is, szerették volna személyesen is megismerni az Istenről szokatlanul beszélő Tanítót. Tanítványai közül Fülöp és András próbálta megszervezni a találkozót az érdeklődőkkel. De Jézus tisztában volt vele, hogy akik tőle csodálatos tetteket várnak, azok félreértik őt. Már érzi, hogy közeledik földi életének legnagyobb döntése, az óra, amely megrendítően félelmetes, amelytől legszívesebben megszabadulna.

Ekkor mondta el Jézus – számomra – egyik legmegrendítőbb intelmét: „...Bizony, bizony, mondom nektek: ha a búzaszem nem hull a földre, és nem hal el, egymaga marad, de ha elhal, sok termést hoz.” Azaz, aki jó ügyért, másokért áldozza életét, annak gyümölcsöző lesz az élete.

Csak hogy az életünk feláldozása nem könnyű dolog! János leírásából is tudhatjuk, Jézusnak sem volt könnyű: „Megrendült a lelkem. Mit is mondjak: Atyám, szabadíts meg ettől az órától? De hiszen éppen ezért az óráért jöttem.”

Az életünket feláldozni csak egyszer tudjuk életünk folyamán. De életáldozatot hozhatunk naponta, azaz időnket, erőnket, szeretetünket áldozhatjuk azokra, akik ezekre rászorulnak.

Az evangéliumi szakasz nyilván Jézus végső életfeláldozásra készülésétől szól. De ezt megelőzte az az éveken át tartó tanító és segítő munka, amellyel Jézus évezredek hamis istenképét próbálta megváltoztatni.

Azt nem tudhatjuk biztosan, létrejött-e a találkozót a Jézust megismerni akaró érdeklődőkkel, vagy elakadt a Jézus és a tanítványok között történt megrázó párbeszédnél. De az kiderül János leírásából, hogy a „nép, amely ott ácsorgott”, amúgy a tanítványokkal együtt, nem értette világosan Jézus mondatait, az Atyához intézett fohását.

S mi, késői tanítványok értjük-e Jézust? Meghosszúsítjuk-e napi életáldozatainkat, hogy maradandó gyümölcsünk legyenek? Készülünk-e, legalább gondolatban, egy bármikor szükségessé válható végső döntésre?

Bajnokné Benyhe Judit, Budapest

2024. március 18., hétfő

Jn 8,1-11

A házasságtörő asszony tulajdonképpen a társadalom által megvetett, kirekesztett, lenézett emberek szimbóluma, akiket a nagy többség bűnösnek ítél. Ha szétnézünk magunk körül, észrevevessük-e egyáltalán őket? Körülöttünk is élnek a szó bővebb értelmében vett „házasságtörők”, úgymint a hajléktalanok, a homoszexuálisok, a „megesett” lányanyák, a gyermeküket örökbe adók, a függőségben élők vagy épp a prostituáltak; és ez a lista még hosszasan bővíthető lehetne. A farizeusok provokálják Jézust, mint ahogy nekünk is olykor nekünk szegeznek a kérdést, hogy mit gondolunk róluk, hogyan kéne kezelni őket. Mi mit írnánk a homokba? Képesek vagyunk nem ítélezve tekinteni a nálunk nehezebb helyzetben lévő embertársainkra? Tudunk-e ezeknek az embereknek a szemébe nézni? Mit teszünk, ha minket is hasonlóan 'provokálnak'? Ki tudunk-e állni mellettük, ahogyan Jézus kiállt az asszony mellett?

Jézus nem firtatja, hogy az asszony miért és hogyan került abba a helyzetbe, ami miatt eléje viszik. Nem faggatja, nem kérdez a múltja felől. Félre tudjuk-e tenni mi is a kételkedő, kritikus, olykor cinikus gyanakvásunkat, amivel az egyén felelősségét hangsúlyozzuk? Meglátjuk-e az isteni mintára teremtett embert a tette mögött?

Pálinkás-Bajnok Júlia és Pálinkás Tamás, Budapest

2024. március 19., kedd

Mt 1,16.18-21.24a

Még a jó szándékú ember is alábecsüli, hogy az isteni szeretet milyen csodákra képes. József példája legelőször egy kérdést vet fel: Jegyese állapotát miért magában fontolgatta ahelyett, hogy beszélgetést kezdeményezett volna vele? Kérdéses viselkedéssel vagy jelenséggel szembesülve hasznosabb, ha az okok találgatása helyett inkább kérdezzünk. Ha ettől megszűnik a feszültség, az a bennünk élő Isten csodája, amely felett kár elsiklani.

Ha beszélgetésre valamiért nincs mód, követhetjük József példáját: ítélezés helyett imádkozunk, hátha úgy meghalljuk az Isten szavát.

Találgatás helyett beszélgetés, ítélkezés helyett imádkozás... a sort folytathatjuk: áldozat helyett könyörületesség, elnézés helyett aktív megbocsátás – eljuthatunk így akár az ellenségszeretetig, amely (miközben önmaga is hatalmas csoda!) bőven teremheti szívünkben a további csodákat.

Isten csodáit csak akkor veszem észre, ha nyitott szemmel és főként: nyitott szívvel keresem őket. De a nézelődés nem elég. Vajon működtetem-e akkora intenzitással a bennem élő szeretetet, hogy legyen ereje környezetemben csodákat tenni?

Wágner Ferenc, Székesfehérvár

2024. március 20., szerda

Jn 8,31–42

Mennyire tudom felmérni saját rabságaimat? Az ember természetének oly szerves része a függés iránti vágy, hogy Pál Feri atya ezt már-már istenérvnek tekinti. Ebben a felfogásban a szabadság függésem tárgyának tudatos megválasztásának képességét jelenti. Hasonlóképpen Jézus megfogalmazásában is csak az a kérdés, hogy ki van a házban: az egymást váltó szolgák vagy a Fiú. Az előbbi a hibás gondolkodás, a téves, az isteni szikrával ellenkező élet és az ebből fakadó (akár öntudatlan) szégyenérzet, amit Jézus a „bűn szolgálatának” nevez. A régi törvény, a farizeus manipuláció sarokba szorít, megbénít a lehetőségek eltagadása által; de a megbocsátás Jézusi hírére még a béna is átlépi először a belső, majd ennek eredményeképpen külső gátjait. Jézus segít megszabadulnia a bűn szolgálatából. Csodálatos gyógyításának eszköze a felszabadító beszélgetés.

Egy beszélgetés pedig azáltal válik felszabadítóvá, hogy új horizontot nyit. Ez a sarokba szorító manipuláció szöges ellentéte, és Jézus ezt azzal valósítja meg, hogy tanításai a régi törvénnyel ellentétben nem büntetéssel fenyegetések, hanem jó hírek; még ha esetenként rendkívül kemény állítások is, akkor is csak az ember vagy az emberi társadalom természetes működési módjának tudatosításai. Partnere ezért – bármilyen mélypontról indul – képmutatás nélkül önmaga lehet a beszélgetésben, mégsem szembesül sem fenyegetéssel, sem ítélkezéssel. Védekezés vagy önmarcangolás helyett aktív keresővé válik, ami lehetőséget teremt a szabadulásra.

Vajon miért nem „fogott” a zsidókon Jézus beszéde? A jézusi tanok nagy erénye, hogy nem elhinni kell őket, hanem bárki által kipróbálhatók, saját tapasztalattá tehetők. De éppen emiatt a tanuláruk nem állhat pusztán hallgató befogadásból, aktivitást, gyakorlást, erőfeszítést követel a tanítványtól. Viszont ami saját belátássá vált, annak követése nem szolgai cselekedet többé, hanem munkatársi együttműködés. Ezért mondhatja Jézus, hogy „az én igám édes, az én terhem könnyű.” Még ha ennek választásáig eljutni nem is az.

Istenem, hálát adok neked közösségi testvéreimért, akikkel együtt gondolkozva értelmezhetjük tanításaidat, akikkel együttműködve gyakorolhatjuk a megértetteket, és akik biztatnak és támogatnak hétköznapi életem próbáiban.

Kérlek, segíts minél több felszabadító beszélgetéshez magam és a körülöttem élők javára! Ámen.

Wágner Ferenc, Székesfehérvár

2024. március 21., csütörtök

Jn 8,51-59

Az evangéliumot olvasva hamar eszembe jut a tény, hogy gyakran kerülünk (kerülök!) a zsidók szerepébe. Könnyen megbotránkozunk, közben pedig elfelejtjük hitünk legfőbb tanítását, hogy mindenkit szeretni kell. Azt is, aki rálép a lábunkra vagy elénk tolakszik a busz ajtajánál. Könnyebb azt az utat választanunk, hogy visszaszóljunk, megtoroljuk, amikor valami igazságtalanság ér minket. Ekkor igazunkat védve sokszor elfelejtjük a szeretet parancsát. Hogy Jézus tanítása a kő és mindenfelé

szitkok dobása helyett a kenyér és tiszteletünk, elfogadásunk adása lenne az az erő, ami általunk változtatja meg a környezetünket, és ami még fontosabb, a saját természetünket. Erre hív minket (legfőképp pedig engem) ez a rész most, ma, csütörtökön, tavasszal, Húsvét előtt.

Bíró György, Budapest

2024. március 22., péntek

Jn 10,31-42

Jézust alapvetően káromlásért akarják megkövezni, pedig meg van írva a zsidók törvényeiben: Istennek vagytok. Jézus nem tett mást, mint megpróbált olyan (jó) ember lenni, mint amilyenek a Jóisten megteremtett minket – a saját jószágos mására. Egyetlen bűne csupán annyi volt, hogy azt hangoztatta, hogy Istenek vagyunk (és ő megpróbál annyira hasonlítani Rá a tetteiben, amennyire csak lehet).

Valójában nem is a tettekkel volt bajuk a zsidóknak, hanem a szavakkal. Az ő nézőpontjukból tehetett Jézus bármi jót, ha a szavaival furcsákat, „istentelen dolgokat” mond.

Most félretéve azt, hogy a zsidók nem értették Jézust, felmerült bennem az, hogy vajon én a tetteimmel és a szavaimmal mennyire vagyok elfogadható a környezetemnek. Továbbá ezek a tettek és szavak mennyire hirdetik azt, hogy milyen a Jóisten? Például: kedves, megbocsátó, segítőkész, bátorító, elfogadó, békés. Azt hiszem, talán Babits Mihály tudta legjobban megfogalmazni, hogy milyen is az Isten (a Zsoltár gyermekhangra című versében):

„Ő az Áldás, Ő a Béke, nem a harcok istensége.”

„Az Úristen örök áldás, csira, élet és virágzás.”

Én magam a Béke vagyok? Békéltetek? Áldás vagyok (a világ számára)? Csíráz(tat)ok, él(tet)ek és virágzok? Azt gondolom, nemcsak a nagybőjtben érdemes így élni, mert „Én és az Atya egy vagyunk” (Jn 10,30).

Orbáné Bajnok Zsuzsanna, Budapest

2024. március 23., szombat

Jn 11,45-57

Ennél a példabeszédnél mindig az jut először az eszembe, hogy milyen jó volt azoknak, akik láthatták, hallhatták Jézust, milyen könnyű lehetett nekik megtalálni a hitet egy ilyen tanítónál. Fantasztikus kisugárzása lehetett Jézusnak. Valószínűleg lángolt a szívük azoknak, akik hallgatták. Mi lett volna, ha én abban a korban születek, és én is találkozhattam volna Jézussal? Vajon nekem is lángolt volna a szívem? Szerintem igen. És vele tartottam volna? Félek, nem. Milyen sokszor vannak bennem lángoló érzések egy-egy szentbeszéd kapcsán, vagy egy jó beszélgetés után, aztán mire tettekre kellene váltani ezt a lángolást, addigra kihuny a parázs. Jézussal nem találkoztam, de volt nekem egy Gyurka bácsim. Milyen hálás vagyok Istennek, hogy ha Jézussal nem is, de vele sokszor találkozhattam. Milyen sokszor lángolt a szívem egy-egy miséje vagy egy-egy beszélgetés után. Meghatározó volt ő az életemben, de vajon mennyire lenne büszke rám?

Egy másik gondolatom: a távolság. A főpapok lelkileg és fizikailag milyen távol lehettek a kis emberekről. Saját fülükkel nem hallották, saját szemükkel nem látták Jézust sem. Nem is voltak rá kíváncsiak. Elég volt nekik a követeik, szolgáik információja. Valószínűleg tehetséges bolondnak tartották, vagy csalónak, a követőit meg buta, megvezethető tömegnek. A főpapok átlátták a politikai színteret, a világ nagy dolgait, megvolt a stratégiájuk, megvoltak a terveik a hit(ük), az egyházuk, népük megvédésére. Praktikusan, logikusan gondolkodtak. Csak ez a Jézus belezavart ebbe. Tönkretesz mindent, logikátlan, amit tesz, amit mond.

Nem vagyunk mi is túl mesze a kis emberektől? Nem vagyunk mi is túl messze Jézustól? A terveinkbe nem zavar be nekünk is Jézus? Ha őszintén a szívünkbe nézünk, nem tartjuk Jézus szavait a földtől elrugaszkodottnak, szép elméletnek? Nekünk is megvannak a logikus, praktikus terveink, az értékeink, a céljaink, akár a hitünk, családjaink védelmében. Add, Uram, hogy meghalljuk a lelkiismeretünk szavát, és el merjük hinni, amit Jézus tanított nekünk!

Földiák Gergely, Budapest

2024. március 24., Virágvasárnap

Mk 14,1-15,47

Passió

A Virágvasárnapon felolvasott passió szinte minden szava elgondolkodásra készítet. A drámai cselekményből kiválasztottam néhány kérdést, amelyek a kontextusból kiragadva fontos kérdésként állhatnak eléünk.

„Miért kell a kenetet így pazarolni?” – Semmit sem lenne szabad pazarolni, hiszen kezdünk már rádöbbenni, hogy végesek a minket körülvevő és a bennünk lévő erőforrások. De vajon jól meg tudjuk válogatni, hogy mire használjuk föl ezeket? Mi az, ami megérdemli, hogy rászánjunk időt, erőt, pénzt, bármiféle erőforrást? Csak nekünk jó ez, vagy mások javára is van?

„Egy közületek, aki velem eszik, elárul engem.” ... „Talán én?” – Mi vagyunk a hétköznapi Júdások és Péterek, akik kényelemből, lustaságból, önzőségből, netán rosszindulatból nap mint nap eláruljuk egymást, és ezzel a Mestert is. Ha őszintén megvizsgáljuk a lelkünket, akkor talán meg tudjuk tenni az első lépést az árulás jóvátétele felé.

„Simon, alszol? Egy órát sem tudtál virrasztani velem?” – Mi mennyire vagyunk kitarotók, ha mások mellett ki kell állni? Valóban részt veszünk-e a másik ember nehézségeiben? Tudunk-e még egyáltalán virrasztani az imádságban, vagy csak eldaráljuk a szokott szavakat, és már zuhanunk is a mély álomba?

„Semmit sem válaszolsz arra, amit ezek felhoznak ellened?” – Van olyan kérdés, amire nem kell felelni. De vajon felismerjük-e, hogy melyik ez? És jól felelünk-e a többire?

„Te vagy a zsidók királya?” – Van, hogy egy kérdező egészen mást ért egy szón, mint a válaszadó. Tudtunk szerint Jézus sosem nevezte magát a zsidók királyának, mégis nekiszegezték a kérdést. Mi mit teszünk, amikor teljesen értetlen kérdezőkkel vagy értelmetlen kérdésekkel találkozunk?

„Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?” – Számtalanszor hallottuk Jézus kétségbeesésének, Istentől való elhagyatottságának e szomorú szavait. Vajon tényleg elhagyta őt Isten a kereszten? Olvastuk-e már valaha a 22. zsoltárt, amelynek ez a kezdő sora? Olvastuk-e már végig ezt a zsoltárt? Legyen ez a zsoltár vigasztalónk a legsötétebb órákban, ahogy talán Jézusnak is az volt!

Bajnok Dániel, Budapest

2024. március 25., hétfő

Jn 12,1-11

Ti hogyan fejezitek ki a szereteteket?

A szeretet kifejezési módjainak, a szeretetnyelveknek hatalmas irodalma van ma már, aki csak egy kicsit is konyhapszichológus, kívülről fújja Gary Chapman öt szeretetnyelvét, például. A testvérek – Márta, Mária és Lázár – mind nagyon szeretik Jézust, barátjukat, tanítójukat, és most, hogy Jézus Betániába érkezett és barátaival együtt ünnepli a szombatot (hat nappal járunk Húsvét előtt, szombat van, a zsidók megszentelt napja a héttől, az együttlét, az ünnep, a közös étkezés ideje), ott vannak

vele, és mind különböző módon fejezik ki szeretetüket. Ez egy nagyon emberi, nagyon egyszerű szituáció, közös étkezés egy tisztelt és szeretett baráttal, egyben jó alkalmat adhat nekünk arra, hogy elgondolkodjunk szeretetünk irányán és áradásán, és a Jóistennel való kapcsolatunk alapvető vonásain is.

Lázár „*jelen van*”, az egész élete, jelenléte tanúság Jézus tanításáról, cselekvő szeretetéről, hiszen ő az a barát, akit Jézus új élettel ajándékozott meg. Ő ezt egy különleges esemény során kapta ugyan, de a Jézusban való új élet lehetősége mindannyiunk számára választható. A történet nem írja le, hogy mit tesz Lázár, például beszélget-e, és miről beszélget Jézussal, egyszerűen csak ül a társaságában, és a sokan miatta hisznek benne. A jelenléte maga elég ahhoz, hogy segítse Jézus munkáját.

Tudok én is ilyen támogató barát lenni? Felismerem azokat a szituációkat, amikor támogató, szeretetteljes jelenlétemre van szükség? (És nem jó tanácsokra vagy okoskodásra?) Tudok-e Istenről pusztán a jelenlétemmel tanúságot tenni?

Márta *szolgál*. Őt máskor is látjuk ebben a szerepben, az ő szeretete a cselekvő szeretet, amely nem lankad. Felismeri a feladatokat. Mások szükségleteiből fakad, hogy szolgálataival másoknak – barátainak, szereteteinek – időt, ételt, az élet fenntartásához szükséges dolgokat biztosítsa. Megteszem neked, mert szeretlek.

Mi mit tettünk ma másokért? Hogyan szolgálunk közösségeinkben, családjunkban?

Mária túlradó, *rajongó szeretete* másoknak zavarba ejtő lehet. De nem Jézusnak! Jézus meri beengedni Máriát az ő szeretetébe. És Mária ebben a szeretetben, ha öntudatlanul is, de ráérezett valamire, meglátott valami olyat, amit a többiek nem láttak (vö. „temetésem napjára teszi”). Ez az, amikor az intuíció előre mutat. Nem tudom, miért, mikor és hogyan, de neked szükséged lesz erre! (Hat nappal később az asszonyok már nem kenhették meg Jézus testét temetésére a péntek este kezdődő szombati munkaszünet miatt.) „Felbatyuzza” Jézust is, és saját magát is. Nem hamuba sült pogácsával, hanem törődő személyességgel arra az időre, amikor már nem lesz lehetőségük találkozni.

Számunkra mi a szeretet „mértékegysége”? Le tudom-e „fordítani” mások szeretetét? Például a kisgyerekek önfeledt, kapaszkodó ragaszkodását? Mitől félek, ha ezt nem engedem megtörténné tenni?

Sohasem lehetünk túl elfoglaltak ahhoz, még Isten dolgaiban való munkálkodás közben sem, hogy a Vele való személyes kapcsolatot ne ápoljuk! És hogy az egymással való személyes kapcsolatot ne ápoljuk! És ebben a személyességben nem számolgat az ember, nem lehet túl drága vagy túl sok, hiszen ez a személyes szeretet az alapja mindennek, ami jó.

Garay Zsófia, Budapest

2024. március 26., kedd

Jn 13,21-33.36-38

„Bizony, bizony, mondom nektek: Egyikőtök elárul.”

„Életedet adod értem? Bizony, bizony, mondom neked: Mire megszólal a kakas, háromszor megtagadsz.”

Júdás és Péter árulásának történeteit beszéli el a mai evangéliumi rész.

Miért tették? Hideg fejjel olyan okos az ember, olyan jól meg tudja magyarázni, hogy az adott irodalom hőse miért is alakította úgy a cselekményt. Elemző szemével rögtön meglátja az ok-okozatot, szépen sorrendbe veszi a befolyásoló tényezőket... (Biztosan te is fel tudsz sorolni érveket Júdás és Péter tette mellett!)

Vajon a saját életünket érő konfliktusokkal is képesek vagyunk így eljárni? Miképpen formálom a véleményemet? „Milyen gyenge jellem, hogy ezt tette!” Valóban? Veszem-e a fáradságot, hogy **vizs-**

gálódjak (!)? Lehet, hogy hamar kiderülne, hogy a szerencsétlen már évtizedek óta gyötrődött, mire meghozta a döntését. Talán hosszú ideje őrlődött az elvárások miatt. (Egyáltalán nem biztos, hogy ismerek minden részletet a sztoriban!)

Amikor megharagszom, összeveszek valakivel, akkor **meg tudom-e magyarázni a másik félnek (!)**, hogy nekem mi az álláspontom, vagy puffogok, csapkodok, morgok az orrom alatt? A tipikus „Találja ki, hogy mi a bajom!” ,vagy a „Nem mondom, mert ennyi idősen úgysem fog rajta változtatni” hozzáállás kevés kapcsolatot tett gyümölcsözővé.

Vajon **át tudok ülni a másik ember székébe (!)**, és meg tudom érteni, hogy ő vajon miért viselkedett így? Nem kíváncsi senkitől, hogy akkor és ott rögtön megértse a másik ember álláspontját. Érzelmi lények vagyunk, természetes reakció, ha kiakadunk. De vajon ha eltelt pár óra, lehiggadtunk, elvonultunk a „harcmezőről”, akkor képesek vagyunk gondolkodni az ő fejével és érzelmeivel? Vajon miért mondta azt? Miért úgy?

S ha megértettem, átéreztem embertársam helyzetét, akkor tudok-e kezdeményezni? Tudok-e elsőként **békejebbot nyújtani (!)?**

Elcsépeltnék tűnhetnek a kiemelt gondolatok, de hidd el, egyáltalán nem súlytalanok! Olyan fontos volna, ha néha mint kívülről látom magamat és a konfliktusaimat! Nem tökéletes a másik, de én sem! Vegyem észre magamat, és azt a bölcsességet, hogy a magam igaza mellett ott van a másik igaza is! S ha végképp nem értem meg őt, akkor is **nagyobb kincs maga a kapcsolat, mint az igazam hangoztatása (!)**.

Horváthné Király Kata, Érd

2024. március 27., szerda

Mt 26,14-25

„Vacsora közben megszólalt: »Bizony mondom nektek, egyiketek elárul.«”

Az utolsó vacsora egyik fontos momentuma Jézus elárultatása (Márk és Lukács evangéliumában is szerepel). Jézus a vacsora elején bejelentette, hogy a jelenlévők egyike még aznap el fogja árulni őt. Így is történt, Júdás 30 ezüstpénz fejében a Mestert a zsidó főpapok kezére adta.

Ebben a Máté-féle igeszakaszban a legrészletesebb az árulás motívum. Ha közelebbről megnézzük ezt a részt, akkor több érdekességre bukkanhatunk. Egyrészt Jézus gyakorlatilag lebuktatja a vacsorán az árulóját, ezzel esélyt adva Júdásnak arra, hogy még meggondolja magát, mentse, ami menthető. Júdás – kis képzavarral élve – saját kezébe kapja sorsát. Másrészt az is izgalmas kérdés lehet, hogy Jézus miért választotta meg tanítványának Júdást? Csak azért, hogy az Írás beteljesedjen?

Az itt felvetett kérdések, következtetések számomra a jézusi út jobb megértéséhez vezetnek. Hiszen Jézus azzal, hogy menekülő utat kínált Júdásnak, a magam életére lefordítva azt jelenti, hogy mindig van esély a megbocsátásra, az újrakezdésre – mindig dönthetek mellette. Valahogy hasonlóan állhat a dolog Júdás tanítvánnyá válásával is – Jézus valójában mindenkinek felkínálja ezt a lehetőséget. A kérdés már csak az marad, hogy élek-e vele?

Zsidi Bernát, Budapest

2024. március 28., Nagycsütörtök

Lk 4,16-21

Az evangéliumi részlet eleje az, ami most megragadott. Milyen lehetett Jézusnak visszatérni Názáret-be, ahol végig követték felcseperedését? És milyen lehetett fogadni jöttét azoknak, akik még másként ismerték meg? Jelenits István gondolatait osztom meg veletek ennek kapcsán:

„Názáret az a városka, ahol az Üdvözítő felnőtt férfivá növekedett, s ahol 30 esztendőig élt Mária és József közelében. Egy ilyen kis fészek lakói ismerik egymást. Most meglepődnek, hogy az ács fia honnan veszi azt a bölcsességet, bátorságot, amellyel a próféta szövegét értelmezi, magára vonatkoztatja:

„Ma beteljesedett az írás, amelyet az előbb hallottatok.”

20. századi érzékenységgel nagyon hálásak vagyunk azért, hogy Jézust így láthatjuk azok között az emberek között, akik kisgyerek korától naponta találkoztak vele. Manapság többen gondolnak arra, hogy Jézus – nyilvános működésének kezdete előtt – járhatott idegen országokban, tanulhatott filozófusoktól, indiai, perzsa mesterektől. Ha hosszú éveket távol töltött volna Názárettől, akkor most ezt bizonyára emlegetnék. De ezek azért utasítják el, mert nem fér a fejükbe, hogy az, aki eddig elvegyült a község fiataljai közt, most Isten üzenetének közvetítőjeként, prófétaként szólal meg.”

Vannak közösségek, ahol az ember mindig otthon érzi magát, még hosszabb idő kihagyása után is felszabadultan tud jelen lenni. De valahová nehéz visszatérni. A reakcióktól tartva, a megfélemlési kényszer miatt nem könnyű kimutatni, hogy megváltoztunk. Jézusnak vajon okozott ez nehézséget?

Hervai-d'Elhounge Klára, Szárliget

2024. március 29., Nagypéntek

Jn 18,1-19,42

- Jézus ennyire rövid ideig élt? – kérdezi a kisfiam az adventi időszakban. – Karácsonytól Húsvétig?
- Dehogy! – nevetek. – Minden évben megünnepeljük a születésnapját, és megemlékezünk arról is, amikor meghalt.
- Én is minden évben átélem azt a napot, amikor meg fogok halni?
- Bizony – nyelek nagyot –, te is.
- Te is, anya?
- Igen, mindenki.

Jézus egész szenvedéstörténete ott van a mai igehelyben: elfogatása, megkínzása, kihallgatása, keresztre feszítése és sírba helyezése. Feszés szöveg, sok történéssel, csak úgy záporoznak a sallangmentes mondatok, egyik nyílve a másik után. Érzelmileg megerőltető olvasmány még akkor is, ha jól ismerjük az eseményeket. Hosszú is, sok elgondolkodtató részlettel. Pilátus, Barabás, a főpapok, Mária és János, Nikodémus, a katonák, a közösség, amely kivetette magából Jézust, egy fül, ecet, gyolcs, vér és víz: ezek a szereplők és képek kétezer éve ihletik a nyugati művészetet.

Ami nekem mostanában mégis inkább feltűnik, az az, ami hiányzik ezekből a sorokból. Jézus hangja hiányzik, főleg a szöveg második feléből. A szokásosnál sokkal kevesebbet beszél, noha ő a főszereplő, gyakran mégsem rajta van a fókusz. Persze nem a nagy beszédek ideje ez, azon már túl vagyunk, nekem mégis az az első gondolat, hogy milyen átható nyugalom sugárzik ezekből a sorokból és ebből a hallgatásból. Egy olyan lélek nyugalma, aki nem akar meghalni, sőt, fél a haláltól. Aki egy percig sem gondolja, hogy a vére, és nem a tanításai által fog minket megváltani. Aki elfogadja az elkerülhetetlent. És aki azért fogadja el a halált, mert felkészült a lehetőségére: nemcsak az utolsó vacsorával, a tanítványokkal közös virrasztással, de egész korábbi életével is.

Az életvégi tervezés gyakorlati és pszichológiai oldalával is foglalkozó szakemberek szerint a halálra való tudatos készülés komoly megnyugvást és értékrendünk megerősödését hozhatja. Gyakran előfordul és természetes, hogy a folyamat szorongásainkat is felerősíti. Az olyan hit, amelyhez a hála és a remény érzése kapcsolódik, kiapadhatatlan erőforrás ennek a szorongásnak a feloldásában. Ezt a feloldódott szorongást, szavakon túli, meghatározó nyugalmat látom Jézus utolsó óráiban is.

Jézus minden évben átélte halála eljövendő napját, és ugyanúgy nem tudta, melyik nap lesz az, mint ahogy mi sem tudjuk. Amit viszont tudott, az ennél sokkal fontosabb: tudta, hogy a készülés segít, a tervezés, az elszámolás, dolgaink rendbetétele erőt ad – nemcsak az élethez, de a halálhoz is. Tervezzünk, készüljünk mi is. Oldjuk a szorongást, ünnepeljük a reményt.

Végh Veronika, Budapest

Árulás, megtagadás... Utunk során előfordul, hogy szeretetünkre és bizalmunkra nem szeretettel válaszolnak. Aki szeretünk, kezükbe adjuk annak a lehetőségét, hogy eláruljanak, letagadjanak. Kiszolgáltatjuk magunkat. Amikor ilyen történik, példát vehetünk Jézusról, aki jámborsággal vállalta a letartóztatását, és talán a legingerültebb tette ebben a részben az volt, amikor rászólt Péterre, aki kivont karddal védte volna. Úgy érzem, Péter szerepe ebben a részben az, hogy szembesítsen minket a gyengeségeinkkel, az emberi gyarlósággal, az Emberfia szeretetben megélt erkölcsi magasságának ellentétéként. Persze szerencsére nem híres szokás felénk a fülvagdosás, de lehet, ha karddal az oldalunkon járnánk, máshogy lenne. Elvégre előfordulhat, hogy indulatból olyan támadást mérünk a másokra szavakkal, ami mellett eltörpül a füllevágás. Mi segít abban, hogy jézusi módon válaszoljak az érkező fenyegetésre, támadásokra, árulásokra? Felismerem-e, és rá tudok-e szólani arra, aki értem való hűségéből és szeretetéből védeni próbál, de eltévedt módon cselekszik?

Megverés, megalázás... A belső világosság képviselése egyenességgel, biztossággal, veszéllyel és gyűlölettel szembenézve... A külső veszélyekkel és nehézségekkel szembesítve el kell döntenünk, hogy letagadjuk-e az igazságot, és megfutamodunk, vagy emelt fővel nézünk szembe a megpróbáltatásokkal. Mindkettő valamilyen módon áldozatokkal jár, a döntéseinkért tudnunk kell felelősséget vállalnunk, ugyanakkor megbocsátani önmagunknak, együtt érezni magunkkal. Elvégre csak mi lehetünk a nekünk szabott mese hősei, bár a bölcsesbeknek talán cethal nélkül is megy. Az élet megtörténik akár szeretnénk akár nem, kérdés, hogy mit kezdünk vele. Képes vagyok-e reménytelen helyzetekben is képviselni a világosságot? Ha nem sikerül, mi segít abban, hogy megbocsássak magamnak?

Keresztút, kereszthalál... Amilyen hirtelen fogant, és amennyi szeretet és útmutató jel övezte születésének történetét, olyan hirtelen és annyira eltévedt cselekedetek vezettek emberi létének kihunyásához. Egykor a napkeleti bölcsek és a pásztorok megtették az utat az isteni találkozáshoz, most viszont Jézus volt az, aki felvette keresztjét, és megtette az utat a hegyre, az Istennel való találkozás egyik leggyakoribb szimbólumát megmászva. Egykor csillag mutatta bizonyossággal járultak a kisded elé emberek a hirtelen ünnep örömeiben részesülve. Most a zsidók egy másik ünnepre készültek, Pészah, az elkerülés ünnepére. Miközben a részben a tíz csapásról megemlékező ünnepre készültek, eltévedt cselekedetek soraival kieszközölték az elsőszülött, egyben áldozati bárány halálát. Ha a történet itt érne véget, azt mondanám tragikus és ironikus, ugyanakkor a mesekedvelő énemnek mély örömet okoz ez a keret, és a párhuzam- vagy inkább ellentétpárok. Ad egyfajta bizonyosságot, nem az égi csillag egyértelműségével, de belső fény pislákolásával. Az emberi agyat megnyugtató az összefüggések, az érzés, hogy a dolgok okkal történnek. Jó dolgoknál ritkán mélyülünk el ezekben a gondolatokban, rossz eseményeknél meg nehéz hinni az isteni tervet. Mi segít abban, hogy Jézus áldozatában teljes szívvel lássam a megváltást? Mi segít abban, hogy a szenvedésekben az Isteni találkozást keressem? A kereszt jön magától, de melyik ösvényen jutok fel a Golgotámra?

Ujvári Gergely, Érd

2024. március 30., Nagyszombat

Mk 16,1-7

Karácsonykor négyéves kislányunk Jézus születésének történetét hallva a következőt mondta nagyon határozottan: „Én ezt nem hiszem el.” Csillag, angyalok, álmok, az egész inkább mesének tűnt a számára, mint megtörtént eseménynek. Ezenkívül, ha jól belegondolunk, Jézus születése nemcsak

hogy nem hétköznapi, egyben hihetetlenül megbotránkoztató is. Isten Fiának egy istállóban kell megszületnie, barmok közt jászolban aludnia, majd menekülnie, hogy nehogy meggyilkolják a többi gyermekkel együtt.

Az asszonyok, akik a sírhoz igyekeztek, ismerték Jézust. A tanítványok még jobban, hiszen éveken át ott volt velük, tanította őket. Mégsem hittek neki. Mégsem hitték el Jézusnak, amit mondott. Nem egyszer utalt rá, beszélt róla, hogy keresztre feszítik, meg kell halnia, de harmadnapra feltámad. Ezzel az apostolok nem tudtak mit kezdeni, azt gondolták, ez nem történhet meg, igyekeztek nem tudomást venni a hallottakról. Nekik megvolt a saját elképzelésük arról, Jézus hogyan váltja meg a választott népet, miként fog győzedelmeskedni. Amikor mesterük meghalt, azt gondolták, ezzel vége a történetnek, fogalmuk sem volt róla, most merre tovább. Ők Jézussal együtt a reményüket is eltemették a sírba. A tanítványok nagyon nem azt kapták, amit vártak, hanem valami felfoghatatlanul többet.

Mi sokszor sokkal kisebb problémákat, jelentéktlenebb történeteket élünk meg hasonló módon. Megvan az elképzelésünk arról, minek hogyan kell(ene) alakulnia, és ha nem így történik, kétségbeesünk, nem látjuk a kiutat. Milyen jó, ha ilyenkor eszünkbe jutnak az angyal szavai: „Ne féljete!” Majd mi is elindulunk, hogy eljussunk oda, ahol az Úrral találkozhatunk. Belső szobánkban eléje vihetjük elveszett reményeinket, kétségeinket, bánatunkat, bűnünket.

Uram, add az elcsendesedés és a Veled való találkozás csodáját! Ámen

Csiky-Maros Zsuzsi és Csiky Lajkó, Budapest

2024. március 31., Húsvétvasárnap

Jn 20,1-9

„Elvitték az Urat a sírból, s nem tudni, hova tették.”

Fiatalkoromban nehezen értettem meg, hogy a húsvét hogyan lehet olyan fontos keresztény ünnep, mint a karácsony. Hogy ünnepelhetjük ugyanúgy a halált, mint a születést? Azóta azért ez a kérdés nagyon sokat árnyalódott bennem.

Először is: a halál kétségtelenül valaminek a végét jelenti, de – mivel az idő, akármennyire is szeretnénk, nem áll meg – szükségszerűen és akár rettentő fájdalmasan valami újnak a megszületését követeli meg. És ezt az újat érdemes lehet ünnepelni. Húsvéttal kezdve a tanítványoknak fel kellett nőniük, és maguknak kellett átalakulniuk tanítványokból apostolokká, küldöttekké. Botladoztak eleget ebben a feladatban, de valahogy azért boldogultak, és példát adtak. Ünnepelhetjük húsvétkor akár őket is.

Másodszor: Jézust nem „elkapták” vagy „legyőzték”. Nem próbált ő menekülni, elbújni, ellenállni vagy alkudozni, hogy meghosszabbíthassa az életét. Nem hagyta abba a tanítást, és nem volt hajlandó másféle Útról beszélni még akkor sem, amikor ez a túlélését jelenthette volna. Jézus igazságát nem kibélelte, hanem sokkal inkább kiemelte az, hogy a hatalom szükségesnek tartotta az elpusztítását. Húsvétkor tehát ünnepelhetjük azt is, hogy Jézus a halála pillanatáig hűséges tudott maradni az Atyához, és ezzel olyan életpéldát adott, amely kétezer év után is érvényes számunkra.

Az a közös ebben a két ünneplendő szempontban, hogy a jó példát ünnepeljük, még akkor is, ha messze vagyunk attól, hogy akár az apostolokkal, akár Jézussal össze tudnánk hasonlítani magunkat. Ha ugyanis így ünneplünk, rájuk figyelünk, akkor olyan célt láthatunk, amely irányítúként szolgál az életünk alakításához. Ha követjük az általuk mutatott irányt, akkor jobb emberekké leszünk.

Más a helyzet, ha húsvétkor a csodát, a feltámadás csodáját ünnepeljük. Ilyenkor leborulunk az Isten hatalma előtt, aki le tudja győzni a halált, és a megrendítő, ámde borzasztóan banális Koponyák-hegyi vég helyett dicsőséges győzelemmel koronázza meg fia, Jézus életét. Szent Pál nyomán ez a győzelem még a bűn alóli megváltást is jelenti, ami minden keresztény hit lényege. Hatalmas ez a győzelem,

büszkeséget, biztonságot és megnyugvást ad, hogy a győztes oldalán ünnepelhetünk. Semmi gond nincs ezzel az ünnepléssel sem, hacsak... Hacsak nem feledteti el velünk, hogy Jézus olyan Istenről tanított, aki arra hív minket, hogy szelídek legyünk, és az elesetteket, a rászorulókat és az üldözötteket segítsük. („Amit a legkisebbel tesztek...”) Az Élet győzelme egészen más, mint egy világbajnoki cím. Ez nem egy befejezett esemény, még nem fűjták le a meccset. Nekünk is fontos szerepünk van Isten csapatában; nehogy rajtunk ússzon el a győzelem!

Bajnok Kristóf, Budapest

2024. április 1., Húsvéthétfő

Mt 28,8-15

Istenem!

Egészen felkavaró élmények sorozata lehetett Jézusnak és a környezetének a húsvéti időszak. Számomra most is az, pedig én tudhatom, hogy megtörténik a feltámadás idén is, ahogyan eddig minden évben. Mégis, a feltámadás öröme nem létezhet csak a halál fájdalma és a gyász után. Ebben egyszerre jelen van a Jézussal és a környezetével való érzelmi együttlétem, és a jelenlegi életem fájdalmas hiányai és gyásza. A kettő együtt segít mélységében átélni a húsvéti események üzenetét.

A húsvét hétfő igazi határhelyzet számomra, ami egyszerre jelenti Jézus földi tanításának a végét, ugyanakkor most indulhat el egy új kezdet. Számomra ez az a pillanat, amikor a tudás a részemmé válik, és emiatt többé nem élhetek úgy, mint korábban. A jó hír, ha magamban kell tartani, akkor szétfeszít, mert kikívánczik, hogy mindenki számára örömmé váljon. Ugyanakkor hatalmas felelősség nehezedett és nehezedik azokra, akik meghallották és megértették Jézus üzenetét, mert ők sem élhették tovább az addigi életüket.

Képes vagyok-e ezen a húsvéton felismerni a szeretet törvényét, képes vagyok-e mind jobban és jobban úgy formálni az életemet, hogy az történjen gondolatban és cselekedetben, amit egyedül helyesnek tartok?

A katonák és főpapok viselkedése testesíti meg számomra azt a gondolatot, hogy aki az anyagi világtól nem tud elszakadni, annak számára örökre elérhetetlen marad Jézus tanítása. Miért nem látják ők is az emberibb élet lehetőségét? Miért ragaszkodnak a saját igazukhoz, akár a valóság elfedésével, vagy eltorzításával?

Mindemellett hiszek abban, hogy az emberek nem írhatók le pillanatnyi cselekedetükkel, és bennem él a remény, hogy mindenki képes a változásra (még én is), csak van, akinek több időre van szüksége hozzá (néha nekem is).

Kérlek, adj nekünk erőt, hogy a húsvét hétfő ne lezárása legyen az ünnepnek, hanem az új kezdet ünnepévé válhasson számunkra. Ámen!

Kecskés-Vincze Eszter, Budapest

2024. április 2., kedd

Jn 20,11-18

Jézus megjelenik Mária Magdolnának: „...észrevette, hogy ott áll Jézus, de nem tudta, hogy Jézus az.”

Nagyon gyakori, hogy valami a szemünk előtt van, de nem fogjuk fel.

Illik ide a szólás: „nem látja a fától az erdőt”. Ha valaki túlságosan az apró részletekre ügyel, pont emiatt nem látja, nem érti meg a dolog lényegét. Ne vesszünk el a részletekben, ne legyünk szőrszálhasogatók, ne akadékoskodjunk! – Könnyű azt mondani! – Tudom. Én rengeteget szoktam kérdezni, ez a munkám része. Sokszor a jó kérdés vezet el a megoldáshoz, és sok fontos kérdést magunknak is

meg kell válaszolnunk. Nem ezek alól kell kibújni, hanem időnként el kell távolodni, és egy kicsit messzebből tekinteni magunkat, egy helyzetet vagy egy problémát. Egyszerűen más perspektívából, más megközelítésből. Egy-egy lelki gyakorlat vagy egy jó, őszinte beszélgetés egy számomra fontos emberrel: ezek mind segítséget nyújthatnak. Új nézőpontot adhatnak, hogy ezáltal máshogy nézzek önmagamra.

Istenem, segíts minket abban, hogy tudjunk kérdezni magunktól, tudjunk mélyre ásni, és tudjunk teret engedni más megközelítéseknek! Istenem, Te add, hogy lássuk az erdőt! Ámen.

Bajnokné Kiss Gyöngyvér, Budapest

2024. április 3., szerda

Lk 24,13-35

A mai szentlecke azt a történetet mondja el nekünk, amikor Péter és János apostol a Templomba megy, és Péter az Ékes-kapunál meggyógyítja a születése óta sánta férfit. Ketten indulnak el, követve Jézus tanítását.

Ketten vannak: kettejük egyetértése, szeretete, közös lelkesedésük az evangélium iránt; az első ige-hirdetés és az első tanúságtétel Jézus Krisztus mellett. Péter a sánta férfi szemébe nézett. Sőt, fel is szólította: „Nézz ránk!” Már ez is azt jelzi: a másik ember szemébe nézni annyit jelent, hogy leszállunk a szíve mélyére. A két kéz összefonódása az együvé tartozás biztos jele.

Az evangéliumban az emmauszi tanítványok történetét olvassuk. Mi is nagyon sokszor hasonlóképpen viselkedünk, ha csalódások és kudarcok érnek bennünket. Számunkra is ismerős az ilyen letört lelkiállapot. Nekünk is voltak már szép álmaink és terveink. Lelkesedtünk valakiért vagy valamiért. Egy idő után azonban foszladozni kezdtek álmaink. Csüggedés vett erőt rajtunk. Úgy éreztük, hogy becsaptak bennünket, és még az Isten is elhagyott minket. Úgy vagyunk, mint az emmauszi tanítványok: mi is visszatekinthetünk a kezdeti időszakra.

Valamikor mi is bízunk az emberekben, és hittünk az Istenben. Ők is ezt fogalmazták meg az idegenek: „Pedig mi abban reménykedtünk...” Jézus volt az, aki kiemelte őket csüggedésükből. A feltámadt Krisztus így adta vissza a két tanítvány hitét; így élesztette újra reményüket, és így erősítette meg szeretetüket.

Végezetül még egy gondolat. Jézus kérdez (amint gyakran megtette): „Miről beszélgettetek egymással útközben?” Egyrészt sokszor mi is azt kívánjuk: bárcsak hozzám is szólna így Jézus, vagy akár csak egyetlen embertársam is! Ilyenkor úgy érezzük, hogy erre ma már senki sem ér rá; vagy hiába ülünk este egyedül a szobánkban, gondokkal terhelten, senki sem kérdezi meg: Mi a gondod? Hiába tükröződik arcunkon a szomorúság, senki sem kérdezi meg: Mi a bajod? Jézus bennünket is kísér életutunkon, és éppen úgy szeret, mint ezt a két tanítványt. Neki mi is panaszkodhatunk. Ő mindig ráér meghallgatni bennünket. Hiszünk őbenne és nála mindig vigasztalást és megnyugvást találunk. – Másrészt az itt elmondottak alapján, Jézus példájából tanulva, nekünk is legyen időnk és figyelmünk másokat meghallgatni.

Tóth Miklós plébános, Rábatamási

2024. április 4., csütörtök

Lk 24,35-48

A mai szentírási részből most egy mozzanatot szeretnék kiemelni: az örömet. Öröm töltötte el a tanítványokat, amikor rájöttek, hogy Jézus az, aki most beszél velük. Annyira megörültek Jézus megjelenésének, hogy szinte el sem hitték, hogy Jézus áll előttük.

Az örömtelen és szomorú keresztények nem jó cégerei Jézusnak. A szomorú, a rosszkedvű, a zsörtölődő és örömtelen keresztények közösségébe senki sem megy szívesen. Igen fontos, hogy a ma keresztényei valóban az öröm, az örömhír emberei legyenek. Van okunk az örömrre, hiszen Jézus velünk van.

Mi jellemzi az öröm emberét?

- Észre tudja venni a jót, és örül a jószág kivirágzásának.
- Egyensúlyban van testileg, lelkileg. Jóban van önmagával.
- Van öniróniája. Tud magán nevetni. Ha szükséges, meg tudja magát mosolyogni.
- Nem veszi halálosan komolyan a dolgokat, hanem ha szükséges, tud lazítani.
- Nem a mindig szigorú előírások, hanem ha a helyzet úgy kívánja, akkor az emberiség szabja meg a reakcióit, döntéseit.
- Felül tud emelkedni a problémákon, mintegy felülről nézve azokat.

A feltámadt Jézus öröme betölti életét, és ezt az örömet sugározza embertársai felé. Jézus itt van, jelen van számunkra is, a mai korban, a 21. században is itt van. Csak hagyjuk, hogy belépjen az életünkbe. Vegyük észre finom, apró jeleit, amellyel akar bennünket a jó irányba téríteni.

Mindig elégedetlen, kesergő, zsörtölődő, kritizáló világunkban mi legyünk az öröm emberei, akik számára Jézus él, Jézus jelen van az életünkben.

Gyűrű Ferenc plébános, Lövő

2024. április 5., péntek

Jn 21,1-14

Jézus feltámadása után fokozatosan jelenik meg az apostoloknak. Egy-egy rövid találkozó erejéig marad velük. A hároméves elméleti oktatás után jön a gyakorlat: hogyan élük meg, amit Jézustól tanultak.

Olyan jó volt a Mester irányítása három éven keresztül. Volt olyan, hogy őket kérdezték, és Jézus felelt. Most keresik a helyüket, a feladatukat. Jó lenne Jézus útmutatása, hogyan kezdjék el a küldetésüket. Egyedül maradnak. Tanácstalanok.

Péter visszatér a régi szakmához: megy halászni. Jobb nem jut eszébe. Abban profi. A többiek vele mennek. Tekintélye van előttük. Amikor Jézus földi életében kérdezte őket, mindig Péter válaszolt. Egész éjjel semmit sem fognak, halásztudományuk csődöt mondott. Nincs ennivaló. Elkeserednek. Nem ez a feladatuk, nekik emberhalászoknak kell lenniük. Jézus erre hívta meg őket. A partról egy „Idegen” beszél: Vessétek ki a hálót a jobb oldalon! 153 nagy halat fogtak. Bőséges a halfogás. János ebből ismeri fel az Urat. Jézus együtt étkezik velük. Táplálja őket. Nem szellem, nem kísértet, valószínű teste van, a sebhelyek is látszanak. Már nincsenek egyedül. Jézusra kell figyelniük, vele együtt lehet eredményes a küldetésük.

Mi sem lehetünk örökké hit-tanulók. Próbálgatnunk kell a szárnyainkat. Ugyanaz a feladatunk, mint az apostoloknak: tanúságot tenni Jézusról, megélni az evangéliumot. Sugározni a keresztény örömet. Nem egyedül, hanem a közösség segítségével. Fontos, hogy Jézus tápláljon minket Testével és az Igével. Nélküle semmit sem tehetünk.

Tanítva tanulunk! Sohasem leszünk teljesen felkészülve, de el kell indulni! Kérhetjük a Szentlelket, ő mutasson utat, lelkesítsen minket.

Felnőtt keresztény vagyok-e?

Élő-e a kapcsolatom Jézussal?

Sugározom-e a keresztény örömet?

Butsy Lajos plébános, Levél

Milyen nehezen hisz az ember! Természetesen ehhez hozzájárul az is, hogy akar-e hinni, kinek akar hinni és mit akar elhinni. Sajnos az emberi természet úgy van konstruálva, hogy a rációnak előbb elfogad valamit, mint az érzelemnek és a megmagyarázhatatlannak.

A napokban hallottam egy történetet. Vízkeresztkor mise után szentelt vizet kért az egyik néni. Elmondta, hogy ő mindenhova visz szentelt vizet, ha elutazik. A gyermekei autójába is betesz egy kis üveg szentelt vizet, mert ő hiszi, hogy ennek a víznek ereje van. Vele történt, hogy Częstochowába zárandokoltak. A busz, amellyel utaztak, nagyon sokszor elromlott. A szervezők már egy másik buszban gondolkodtak. Ő akkor – amikor leszálltak a buszról – csendesen körbesétálta a járművet, és meghintette szentelt vízzel. Tessék elképzelni – mondta a néni –, onnan kezdve a busszal nem volt semmi baj, sikeresen hazahozta őket. Neki nem kérdés, hogy higgyen a szentelt víz erejében. Én kételkedtem, bár nem mondtam neki, hogy másért is megjavulhatott a busz.

Itt vannak ezek a „szegény” apostolok, akik három évig együtt voltak Jézussal, testközelből ismerték őt, mégis kételkednek. Igaz, hogy a feltámadásról az első hírt Mária Magdolna viszi nekik. Lehetetlennek tartották, amit az asszony mond, hiszen vele járták a keresztutat, látták megfeszítve, sőt el is temették. Ha visszaemlékeztek volna a Jézussal eltöltött időre, pl. a Jairus lányának, a naimi ifjúnak és a négy nap óta halott Lázárnak feltámasztására, nem kételkedhettek volna! Péter és János tapasztalata is kevés volt, hogy higgyenek. Jézus folyamatosan bizonyítja, hogy él: eszik velük, az emmauszi úton magyaráz, Tamás mégis csak a saját szemének hisz. Meg is kapja, amit kér, megtapinthatja a sebeket. Igaz, nagyon megrendül és meg is szégyenül. Bár Jézusnak nem ez volt a célja. Igaz, a végén egy kicsit kifakad, hiszen már három évig tanította őket, mégis milyen „nehézfējuék” maradtak.

Milyen végtelenül türelmes velünk is az Isten! Elnézi a mi hitetlenségünket, gyengeségünket, okoskodásainkat, és elviseli, hogy nagyképűségünkért ő kényszerül magyarázkodásra és istenségének bizonyítására. Ennek ellenére mennyire bízik bennünk! Isten végtelen szeretetét bizonyítja, hogy az apostolokra és ránk bízta az evangélium hirdetését az egész világon, minden teremtménynek.

Az apostolok helyében, mi hogyan viselkedtünk volna?

Milyen hittel ültünk volna az asztalnál?

Milyen lett volna a hitünk ott és akkor?

Ma milyen?

Kissné Petrák Erzsébet hitoktató, Levél

Tágított körű hit

Tamás mint a hitetlenség embere? Szerintem méltatlanul nyomtuk rá ezt a bélyeget.

„Hacsak nem látom, nem hiszem.” Gyakori kijelentés ez részünkről; nem nagy dolgokban, hanem a mindennapok forgatagában, ingereiben. Mert ugye minket nemigen ér olyan kiforgató élmény, mint egy halott feltámadása, akinek a haldoklását, kínhalálát saját szemünkkel láttuk. Tamás talán nem abból a tapasztalatból származó meggyőződésből mondta ezt, hogy a többiek hazudnak, be akarják csapni, vagy elnéző jóindulatból, hogy esetleg, sőt biztosan tévednek. Nem tudhatom, mi zajlott le Tamás lelkében. Amit erről írok, azt csak feltételezem, csak saját magamból indulok ki. Mert ez a kijelentés: „Hiszem, ha látom”, más szavakkal azt jelenti: Nem mondasz igazat. Pedig bizonyára megbízott a barátaiban, bizonyára nem tapasztalta, hogy becsapták, nem tapasztalt felelőtlen, hebrencs beszédet tőlük. Ez a kijelentése a helyzet hihetlenségének, megdöbbentő, velőig rázó hatásának eredménye.

Az életünkben összegyűjtött, ránk ragadt tudás nagy százaléka hitből ered. Elhisszük, hogy a tanár nem akar becsapni, és tudja, mit beszél, a tankönyvnek ugyanígy elhisszük, szüleinknek szintén a sok-sok információt, aztán a reklámoknak, az interneten olvasottaknak... stb., stb. Szerintem erre az összhitre gondol Jézus, amikor azt mondja a Mk 16,16-ban: „aki nem hisz, elkárhozik”. Ember nem tud hit nélkül élni. Tamás sem hit nélküli ember. De lehet, hogy nagyobb kört kellett a hitének tágítania. Lehet, hogy a mi hitünknek is nagyobb kört kell tágítanunk. Bele kéne keríteni Istenünk irántunk élő szeretetét, értünk alkalmazott képességeit, testvéreink jó szándékát, embertársaink segítőkészségét, lehetőségeink elképzelhetetlenül nagy számát. Jézus felé haladva ez a szám csak nőhet. Úgy legyen!

Dombi Zsuzsa, Bánya

2024. április 8., hétfő

Lk 1,26-38

Így volt? Nem így volt? Hogy volt?

A kezdetet megtalálni, ahhoz visszamenni, azt visszaidézni lehetséges vállalkozás?

Elmondani azt, aminek senki sem fül-, sem szemtanúja nem volt, hihetően hangzó szó?

Mindenesetre ma már így tudjuk. Így hisszük.

Élt egy vándortanító 2000 évvel ezelőtt, aki annyira ember volt, mint mi. Evett, ivott, aludt, jött-ment, beszélt... De volt a tanításában valami addig nem hallható, tapasztalható és élhető.

Elkezdett az Atyaisten végtelen elfogadó szeretetéről beszélni, és azt életével bemutatta. Annyira másként beszélt az Atyához és embertársaihoz való viszonyáról, hogy képes volt életében az önfeláldozó szeretetig elmenni, meghalni. Isten fiának vallotta magát, és környezetének minden tagját Isten fiának gondolta és fogadta el. Sőt Isten fiává akart szeretni minden embert.

Tanítása abban állt, hogy mi mindannyian Isten fiai vagyunk. Teljes valónkban. Így hasonlóképpen hozzá, az egymás iránti elfogadó szeretet megélésére biztatta tanítványait és biztat mindenkit.

Mert mindannyiunk földre születését Isten Lelke hívja életre. Nem lehet másként, csak úgy, hogy egy angyal szól, és üzen az Ég, eljött az idő, Isten fia benned, általad a földre lép. Újra és újra minden születéssel, minden gyermekben az isteni lét válik emberi alakká, és kap lehetőséget a földi életben megvalósuljon az Atya-Fiú-Szentlélek elfogadó örök szeretete.

Az angyali üdvözlés újra és újra megvalósul, az isteni üzenet újra és újra elhangzik. A Szentlélek száll reánk, és a Magasságos ereje árnyékoz be minden életkezdetet. Azét is, aki hajlék nélküli lelki nyomorban tengeti napjait, és azét is, aki pénzmilliárdokkal a zsebében hajtja álmra a fejét. Isten szeretete mindenkihez elküldte angyalát, és mindenkibe bele lehelte Lelkét. Mindenkibe, mert egyformák vagyunk. Őbenne és Őáltala.

Csizovszki Zsóka, Ágfalva

2024. április 9., kedd

Jn 3,7b-15

„...Újjá kell születnetek.”

Jézus azt akarja, hogy szülessünk újjá. Azzal, hogy emberi testben vagyunk, anyagi értelemben is megtapasztaljuk az életet, de az idő és a tér dimenziója még eltakarja előlünk a valóságos életet, amelyre teremtve vagyunk. Jézus a Lélek éltető erejét a zúgó szélhez hasonlítja, amelynek létezését érezzük, de eredetét és irányát nem érzékeljük. Szavaiból kiderül, hogy a menny és a föld szoros kapcsolatban van, a lélek számára a dimenziók átjárhatók, és tőlünk is azt várja Jézus, hogy életünkkel a mennyre figyelve, egyre inkább a mennyei értékrend határozzon meg bennünket. Ezt ezen a világon csak a hit biztosíthatja. A hit teljesen átélte, tapasztalati erejű bizonyosság. Ezt a biztos tudást

és azonosulást a megértett igazsággal nem lehet másképpen megszerezni, csak akkor, ha életemet alkalmassá teszem rá, hogy befogadja a Lelket, amely kialakíthatja bennem ezt a belső tapasztalást. A felemelt rézkígyóra tekintő zsidók meggyógyultak, mert elhitték, hogy azon keresztül Isten meggyógyítja őket. Jézus ehhez hasonlóan láttatja az újjászületést, amikor az Emberfia, akit felemelnek (megfeszítenek), megerősíti és megváltja mindazokat, akik hisznek benne és hozzá akarnak tartozni. Aki hisz, elnyeri a Lélek erejét, és aki ezáltal azonosul a mennyből alászállott Emberfiával, az nem veszhet el, hanem Istenben örök élete lesz.

Istenem! Már látom, hogy bármennyi idő is telik el itt a földi létben, nagy küzdelem az ember számára a hitet megszerezni, de megtartani is. A mennyei dolgokról beszélő Jézusnak csak akkor hihetek, ha a földi dolgokról tett tanúbizonyságát is hiszem. Ezt úgy fordítom le a magam számára, hogy emberszeretet nélkül nincsen Isten-szeretet. Segíts, hogy minden napomon az emberszeretetet gyakorolva méltóvá váljak a hit lényeglátásán át az Isten egyre jobb megismerésére és szeretetére, amely megment, már itt a földön is, és megnyitja számomra az Emberfia útját. Tárjuk ki szívünket a Lélek előtt, hogy segíthesse Isten tervét, és Jézusra figyelve születhessünk újjá!

Benyhe István, Budapest

2024. április 10., szerda

Jn 3,16-21

Kevert világban élünk, de ez a bűnbeesés óta adottság. Ma azonban egyenesen kifordul magából a világ: a gonoszság nem röstelkedik, már nem rejtőzik sötétségbe. Sőt vállalja az arcát, fennen hirdeti téveszméit, és a kor minden vívmányát fölhasználva hirdeti torz világképét. Nekünk magunknak kell fölismernünk ördög voltát, sötét tetteiből kell visszakövetkeztetnünk gonosz szándékára. Ehhez nagy józanságra van szükségünk, a Mennyei Atya szeretetében, világosságában kell élnünk. „Az Atya olyan, mint a napsugár, életet, fényt, meleget ad. Válogatás nélkül árasztja ránk, mindenkit szerető jó Atyánk” – hirdeti a Jenő-dal. A szellem világosságát csak a Mennyei Atyától kaphatjuk meg.

Aki annyira szerette az emberiséget, hogy saját fiát küldte azért, hogy megtanítsa nekünk a szeretetteljes életet. Nehéz nekünk szétválasztani az embert és a tettét. Nagy lelkierő kell ahhoz, hogy a gonoszságot elítélve ne forduljunk el a cselekvő embertől. Ehhez nagyon tisztán kell élnünk és az Atya szemével látni az embertársainkat. Egyszerű papolással aligha gondolkodtatható el bárki. A ráhatásunk is reménytelen. Ha viszont meggyőződésünk, szavaink és az életünk világos és egybevágó, az találhatóbb lehet minden elítélésnél vagy figyelmeztetésnél. Legyenek hát igazak a tetteink, tükrözzék belső rendezettségünket.

Add, Uram, hogy tudjak világosan beszélni Rólad, és merjem vállalni a meggyőződésemet! Vegyem észre a saját mulasztásaimat és hibáimat, és javítsak rajtuk! Segíts fölismerni minden gyarló emberben azt a világosságra törekvést, azt az alapvető emberi jószágot, amire építeni lehet: valami közöset, amivel közeledhetem hozzá, és hozzád is közelebb tudom hozni.

Benyhe Zsuzsi, Budapest

2024. április 11., csütörtök

Jn 17, 11b-19

„Én már nem vagyok e világban ...” – mondja Jézus a főpapi imájában. Az én elképzelésem szerint olyasmit jelent, hogy ő már egy másik létezési módban volt, nem a földi dimenziókban létezett, amikor ezeket a mondatokat mondta. Már nem ebben a világban létezett.

„Nem azt kérem, hogy vedd el őket a világból, hanem hogy óvd meg őket a gonosztól.”

Tehát nem kell kivonulnunk a világból, hanem – úgy tűnik, a nehezebb utat kell járnunk –, benne kell maradnunk. Túl egyszerű lenne a világot egységesen gonosznak, sötétnek jellemezni. A világ kevert. Van benne sok gonoszság –Jézus kéri az Atyát, óvjon meg bennünket a gonosztól –, és van benne sok jószág, szépség is. Azért nehezebb így a földi utunk, mert meg kell tanulnunk megkülönböztetni a gonoszat és a jót, a hamisat és az igazat.

A világból számos módon ki lehet vonulni, nemcsak úgy, ha elvonulok egy lakatlan szigetre. Például, ha azt mondom: „Én nem politizálok, a politika mocskos dolog, a politikusok mind gazemberek, távol tartom magam ettől a világtól, szavazni sem megyek el.” Sajnos, valóban sok gazember van közöttük, és sok hamisság van a politikában, de a témához jobban értő testvérek segítségével nagy vonalakban el lehet igazodni. Kicsit pozitív hozzáállással észre lehet venni a közéletben tevékenykedő tisztességes embereket is. És az is igaz, könnyebb észrevenni a politikusok kirakatba kerülő negatívumait, mint a saját magam kis gazemberségeit. Mert ahogyan én élek vagy a szeretteim élnek, az természetesnek, mindennapinak, elfogadottnak, tűnik, meg sem látom a magam és a barátaim gazemberségeit.

Tulajdonképpen a közélet szereplői nem szárnyas angyalok, ők is gyarló emberek. Reprezentálják azt a társadalmat, amelyik megválasztja őket. Úgy gondolom, minél becsületesebb, önzetlenebb egy nép, annál nagyobb esély van rá, hogy a vezetői között is a becsületes, önzetlen emberek lesznek többségben. Itt jön be a Jézust követők szerepe. Minél inkább sikerül átkovásszósítani a társadalmat, azaz a jézusi értékekre tanítani az embereket, annál nagyobb az esélye, hogy a jó emberek kerülnek a magasabb pozíciókba is.

Tehát benne kell élnünk a világban, érzékelni a gondját, baját, örömeit, ugyanakkor a Jóistenre figyelve óvakodnunk kell attól, hogy a gonosz erők sodorjanak magukkal.

- Kivonulok a világból, vagy benne élek?
- Hogyan sikerül úgy benne élni a világban, hogy minél kevésbé szennyeződjek be?

Balogh Laci, Debrecen

2024. április 12., péntek

Jn 6,1-15

„Jézus pedig vette a kenyereket, hálát adott, és kiosztotta az ott ülőknek; ugyanúgy osztott a halakból is, amennyit kívántak.”

Ezt a történetet elég régóta, amióta Bandi testvérünk szentírás-magyarázatait ismerem, az osztozás, a jószívú adás csodájaként tudom csak értelmezni. Itt az a csodálatos, hogy mi is akár naponta tehetünk nagyszerűt, különlegeset, amikor adni tudunk, képesek vagyunk magunkon felülemelkedni, és a mégoly „szükséges” dolgok megszerzésének vágyát is legyőzve mások szükségleteit is meglátjuk, és az együttérzésen túl még tenni, cselekedni is képesek vagyunk. Nem hiszem, hogy bárkinek, aki az elmélkedés-füzetkénket olvassa, ezt az erényt magyarázni kellene. A jótékonyságot persze nem mi „találtuk fel”, a zsidóknál is létezett a jövedelem valamely hányadának felajánlása, ugyanakkor itt egy váratlanul kialakult helyzet nagyszerű megoldását láthatjuk Jézustól. Úgy tűnik, hogy nem a tömegek összecsdődítése volt az ő választott módszere az emberek megszólítására, láttunk rá sok példát, amikor az összegyűlt sokaság nem érti a szándékait, és ő kénytelen otthagyni a céljaival nagyon nem egyező irányban fellelkesült, akcióba lendülő embereket. Ebben a történetben is inkább elbocsátotta volna őket, de nem tudta megtenni, mert megesett a szíve rajtuk.

Hogy állok én a tervezett, rendszeres adással, és megesik-e a szívem embereken, váratlan helyzetekben? Ha magamra gondolok, érzem, hogy jó lenne fejlődöm.

– Az én havi „százalékom” rendben van? Vannak bogaraim, mániáim, gumicicáim: dolgok, amiket megveszek, mert ... (ezerféleképpen meg tudom érvelni magamnak...) Át kellene gondolnom ezeket a „szükségleteimet”.

– Adok-e olyannak, akivel kapcsolatban erős kételyeim vannak – például kéregetőnek?

- Na és mi a helyzet az időm adásával? Profi módon be tudom osztani az időmet, pörgök napközben ezerrel, nincs holtidő. De nem lehet, hogy emiatt elmentem valaki mellett, pedig meg kellett volna állnom? Fiatal kolléganőm sírását, kiborulását mondjuk nem volt nehéz észrevennem (ahhoz már tényleg vaknak és süketnek kellene lennem), és le tudtam tenni táskát, kabátot, hogy mellette maradjak, de tudnék-e minden nap élesebb szemmel-füllel járkálni?
- Annyira szeretnék jó, odaillő, segítő szavakat adni! Meg is volna hozzá a munícióm (dumálni jól tudok), de meg kellene találnom a megfelelő, befogadásra alkalmas pillanatot, jó lenne elkerülnöm a túlmagyarázást, rátelepedést, és az lenne a helyes, ha nemcsak pillanatnyi vigaszt tudnék nyújtani, hanem fel is villanthatnám a hozzám fordulónak Isten csodálatos világát: szabadon és boldogan lehetsz jó ember!
- Szeretném, ha tudnám jobban tudatosítani magamban, hogy a mindennapi, jól működő, rutinszerű feladataim is valójában a szeretetemet adásai. Lehetne több étellel, kedvességgel tennem őket?

Magyar Ági, Székesfehérvár

2024. április 13., szombat

Jn 6,16-21

Jézus közeledik a hajóhoz

A parttól 5-6 kilométerre imbolyog a halászhajó a tanítványokkal. A Mester nincs a hajóban. Az emberekkel maradt az indulási parton? Nem! Kimenekült a tömegből a hegyre, ahol imádkozni szokott, amikor zavarban volt. Nem akart olyan király lenni, amelyet az emberek akartak. Nem hagyta magát sodorni a népakarattal.

Csodás jelenséggént írja le az evangélium, amint Jézus utána megy tanítványainak. Viharos a tó, hánkolódik a hajó. Nehéz így evezni, a vitorla, ha volt is, nem használható. Ha borulnak, akkor kapaszkodhatnak a fából készült halászhajóba. Ha nem tudnának úszni, akkor sincs életveszély, de így is veszélyes a helyzet. Sodorja őket a szélvihar... Húzzák az evezőt a maguk tervezte irányba.

Jézus kiszáll a hatalmi királyság sodrásából. A tanítványok küszködnek, de sodródnak. Jézus megjelenésével rendeződnek a dolgok. A tanítványokban ugyanúgy, mint a hegyi imával Jézusban. Jól kifejezi ezt a szélviharos történet. Partot érnek ott, ahová tartottak.

Minden kísértés sodródási veszély. Minden megfontoláshoz elvonulás szükséges. Jaj, de sokféle erő akar erre-arra elsodorni! Jaj, de igyekszik az ember erősen fogni a maga evezőjét, és evezni a maga irányába, amikor ellenszélbe kerül! Néha kevés az önerő. Jézus elvonulósan megalapozott ereje szükséges. Biztos lehetek abban, hogy jön, ott van. Nem veszi ki az evezőt a kezemből, mert az evezés az én dolgom. De szól, hogy nyugi, én vagyok, ti csak tegyétek a dolgokat, tartsátok az irányt, rám figyelve.

Király Náczi, Érd

2024. április 14., Húsvét 3. vasárnapja

Lk 24,35-48

A feltámadáshit az ősegyházban

Ebben a részben Lukács evangélista két oldalról próbálja alátámasztani Jézus feltámadását. Az egyik oldalról maga Jézus az, aki saját feltámadott testének bemutatásával és fizikai tapasztaltatásával bizonyítja tanítványainak, hogy feltámadott a halálból. Másrészről pedig az őszövétségi próféciákkal igazolja a feltámadást. Próbálja a tanítványokat megnyugtatni, hogy nem kísértetet vagy szellemet látnak, hanem az ő valódi testét, és ez a test, ez a feltámadott test, ez már nem olyan, mint a keresztre feszítés előtti test. Egyes magyarázatok szerint az asztrálistest jellemzői ezek: a fizikai tapasztalás bizonyos természetfeletti képességeket is mutat, mint például a zárt ajtókon való átmenés, vagy a valóságos sebek és a valóságos étkezés.

Más értelmezés szerint a Lukácsnál itt leírt látomás-jelenség egy hosszabb sorba illeszkedik. „Az őskeresztény látomásoknak ebbe a hosszú (egyébként Péternél kezdődő) sorába tartozik még István látomása és Pál damaszkuszi látomása is... A húsvéti látomások természetes jelenségek voltak, amelyet a tanítványok képzelete vagy – árnyaltabban – tudat alatti énjük hozott létre. Isten igazi lehetősége, hogy az emberi struktúrákon keresztül szóljon az emberhez. Mert ahogyan minden látomás teljes egészében az ember műve, ugyanúgy teljes egészében Isten műve is, aki arra használja az ember alkotó képzelőerejét, hogy kinyilatkoztassa magát a történelem kellős közepén” (G. Lohfink).

Függetlenül attól, hogy hogyan értelmezzük az itt leírtakat, a feltámadott Krisztusban való hit alappillérré vált a tanítványok későbbi hittérítő munkájában. Folyamatosan visszatérő gondolat, hogy Jézus legyőzte a halált, és ennek a bizonyító ereje mindvégig jelen van a tanítványok és az apostolok gondolkodásában, tanításában. Az egész igehirdetés és apostoli munka, az evangelizáció egyik sarkalatos pontja lett. Az ApCsel 2,24-ben (szintén Lukács leírása alapján) Péter ezekkel a szavakkal lép a nyilvánosság elé: „Isten azonban a halál fájdalmait feloldotta, és feltámasztotta őt, mert nem volt lehetséges, hogy a halál hatalmában tartsa őt” (Csia ford.). A Krisztus feltámadására való hivatkozás rögtön az elején már nagyon lényeges pontjává válik az apostoli munkának. Péter saját tanúságát hangoztatja: „Isten feltámasztotta őt a halottak közül, aminek mi tanúi vagyunk” (ApCsel 3,15). Pál számtalan helyen hivatkozik Jézus feltámadására úgy, hogy ez a Krisztusba vetett hit egyik alapja (Róm 4,24; 1Kor 15,15 stb.) Tehát nem kérdés, hogy már kezdetben Jézus feltámadása a hit egyik, ha nem a legfontosabb alaptétele. A nagypénteki és húsvéti események hangsúlyozása, a kereszt és a feltámadás hirdetése központi gondolattá vált az épp kialakuló, formálódó krisztológiában.

De a feltámadáshitnek nemcsak a halál legyőzése miatt volt fontossága, hanem talán sokkal nagyobb jelentősége volt a későbbi egyházak, gyülekezetek kialakulásában, működésében. Mert a feltámadás egyúttal azt is jelentette, hogy Krisztus közöttünk van, jelen van. Nem egy meghalt személyre gondolunk, amikor Krisztusról beszélünk, hanem egy köztünk élő, a mai napig is valóságosan élő személyről beszélünk. És ez a gondolat vagy hit a kezdeti gyülekezetekben igen-igen fontos volt, mert ezzel óriási erőt, lelkesedést és pszichikai energiát kaptak: „Nem hagyott magunkra Jézus, hanem velünk van a nehézségek és üldözések közepette.” Ennek egyik fontos következménye volt a kezdeti idők erős parúziavárása is: az Úr eljövételének közelségébe vetett hit óriási mértékben hozzájárult az első idők erkölcsi megszilárdulásához, a tanításnak a főleg gyakorlati oldalról való „aprópénzre váltásához”, alkalmazásához.

Az, hogy Jézus a zsidó (általunk Ószövetségnek nevezett) iratokra hivatkozik, és azokat önmagára alkalmazza, szintén végigvonul tanításán. Küldetése elsősorban a zsidókhoz szólt, ezt többször is hangsúlyozza. A próféciaik alapvetően órára szólnak, és ezzel próbálta a zsidók előtt igazolni önmagát. A később kialakuló közösségekben, amelyek szintén a zsidóságból jöttek és lettek keresztények, a Jézusra és feltámadására vonatkozó próféciaik ugyancsak alapgondolatként vannak jelen.

Dombi János, Bánya

2024. április 15., hétfő

Jn 6,22-29

Úgy látszik, hogy a kenyér téma ma is meghatározza az elmélkedésünket, de bizony még az egész életünket is. Múlt pénteken az evangéliumban is szerepet kapott a kenyér, nem is akármilyen. Ma ugyanez a helyzet. Ha pedig a hétköznapijainkra tekintünk, bizony ott is meghatározó módon jelen van a kenyér. A kenyér, amely táplálja a testünket, és a kenyér, amely az örök élet lehetőségét hordozza magában.... De vajon mit érthetett Jézus a „kenyér” szón? Erről elmélkedünk először, hogy mi magunk is azonosuljunk Jézus szemléletével, azután pedig az evangélium egyik főmondatáról. Lehet tippelni, melyik ez a mondat!

Akkor tekintsünk bele Jézus értelmező szótárába. Persze nincs is ilyen, de van tanítása, amelyből szinte egyértelműen következik, hogy a kenyér szón elsősorban nem a testi táplálékot értette.

Gondoljunk csak a pusztai megkísértésére, amikor visszautasítja a kövek kenyérré változtatásának lehetőségét. Éppen neki lenne az Isten országával azonos súlyú gondja a „mindennapi kenyér” kérése? Egyik legszebb példabeszédében Jézus azt mondja, hogy az ételért-italért való gondban levés „hitetlenség”, az Isten iránti bizalmatlanság jele, a pogányok jellemzője. A gondban levés természetesen nem azonos a kenyérért végzett munkával. Aztán Jézus sosem szidta meg annyira a tanítványait, mint amikor azon sopánkodtak, hogy nem vittek magukkal elég kenyeret: *„Mit tanakodtok? Még mindig nem értitek? Nem fogtátok föl? Még mindig érzéketlen a szívetek?”* (Mk 8,17). Ezzel az ún. kenyérszaporításra utal, amiből meg kellett volna tanulniuk, hogy nem sopánkodni, aggodalmaskodni kell, hanem a meglévő szétosztani. Az imént olvasott evangéliumi rész szerint a „kenyészaporítás” után ugyanígy korholja a tömeget: *„Kerestek, mert ettetek a kenyérből... Ne fáradozzatok veszendő eledelért!”*... Jézusnak többször enni sem maradt ideje... S egy alkalommal a „Mester, egyél!” biztatásra ezt válaszolta: *„Az én eledelem az, hogy teljesítsem mennyei Atyám akaratát”*. Jézus nem volt olyan kicsinyes, olyan bizalmatlan Isten iránt és olyan materialista, hogy étel-ital kérésével „untatta volna” az Atyát. Azt vallotta: *„Tudja ő, mielőtt kérnétek, mire van szükségetek. Keressétek inkább az ő országát és a neki tetsző életet – s a többi megkapjátok ráadásul.”* Hát ezek alapján gondolhatjuk, hogy Jézus itt egy másfajta kenyérről beszél. De akkor mi ez a másfajta kenyér?

„Kenyer”: minden ige, tanítás, amely Istentől való. Elsősorban Jézus tanítása, de életpéldája is: utat mutat, buzdít, erőt ad.

„Kenyer”: az evangéliumok olvasása, tanulmányozása.

„Kenyer”: az imádság, ha azt jelenti: Istennel beszélgetve tisztázom, hogy itt és most mit kíván tőlem a szeretet, és feltöltődöm Isten erejével, hogy meg is tudjam tenni, amit jónak megláttam.

„Kenyer”: minden kapott és adott jó szó és jó példa, amely megerősít vagy előrevisz Isten útján, a szeretet útján.

„Kenyer”: a közösség, ha megtart, nevel, jobba tesz, bátorít, megvigasztal.

„Kenyer”: minden jótettünk, amellyel Jézus tanítását igyekszünk megvalósítani. Vagy éppenséggel:

„Kenyer”: a bűnbánatunk-bocsánatkérésünk, ha nem sikerült megvalósítani, mert ezáltal térünk vissza a jó útra.

Az első elmélkedési pontunk alapján azt kívánom a kedves olvasónak, hogy az imént körülírt kenyérért fáradozzanak kitartóan, és azon fáradozzanak, hogy a biológiai élethez szükséges többi mindet megkapjuk.

Most pedig kiválasztjuk az evangéliumból azt a főmondatot, amelyen talán már gondolkodtatok, hogy melyik is lehet az. *„Mit tegyünk, hogy Istennek tetsző dolgot cselekedjünk?”* Jézus válasza igen egyszerű: *„... higgyetek abban, akit ő küldött!”* De mit tesz az, hogy hiszek abban, akit ő küldött? Először is fel kell ismernem. A zsidó nép történelme bizonyítja, hogy ez nem is olyan egyszerű feladat. Nemcsak Jézus személyében nem ismerték fel az Atya küldöttjét, hanem az előtte és utána megjelenő és az életüket Isten Országáért szentelő prófétákban sem. Persze nem szabad általánosítani, mert azért sokan voltak és vannak, akik eljutottak a felismerésre. A szeretet követeinek felismeréséhez talán két dolog szükséges: a romlatlan emberi szív érzékenysége és „a próféták gyümölcseinek” szemrevétele (Mt 7,16). Ha pedig fölismertük, akkor hinnünk kell a mondatainknak. Jelen evangéliumi részünk Jézus személyét állítja középpontba, mint akiben hinnünk kell. Hinni, azaz igaznak tartani mindazt, amit tanított Istenről, és a meglátott igazsághoz hűségesen ragaszkodni. Kívánom valamennyiünknek, hogy mindez valósággá váljon az életükben!

Miklovicz Laci, Nőtincs

Jézus az élet kenyere

Sorba szedtem a gondolataimat a mai evangéliumról:

1. *„Milyen csodát művelsz? Atyáink mannát ettek a pusztában...”*

- Az ember már csak ilyen; csodát vár, csodát követel azért, hogy tudjon hinni.
- Vajon az én hitemet csodával kell megtámogatni?
- Vajon hány megmagyarázhatatlan történet kell, hogy ne kételkedjek?
- Vajon baj-e a kételkedés?

2. *Manapság egyre többen megpróbálunk kenyér nélkül élni, mindenféle „mentessel” pótolni az igazi kenyeret. Ez kortünet. Ez a kór tünete. Az igazi kenyeret abonett-lapkákkal, extrudált kenyérkékekkel és mással helyettesítjük. Már nem fogadja be a gyomrunk az igazit? Túlságosan elrontottuk az „emésztőrendszerünket”?*

- Mivel mérgeztem magam, hogy nincs érzékem az Élet kenyérére?
- Emészthetetlen a krisztusi élet?

Egyik fiunk kovással készített kenyérrel ajándékoz meg időnként bennünket. Sok órát, odafigyelést, munkát ad a jó minőségű, finom kenyérért, amit nekünk süt.

A minőségre időt kell szánni!

Az Életemet mivel táplálom? Szánok-e elég időt a jézusi táplálék befogadására, és másoknak továbbadására?

3. *„Nem Mózes adott kenyeret az égből, hanem Atyám adja az igazi mennyei kenyeret. Az az Isten kenyere, amely leszállt a mennyből, és életet ad a világnak.”*

Mózes csak közvetítő volt. Az Atyától kapunk mindent.

- Keresem az igazi Táplálékot?
- „Add nekünk mindig ezt a kenyeret!” Bolond, aki éhes, és nem eszik! Élek vele, hiszen adja nekem is Jézus?
- Elhiszem a hihetlent, az érthetlent?

Uram, bárcsak pozitív választ adhatnék ezekre a kérdésekre! Amen.

Aczél Márta, Halásztelek

„Nem azért szálltam alá a mennyből, hogy a magam akaratát tegyem meg, hanem annak akaratát, aki küldött.”

Jézus lényegileg egy volt az Atyával. Egész földi küldetése abban állt, hogy visszavezesse az emberiséget az Atyához. Mert a bűnbeeséssel az ember elidegenedett Istentől. Lehetett ebben büntetés, valami eltasztás az Isten részéről, de arról alig tudunk valamit, hogy mi a különbség a paradicsomi állapot és a tényleges földi életünk között. Tény, hogy az egész emberiség, az összes vallás, még a választott nép is Úrként, Királyként, revansot vevő távoli és hatalmas Istenként fogta föl a Teremtőt. De az Atya szándéka az volt, hogy helyreállítsa az emberekhez fűződő viszonyát. Ehhez küldte a fiát, hogy valóságos emberként mutassa meg, hogy a Teremtő gondviselő is, sőt egyenesen irgalmas Isten, olyan, mint egy édesapa. Mennyei Atyja mindannyiunknak, hisz önmagában is teljes lenne anélkül, hogy emberek millióit hívja életbe. Jézus létazonosságában ismeri Atyját, róla vall nekünk minden tetteiben, az ő akaratát teszi köztünk. Ahogy ő kapcsolódik Atyjához, ezt a szeretetet közvetíti

felénk is, hogy fölismerjük életünk igazi értelmét: hogy másokért éljünk. Ki milyen fokban tudja megvalósítani a kapott mintát: csak a szűk családját szeretni, vagy azokat, akik viszontszeretik, vagy táguló körökben másokért, emberi közösségekért tud élni, önzetlenül, viszontszeretet és elismerés híján is. Nem a saját, hanem a Mennyei Atya akaratát teljesíteni, Jézus segítőtársa lenni.

Akarok-e azonosulni Jézussal abban, hogy az Atya akaratát teljesítsük? Igyekszem-e megismerni, hogyan gondolkodott, tett? Akarom-e követni, vagy fölmentem magam, hisz kevés vagyok én ehhez?

Akarok a segítőtársa lenni abban, hogy a szerető Atyáról tegyek tanúságot?

Segíts, Jézusom, hogy tudjak vallani a Mennyei Atya szeretetéről és igyekezzek másokkal is megismertetni a lelki értékeket.

Benyhe Zsuzsi, Budapest

2024. április 18., csütörtök

Jn 6,44-51

A „KENYÉR” életető ereje

Az egész hét témája az ún. eucharisztikus beszéd. Nem könnyű szövegrész. Hívó filozófus szerkeszthette. Az Isten benső világába is próbál bepillantani.

A kenyércsoda után Jézus arra figyelmeztet, hogy nemcsak kenyérrel él az ember. (Elsősorban nem a keresztények szentmiséjéről szól a rész.) A lelket is táplálni kell, hogy életben maradjon az ember. A hallgatóság követi Jézust, mert a testet életető kenyeret keresik. Jézus a kenyeret emlegetve arról akarja meggyőzni a hallgatóságát, hogy az általa képviselt tanítást kellene befogadni, ez lenne az örök életet biztosító „kenyér”.

A mindennapi kenyér szentsége mára elhalványult. Gyermekoromban, ha leesett egy falat kenyér, felvettük és megcsókoltuk. Ma a kenyérgyárak ontják az adalékkal felfúvatott kenyeret és pékárut. Könnyen repül a szemétbe, helyette zsemlyét, csipszet esznek. A jézusi tanítás helyett ma sokféle tanítás, ideológia kínál „életet”.

Jézust magát kell befogadnunk, vele közösségre jutni. Olyan egység kell, amilyen a megevett kenyér meg a között van, aki megette. Eggyé lesz azzal, aki megette. A hit által létrejövő kapcsolat tesz eggyé Krisztussal. A drasztikus eggyé levés eredménye az azonosulás, felszívódás, átalakulás. A „kenyeret” (Jézust) enni azt jelenti: őt mindenestül, feltétel nélkül elfogadni! Belsőleg azonosulni, azaz lelkileg eggyé lenni! – Nem úgy, hogy hol együtt vagyunk, hol nem... mert járom a külön utat nélküle. Vállalom őt mindig, minden körülmény között. Ahol megjelenek a világban, ő általam lesz jelen!

Enni azt is jelenti, hogy az ő életető ereje árad belém. Képesse tesz az akarata szerinti életre, a szolgáló szeretetre. „Munkaképessé” tesz! Vezet, hogy akkor és ott és azt tegyem, amit ő tenne a helyemben. Életben tart, elveszíthetetlen életet ajándékozik. Már most örök életet biztosít, hiszen már nem csupán biológiai életet élek, hanem átjár a „dzóé” is.

Aki csak tanulmányozza, hallgatja, elméjében fontolgatja, de nem indul el és kitartóan nem lépked előre a Jézus által képviselt úton, az hiába táplálja testét bármilyen finom étellel – élete, örök élete nehezen lesz...

Horváth Józsi, Tata-Táska

A mai szentírási rész számomra az evangéliumból annak legeslegérthetlenebb része.

Nem én választottam a mai napi elmélkedést, hanem kiosztották rám. Először el akartam menekülni előle, de ezt méltatlannak találtam.

Első templomi élményem (21 évesen) az volt, hogy mennek az oltárhoz emberek, és eszik a húst és isszák a vért. Úgy gondoltam, ezt a maszlagot öreg néniknek, bácsiknak lehet csak beadni.

Elég régóta azt élem meg átváltoztatáskor, hogy Jézus arra az életre hív, amit élénk élt.

EZT CSELEKEDJÉTEK AZ ÉN EMLÉKEZETEMRE. Legyek kész adni a rászorulóknak, szolgáljam a szükségben szenvedőket, erőszak nélkül, békére törekedve éljek – és amikor ez nem sikerül, mert például hátba vágom gyermekemet egy konfliktus során, akkor nagyon szégyelljem magam, és fogadjam meg, hogy ilyet nem teszek többet, és ez a Jézust követő útról való letérés.

Most mégis itt ez a jánosi rész, ahol azt mondja: „Az, aki húsomat eszi és véreimet issza, bennem marad, és én is abban. Ha nem eszitek az Emberfiának húsát, és nem isszátok a vérét, akkor nincsen bennetek az élet.”

Értem, hogy vannak felfoghatatlan dolgok. Az is inkább elmegy, hogy Bulányi Gyurka bácsi magyarázata szerint „a kis doboz benne van a nagy dobozban, a nagy doboz a kis dobozban” (mert elképzelem, hogy a szivacs benne van a vízben, a víz pedig a szivacsban), és még sok minden, de ez nem fér bele. Úgy is mondhatnám, hogy engem nem ez a remény mozgat a Jézust követő és Krisztust váró úton.

A Jolly Joker páli mondat, mely szerint tükör által homályosan látunk, de egykor majd színről színre látunk, most is segít. Kár lenne alakoskodva úgy tennem, mintha érteném a textus szavait. Kár lenne, ha azért, mert nem értem, elfordulnék a közösségtől, elfordulnék az egyháztól.

Így hát bízva abban, hogy ez a számlálóban van, és a nevezőben egyek vagyunk, bátran írtam kétségeimről, gondolataimról.

Ha bárki szeretne erről beszélgetni velem, kész vagyok rá. Nem érzem magam megátalkodottnak.

Áldott húsvétot, a feltámadt Krisztushoz való közelséget kívánom.

Vágó Laci, Érd

Az elmúlt tíz napon a János-evangélium 6. fejezetét olvastuk. Az egész jánosi „életmű” a Szentírásban meglehetősen elgondolkodtató. Már maga az írónak vélt személy is több embert takar, a jánosi írásművek pedig tele vannak nehezen értelmezhető (egyáltalán megfejthető?) teológiával. Mi lehet ezekben az írói fantázia viszonya a valósággal? Ráadásul a mai igehely hatos számokkal íródik le. Ha elindulok ezen a számmisztikázáson, eléggé „bokoridegen” elgondolásokra találhatok. Milyen érdekes, hogy a hatos számnak az ujjainkkal mutatásához mindkét kezünk kell. Hogyan történhetett az emberi gondolkodás kialakulása a számokkal (matek)? Az emberiség „terméke”, vagy készen kaphattuk? A számok megalkotásához kellett a test (ujjak) és az agy (szellem-lélek) is. A biosz és szellem viszonyát évezredek óta, de a görög kultúrától alapvetően meghatározottan máig hatóan próbálják megérteni. Jelen ismereteink szerint a Földön létrejött emberi élet és az emberi szellemiség csak együtt tudott és tud megvalósulni. Jézus utalásai az isteni, a földi életen túli létmódra meglehetősen homályosak, eléggé a korabeli elképzeléseket tükrözik. A maga léteire vonatkozóan is. Szinte kideríthetetlen, hogy mennyi ezekből az utólagos „költészet”. Gromon Bandi mégis ezek tisztázásának megkísérlésére tette fel az életét, a képzettségét, a tudását (meg az egzisztenciáját).

Gyurka bácsi „kemény beszéde” a Bokron kívül nem örvendett nagy népszerűségnek, rendszerellenes, üldözött, börtönviselt papként tekintettek rá. Rálátásom szerint az ő nyugati és amerikai utazásainak az apostoli eredménye gyakorlatilag nulla volt. A hutteriek is talán csak terjeszkedést reméltek tőlünk. A Demokratikus Ellenzék meg a magyar jobboldal is csak az elmúlt rendszer, meg a magyar – és az egész világon létező – katolikus egyház ellentmondásainak bemutatására volt vevő (amíg Gy. b. élt), a jézusi szövegre nem. Vajon lehet olyan „bokros”, aki 1990 után Gyurka bácsit hallva jött közibénk?

A zúgolódó tanítványok vezéralakja lehetett Júdás. Minden bizonnyal sokat vitázhatott Jézussal. Gyurka bácsinak is voltak ilyen ellensúlyai (sajnos még róla jelentő tanítvány is). Egyébként sosem értettem Júdás megítélését a páli megváltáselmélet fényében. Ha ez (számomra) értelmezhető lenne, akkor Júdást szentként kellene tisztelni (főleg a protestantizmusban, ahol ugyan nincs szent-kultusz, de mégis...). Nyilván vívódások után, de képes volt bevállalni Jézus kiiktatását – az általa „véresen” komolyan vett zsidó hit védelmében –, a „feldobást”. Így Húsvét tájékán állandóan ezzel szembe-sülünk...

Egyébként meg csak az lehetne Jézus tanítványa, akinek – Jézus szerint – az Atya megadja? Ma már persze tudjuk, hogy mindenkinek adja, a fogadókészségen múlik.

Természetes módon (különösen idősödve) érdekli az embert a földi létezést követő, hit- és reménybeli létezés mikéntje. Üzeneteket és bizonyságokat vél meglátni, meghallani. Az agy kikapcsolásával van „maradék”? Mi lesz vele? Legújabban a telepátia és a kvantumelmélet segítségével keresik, hogyan is lehet az anyagi világon túli lét.

Nem a kétségeimet, hanem a bizonyságaimat szerettem volna Veletek megosztani, ami szerint az élet és a létezés örömteli és szép. Két nap múlva a Föld napja lesz! Nem szétrabolt, kifosztott, kihalófélben lévő Földet kellene örökölni hagynunk!

Cserta Gábor, Székesfehérvár

2024. április 21., Húsvét 4. vasárnapja

Jn 10,11-18

Jézus a mi jó pásztorunk

Bemutatkozik Jézus. Itt mint jó Pásztor kifejti felénk irányuló megnyilvánulását: az én-Te viszony egyik szeletéről szól.

Tulajdona, övéi vagyunk, gondja van ránk, akár az életodaadásig. Az ismertség kölcsönös (14. v.), részünkről program, életfeladat, hogy minél jobban megismerjük. Milyen tágas, elfogadó a mi Pásztorunk szeretete! Nincs szó választott népről; elég a Hozzá tartozás fontossága, megélése azok részéről, akiket szintén vezet, mivel figyelnek Rá.

Aztán témát vált: Jézus önként adja az életét, nem kényszerből; rajta múlik, hogy adja vagy nem adja, s ezt hatalomnak nevezi: ez az ő hatalma, ez a szeretet hatalma.

Köszönjük, Jézus, hogy pásztorolsz bennünket. Ilyen a mi Istenünk. Jó, hogy tudunk erről, és tapasztaljuk is, s ez életet, gazdagít, erősít, vagy adja azt, ami éppen szükséges a további lépéseinkhez.

Tölösi Magdolna, Bánya

2024. április 22., hétfő

Jn 10,1-10

János evangélista kérdések özönét indította el bennem. Gondolkodjatok velem!

„A pásztor a kapun bemegy, juhait hívja, azok követik.” Egyszerű. Vagy mégsem? Mit nem értettek rajta? Akkor mondom másként: *„Én magam vagyok a kapu, és azért jöttem, hogy bőség és Élet legyen a részetek.”* Már ha követtek...

De mit és kit is akarok én követni? Ki az a Kapu? Hol van most? Szemem előtt megjelent egy hatalmas, veretes kapu, egy kiskapuval. Jézusnak voltak kiskapui? Nekem vannak? Mit szolgál a kiskapu? A kapunak van egy falba erősített, mozdíthatatlan, stabil része – nekem hol van ez az életemben, a hitemben? És ott van a mozgó alkatrész – a szárny (milyen szép szó rá!). Én mennyire vagyok nyitott-nyitható, könnyű, mozgékony vagy nyikorgó, beszorult, merev? Mi jelenti a keretet a mindennapi életemben, és hol van jelen a szárnyam? Kik járnak át rajtam? Kiknek nyitom ki magam? Ki jöhet be/át rajtam, velem, általam? Hová vezet az út általam? Tudok-e szárnyalni, másokat repíteni, fel-emelni?

És hol van az a bőség, az Élet? Meglátom-e minden nap, minden percben az áldást, a bőséget, amivel a Teremtő körbevesz minket, amit Jézus annyiszor említ? A nehéznek tűnő napokon főleg! Hiszem, hogy Jézus minden pillanatban hív, engedi, hogy kövessem a (szívem) hívását, körbevesz segítőkkel, és útbaigazít. Én pedig választhatok, szabadon, minden pillanatban. Választhatom őt, és választhatok mást. Másik utat, másik kaput. Merre tartok?

Szentes Ágnes, Székesfehérvár

2024. április 23., kedd

Jn 10,22-30

Minden emberben ott él a jó király archetípusa: a vágyakozás arra, hogy egyszer eljőjön ez a jó király, egyesítse és virágoztassa fel az országot, űzze el az idegen megszállókat, hozza el a békét, és védje meg az országot a betolakodóktól. A zsidók ezeket a várakozásokat vetítették rá a Messiásra. Ez a képlet olyan egyszerű és olyan mélyen gyökerezik bennünk, hogy még ma is sikerrel lehet befolyásolni vele az embereket.

Jézus egy másik archetípust próbál szembeállítani vele, amit a zsidók és talán mi is el tudunk képzelni. A szintén ószövetségi gyökerekkel rendelkező, juhokat terelő pásztor képét. A bárányok is a békeesség szimbólumai, de ez a békeesség belőlük, a természetükből fakad. Nincs más dolguk, mint követni a pásztort, aki gondoskodik az élelmükről, szállásukról. Mai szóval: nem bonyolítják túl a dolgokat. Az életet a maga egyszerűségében, természetességében élik, amelyben az olyan furmányos logikai konstrukciók, mint az ország, a megszállók és a betolakodók meg sem jelennek.

A zsidók számára ez a kép nem igazán vonzó. Nekünk azonban érdemes ezt a képet egy kicsit kibontani, forgatni magunkban, és megvizsgálni, hogy az életünk, a mindennapi döntéseink valóban ennek a befolyása alatt áll-e.

A királynak persze megvan a szerepe a mi életünkben is, elsősorban a férfiakéban. De ezt az archetípust az életünk második felében önmagunkban kell felismernünk és tudatosítanunk, nem kívülről várni az elérkezését.

Tanos Gábor, Székesfehérvár

2024. április 24., szerda

Jn 12,44-50

Jézus beszéde és cselekedetei a Jóisten üzenete. Milyen jó lenne ebben legalább néha Jézushoz hasonlítani! Én hogyan tudnék a Jóisten üzenete lenni? Vagy legalább azt felismerni?

Biztos van olyan nektek is, hogy gondolkodtok egy adott helyzeten, hogy mi lenne a helyes.

Szóljak vagy ne szóljak? Kezdeményezzek vagy kivárjak? Segítsek vagy ne vonódjak be? Legyek bőkezű vagy legyek igazságos? Egy barátságot erőltessek vagy engedjek el? Néha nem is olyan könnyű meglátni a Jóisten akaratát a nehéz helyzetekben.

Amikor én ilyesmiken morfondírozom magamban, nagyon sokszor észreveszem, hogy ott motoszkál valahol bennem egy megoldás. Egy megérzés, ami kívülről jön. Általában gyanítom róla, hogy nem a saját ötletem, és szinte mindig érzem azt, hogy nincs kedvem megcsinálni. Olyankor tudom, hogy jó nyomon vagyok... Azt hiszem, hozzám így beszél a Jóisten.

Befér még ide egy gondolat kísérletet, dilemma: Mindig az igazat kell, hogy mondja a Jóisten? De persze miért ne mondaná az igazat, hacsak nem az én érdekemben. Lehet-e ilyen, hogy valakinek valamit „hallania kell”, hogy az élete fordulatot vegyen? Esetleg akkor is, ha aztán visszanézve nem is volt igaz, amit hallott?

A téma megjelenik a Mátrix című 1999-es filmben. Azt gondolom, a Jóisten működhet úgy, mint a filmbeli orákulum.

Tanos András, Székesfehérvár

2024. április 25., csütörtök

Mk 16,15-20

Küldetés.

Tudjuk, mindannyiunknak küldetése van, de hogyan is kell ezt jól csinálni?

Nézzük, mit csinált a Mester:

Mielőtt megkezdte küldetését, Jézus kiment a pusztába. Milyen tapasztalatokat szerzett? Mit élhetett át? Milyen egyedül küzdeni a mindennapokkal?

Ha mi elvonulunk – na azért csak finoman: viszonylagos kényelembe, biztonságba, megszervezve az oda- és visszautat, megfelelő ellátásról gondoskodva –, akkor megélhetünk valamit abból, amit Jézus: csend, magány, nehézségek, útkeresés, Istenre figyelés, kísértések, az előtte álló cél kijelölése, a merre és hogyan tovább kérdése. Mi az én utam?

Az ÚT tele van: kétségekkel, vívódásokkal, válaszkereséssel, rácsodálkozással, örömmel, bánatokkal, megtorpanással, újraindulással, erőgyűjtéssel, tanítással, csalódással, bizonytalansággal, bizonyossággal...

Egyszerű? Nem. Könnyű? Nem – talán sosem lesz az.

De térjünk vissza a Mesterhez!

Jézus megkezdte nyilvános működését – az életével, tanításával, tetteivel.

Mit adott? Mivel vonzotta magához a tanítványokat?

Mindenki azt tudja adni, ami benne van, amit magáénak érez, gondol, hisz. Nem megspórolható a tanulás, a munka, az önismeret, a cél biztos látása, tudása. Amikor összhangban vagyok Istennel – mondhatnám: „csordultig”, akkor lehet hitelesen továbbadni, ami bennem van.

Nem vagyunk magunkra hagyva a feladattal. Isten nem távoli helyre költözött, itt van most is: segítő kezekben, társakban, lelkiismeretünkben, közösségben, a rászorulóknak, bennünk. Akár minden nap is csordultig lehetnék vele. De amint tudjuk, a kommunikáció nemcsak arról szól, hogy mit mondunk, hanem arról is, hogy a másik mit ért meg belőle. Így van ez Istennel is. Ő nagyon nyitott felénk, szól hozzánk, mi meg csak bizonyos dolgokat vagyunk képesek meghallani, megérteni. És talán olyanok is akadnak, amiket hallok, látok, de nem vállalom fel, mert nehéz, vagy csak nem akarom a vele járó kényelmetlenséget, bonyodalmakat – hiszen ki akar rögös úton járni? Ki akarja a nehézségeket? Az egész emberiség azon van, hogy könnyebben, szabadabban élje az életét. A kérdés az, hogy a könnyebbéért, a szabadabbnak tűnő életért mit áldozok fel, és hova jutok.

Kedves Barátaink! Vértessük fel magunkat Isten szeretetével, merítkezzünk meg benne csordultig, hogy tisztán lássuk magunk előtt a céljainkat, és életünkkel, gondolatainkkal, szavainkkal és tetteinkkel is olyan életet élhessünk, ami példaadó és követendő mások számára, és így küldetésünket is teljesíthetjük.

Mini, Totya Székesfehérvár

2024. április 26., péntek

Jn 14,1-6

Amikor elutazunk, még gyorsan megpróbáljuk összefoglalni a legfontosabbakat az otthon maradónak, hogy az élet a távollétünkben is folyhasson tovább. Jézus is ezt teszi. Közeledik földi működésének a vége, búcsúzik a tanítványoktól, összefoglalja a legfontosabbakat. És mi az, amit első helyen említ? „Ne nyugtalankodjék a szívetek!”

Igen, a szív nyugtalansága, a félelem az, ami a szeretet útjába tud állni. Dombi Feri bácsitól tanultuk, hogy a szeretet ellentétes érzése nem a gyűlölet, hanem a félelem. Akit gyűlölök, azt újabb információ vagy élmény hatására még megszerethetem. De akitől félek, azt nem tudom felszabadultan szeretni. A félelem valóban blokkolni tudja a szeretetemet.

Jézus nem akarja, hogy túlkombináljuk a dolgokat. Nem akarja, hogy mindenféle (indokolt vagy indokolatlan) képzelgéssel olyan jövőt fessünk magunk elé, amitől nyugtalankodni, amitől félni kellene. Megnyugtat, hogy az örök élet valóban határtalan. Van ott elég hely. Egyetlen dologra kell csak figyelni, hogy Jézust kövessük. Ha az ő útján járunk, az ő igaz életét éljük, akkor teljesen nyugodtak lehetünk a jövő felől.

- Szoktam azon rágódni azon, hogy mi lesz velem a jövőben?
- Észreveszem az ajándékokat, élményeket, amikkel Isten nap mint nap elhalmoz? Tudok értük hálás lenni?
- Erősebb a szeretetem, mint a félelmeim? Engedem, hogy Isten iránti hálám feloldja a félelmeimet?
- Hiszem, hogy Jézus nekem is helyet készít a mennyi hazában?

Miklós Tibor, Székesfehérvár

2024. április 27., szombat

Jn 14,7-14

Fülöp ezt kéri Mesterétől: „*Uram, mutasd meg nekünk az Atyát, és ez elég lesz nekünk.*”

Nemcsak az ő vágya fogalmazódik meg ebben a kérdésben, hanem sok-sok ember vágya is.

Isten egészen közel jön hozzánk Jézus személyében, azaz emberré válásával, és ő az, aki kinyilatkoztatja magát nekünk az ő Fiában, Jézusban. Láthatatlan lény látható formában mutatkozik meg a Fiában, aki Isten dicsőségét tükrözi vissza.

Jézus válasza nemcsak a benne hívőknek, hanem az Istent keresőknek is szól. Úgy beszélt az Atyáról, hogy vonzóvá tette őt a tanítványok számára. „Ismerjetelek meg engem, higgyetek nekem... Legyen bizalmatok bennem. Higgyetek bennem, hogy van hatalmam mindenre és minden fölött. S higgyétek el azt is, hogy az idő, amit velem töltötök, az egyre mélyebb megismerést szolgálja. „Aki engem látott, az Atyát látta” (Jn 14,9). Aki engem látott sírni, az Atyát látta sírni. Aki engem látott nevetni, az Atyát látta nevetni. Aki engem látott eltökéltnek, az az Atyát látta eltökéltnek.

Szeretnéd Istent látni? Akkor nézz Jézusra!

A keresztény élet nem stagnálás, hanem állandó növekedés. Vagyis az kellene, hogy legyen. Ehhez azonban elengedhetetlen a minőségi idő, a belső odaszánás, a kétirányú imaélet, a csöndes, választ megváró belső szoba és a feltétlen gyermeki hit. Ha ismerjük az Atyát, megértjük, mi a mi missziónk, küldetésünk mások felé. Hogy ez eredményes legyen, kicsivé kell lennünk mások előtt. Az emberi ember hiteles. Nem olyan, aki életszerűtlenül valamiféle szuperképességeket mutat, mintha semmi problémája sem lenne az életben. Jézus tanítását kell megérteni, tettekre váltani, akkor az ő akarata válik valósággá életünkben. Jézus erre hívta a tanítványait, s bennünket is, hogy oda lépjünk, ahova ő mutat nekünk. A cél: embertársainkon keresztül vele találkozni nagy örömmel. Isten nem a tökéleteseket hívja magához, hanem azokat, akik nyomorúságaikat, szívük mindenféle terhét nála öntik ki. Őket tudja megújítani, a kérdezőket tudja vezetni.

Add, Jézusom, hogy közösségben, valódi szeretetközösségben legyünk veled és egymással! Így válhatunk a szeretet tanúivá, a közösség szolgálóivá. A testvéri szeretet tesz bennünket valódi közösséggé, a szeretet Egyházává, amely ily módon jel lehet a világban élők felé, akik talán személyesen még nem ismerik, de szívük mélyén vágyakoznak az isteni szeretetre. Az irántad való szeretetünk adjon nekünk bátorságot és erőt, hogy a Lélek nap mint nap munkálkodjon bennünk! Ha ez a szeretet munkálkodik bennünk, akkor felismerhetővé tesszük mi is az Atyát, és ez elég lesz nekünk is és másoknak is.

Bódai Feri és Kamilla, Székesfehérvár

2024. április 28., Húsvét 5. vasárnapja

Jn 15,1-8

Kölcsönös függés

A tű és a vesszők, kérdések erdejében.

Nem akármilyen kapcsolatról beszél Jézus, hanem a földön lévő legszorosabb, legelevenebb, leghatékonyabb kapcsolatról. Élő, életnedvtől átjárt egybenövésről. Kölcsönös függésről. A gyümölcstermésért való együtt munkálkodásról.

Nyilván nem testi viszonyulásról, testi kapcsolatról van szó. No, de: Lelki kapcsolat lehet olyan szoros, mint egy vessző kapcsolata a tőkével? Hogy ugyanaz a testnedv járja át a kettőt? Életfenntartó, cselekedet mozgató életnedv. Mi sokkal lazábbnak gondoljuk a lelki kapcsolatot, mint a testit.

Jézus földi léte függ a tanítványai készségétől? A tőke nem tud szőlőt teremni vessző nélkül. Jézus nem tud hatni az emberiségre tanítványai munkája nélkül?

Jézus addig él a Földön, amíg van, aki kapcsolódik hozzá úgy, mint a vessző a tőkéhez?

Van más megoldás arra, hogy megváltozzon itt valami?

Mit tegyünk hát, testvérek?

Dombi Zsuzsa, Bánya

2024. április 29., hétfő

Mt 11,25-30

„szelíd vagyok és alázatos”

Meggyőződése, hogy az Írás szavai nekünk, korunk embereinek is szólnak. Nem avultak el, és nem vesztek hitelességükből, csak 'le kell fordítanom' magamra vonatkozóan, mindennapjaimra.

Úgy gondolom, hogy nem oszthatom az ést jó szívvel másoknak, viszont megoszthatom felmerült kérdéseimet.

Ezekre nem nekem kell megadni a választ nektek, hanem saját magadnak, ha becsületes akarsz lenni.

- Miben vagyok bölcs, és miben nem? Mi a bölcsességem?

- Mit értek meg egyszerűségem által? Mit bonyolítok el?
- Mit tudtam meg a Fiútól?
- Mi a megfáradtságom és megterheltségem? Hogyan próbálok frissülni?
- Milyen megnyugvást kaptam tőle? Mikor? Hogyan?
- Milyen igáját kell magamra vennem? Hogyan veszem magamra?
- Mikor tudok szelíd és alázatos szívű lenni? Mi segít ebben, és mi gátol?
- Talál-e megnyugvást lelkem? Mikor? Hogyan?

Ez a 2014-es már egy jobb fordítás, mert az iga itt „jó”, de nem érthetetlenül édes vagy gyönyörűsége, mint a korábbiakban.

Persze van még mit pontosítani. Például a teher az terhel, tehát kizárt, hogy könnyű legyen. Bandi jobb fordítása: „elhordozható”.

Ezeket figyelembe véve a fennmaradó kérdéseim:

- Mi az én jó igám? Mi a terhem? Hogyan hordozom azokat?

Ezek után rajtam múlik, hogy 'beleállok-e' a válaszokba, vagy elszalasztom ennek lehetőségét.

Lelovics László, Kaposvár

2024. április 30., kedd

Jn 14,27-31a

„Békességet hagyok rátok. Az én békémet adom nektek. Nem úgy adom nektek, ahogy a világ adja.”

Vége felé közeledik az utolsó vacsora. Jézus búcsúzik tanítványaitól. Már előre látja a Hatalommal való végzetes, közeli csattanást, érzi, hogy valamiképpen ki fogják iktatni. Semmilyen Hatalom nem engedheti meg, hogy egy habókos próféta felforgassa a világ Erőn alapuló rendjét. A harci szellem csökkentéséről nem is beszélve! A tanítványok pedig még mindig nem értik, miért beszél így hozzájuk. Még néhány perccel korábban is azt kérdezik: „Nem tudjuk, hová megy, hogyan ismerhetnénk az utat?” Nem értik mesterüket, és félnek, mi lesz majd.

Jézus egyszerűsít, s a szeretetparancsban összefoglalja tanítását. Megnyugtatóul békét ígér. Nem a Világ pillanatnyi erőegyensúlyán („nem most ölünk, hanem később, alkalmasabb időben”) alapuló békéjét, hanem a következetesen véghezvitt küldetés által, az Istentől kapott belülről jövő békét. A békességteremtők, erőszak-nélküliek békéjét, a Bárány békéjét. És a világ fejedelmének nincsen rajta hatalma, mert nem védi meg magát erővel, sem 12 ezred angyallal, sem 11 tanítvánnyal. Mikor kapjuk meg ezt a békét? Ha nem állunk bele az erőszak-spirálba, az adok-kapok, a végtelenített megtorlás világába.

Végezetül megígéri, hogy ismét visszajön. Ezzel ugyan alaposan feladta a leckét a Szentírást szó szerint értelmezők számára. De bizonyos vagyok benne, hogy valamilyen módon mi is találkozhatunk vele. A lényeg azonban, hogy a Földre hozta a szerető Atya képét, és életével igazolta annak valóságát.

Bajnok László, Budapest

2024. május 1., szerda

Jn 15,1-8

„Miként a szőlővessző nem tud gyümölcsöt hozni önmagától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok bennem. Én vagyok a szőlőtő, ti pedig a szőlővesszők.”

Jézus nem véletlenül választotta a szőlőt példabeszéde alapjául. Igazán különleges növény, már 100 millió évvel ezelőtt megjelent a Földön, akár 15 m mélyre is eresztheti a gyökerét, ami 12-16 m

szélesen terjedhet szét a föld alatt. Az éltető vizet olyan mélyről nyeri, hogy nem függ az időjárástól. A legidősebb termő tőke (Pécs) kora 450 év körül van, és évente 80-100 kg termést hoz. A szőlő-termesztés a szokásosnál is több munkát igényel: metszés, trágyázás, levelezés, gyomlálás, hónaljás, vadálás, védekezés és még Isten tudja, mi minden...

Az Atya, a Teremtő, ő hozta létre, gondolja a kertet, ő alkotta a szőlőt, tudta, hogy rengeteg munkát ad majd neki, de mindenre gondja van. Sőt, ő maga a Minden. Ha nem lenne, semmi sem lenne, ő az, AKI VAN, mindig, mindenhol, minden körülmények között. Az alap, amire világunk, létünk épül, ő az, Aki létben tart mindent.

Ő biztosította számunkra, hogy legyen valaki, akinek segítségével kapcsolódni tudjunk Hozzá. Elküldte Jézust, az „Igazi”-t, akin keresztül – mint a szőlőtőkével a vesszők – egyek lehetünk vele, az Atyával.

A szőlőtő az az erős bázis, amellyel a Szőlősgazda megteremti üdvösségünk (gyümölcsérlelésünk) optimális lehetőségét.

A mi elhívásunk, hogy bízva a Szőlősgazda szakértelmében (nem teremt selejtet), gondoskodó szeretetében, támaszkodva a teremtetett világ ajándékaira, merítve a szőlőtő erejéből, megpróbáljunk napról napra túlélni, és még gyümölcsöt is teremni! Úgy tűnik, minden adott a gazdag terméshez, és a Szőlősgazdának csak annyi a dolga, hogy leszüretelje a töméntelen érett gyümölcsöt.

Mégis milyen bizonytalan ennek a betakarításnak az eredménye! Egyre több a kártevő, egyre szélsőségesebb az időjárás, több a gyom, a föld nem tartalmaz elég és megfelelő tápanyagot, nem esik elég eső a megfelelő eredmény eléréséhez.

Milyen nehezen érlelődnek gyümölcsaink! Akadályozzák a lelkünket rágó problémák, a rossz körülmények, a nem megfelelő környezet, a negatív emberek, a rendszeres lelki táplálék hiánya, (a Szőlőtőkéhez való) nem megfelelő kapcsolódás. Mentségünk bőven akad.

Azonban a segítség és az ígéret ott van a Szőlősgazdánál és a Szőlőtőkénél, aki végtelen szeretetével, fáradhatatlan munkálkodással, féltő gondoskodással óvja szeretett „vesszőcskéit”.

Vajon van-e bátorságunk elhinni, hogy a felfoghatatlanul hatalmas Szőlősgazdának valóban mi vagyunk a világban a legféltettebb kincse?

Bitterné Gyöngyi, Mór

2024. május 2., csütörtök

Jn 15,9-11

„Maradjatok meg szeretetemben!”

Az Atya-Isten – szeret, szereti Jézust, Jézus is úgy szereti a barátait, ahogyan az Atya szereti őt. Azért, hogy ez a szeretetáramlás megmaradjon, meg kell tartani az Atya parancsait. Az Atya parancsainak megtartása örömet, teljes örömet okoz bennünk.

Mik az Atya parancsai, amiket meg kell tartanunk? Igazából csak egy parancsa van – ami a lényege –, hogy szeressünk, ahogyan ő szeret, felkeltve napját jókra és gonoszokra egyaránt. Szeressük az ellenségünket is, a bántást ne adjuk vissza, legyünk szelídek, megbocsájtók. Könnyű ezt mondani! De nincs más esélyünk, nincs más recept, ha meg akarjuk őrizni benső békénket és örömünket.

A világnak sincs más esélye, ha nem akar földi pokol lenni, bár sok helyen már az. A hatalmasok, akik az „Oszd meg és uralkodj!” elvét vallják, nem értik és nem is akarják érteni Jézus szavait. Nekünk, akik igaznak tartjuk a szeretet parancsát, ki kell állnunk szóban és tettben egy jobb világ mellett. Ne hagyjuk, hogy nacionalista és vallási ideológiák egymás ellen uszítsák az embereket, sose feledjük, hogy csak a jézusi tettek és szavak menthetik meg gyerekeink és unokáink jövőjét. A többi mind hamis próféta.

Kovácsné Kosztolányi Mária, Vác

2024. május 3., péntek

Jn 14,6-14

„Én vagyok az út, az igazság és az élet. Senki sem jut az Atyához, csak általam.”

Jézusnak ez az egyik legismertebb, leghíresebb mondata. Székesegyházak homlokzatára, templomok, kápolnák falára írták fel.

Dallamosan cseng az emberiség fülébe: Út, igazság, élet – én vagyok.

Leggyakrabban így szól: Ego sum via, veritas et vita.

Három jelentős tartalmú szó. Egyvalakiben.

Az ember asszociálhat a Szentháromságra.

Az ÉLET a legfontosabb. Az esély. Ez a Szentlélek.

Az IGAZSÁG a motiváció. Az Atya.

Az ÚT az ismeretlen. Jézus. Emberfia.

Jézus magáról mondja ezeket. Bár szeretné, hogy tanítványai megértsék mindazt, amit eddig mondott, mutatott nekik, magatartásából ez mégsem egyértelmű. A tanítványok zavartan próbálják tisztázni, ki az az Atya. Jézus csalódott lehet, hogy valamit nem jól csinált, keresi a szavakat. Nem értették meg, nem ment át az üzenete. Így nem marad más, mint hogy megkéri őket, HIGGYENEK benne, legalább az eddigi cselekedeteiért.

Jézus nagy tanító volt. Megfoghatatlan, ismeretlen fogalmakat próbál bevezetni a gondolkodásba.

Az ÚT, amelyen van esélyünk találkozni mindazzal, ami az IGAZ ÉLEThez szükséges?

Az utunk a küzdőtér. Küzdelem mindazzal, amit tanultunk Tőle.

Magaslatok és mélységek.

Kincsek és aknák.

Egyenesek és görbék.

Fényesek és sötétek.

Emelkedők és lankák.

Ahol erőnket a sors hullámai edzik.

Átfut egy sugallat a gondolataimon.

Menj tovább.

Ne szorongj, emelt fővel járj, nem vagy egyedül.

Rauscher Ági, Budapest

2024. május 4., szombat

Jn 15,18-21

¹⁸Ha a világ gyűlöl benneteket, tudjátok meg, hogy engem előbb gyűlölt nálatok. ¹⁹Ha a világból valók volnátok, a világ szeretné azt, ami az övé. Mivel nem vagytok a világból valók, hanem kiválasztottalak titeket a világból, azért gyűlöl benneteket a világ. ²⁰Emlékezzetek a szóra, amit mondtam nektek: Nem nagyobb a szolgál uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak; ha az én szavamot megtartották, a tiéteket is megtartják majd. ²¹Ám mindezeket az én nevemért fogják tenni veletek, mert nem ismerik azt, aki küldött engem.

A világ az övéit szereti. Jézus pedig mindannyiunkat.

Aki Jézusé, azt kitaszítani, azt eltaposni vágyik a világ. Mert a sötétség fiainak észjárásához nem passzítható a Hegyi beszéd szelleme. Az adás az elvevés helyett, a nem nagyra vágyás, a vissza nem ütés, az erőszakmentesség, az ellenség szeretete, a mindent megbocsátani akarás. A nem önkényeztetés.

– Méltóztassak erősen gyanakodni, ha nagyon elkezdek tetszeni a világnak. Az egy másik út.

Aki Jézushoz egyre közeledik, az ő ÚTJÁT járja, az ugyanabban az ütemben száműzetik a Jézustól idegen világból. Lesznek (talán) új igaz barátai, nem nagy tömegben, és tőle elforduló, korábban barát-nak tudott embertársak. Nem hullik díjeső, megszűnik vagy sosem lesz reflektorfény, vastaps.

Elhalkulnak, majd elapadnak a korábban volt elismert, bátorító szavak. Megritkul a levegő, jó esetben csak átnéznek Jézus követőjén, szigorodnak a rosszálló tekintetek és a leszólások.

Az üldözötté válás előszobájába léptél. Bírod még?

Akkor folytatom. Jézussal találkozni, vele szoros barátságot tető alá hozni, kockázatos, nem kifizetődő váltás. Ezt tudni jó időben – az első mozdulat előtt –, már előre tudni érdemes. Nincs semmi baj, csak működik a világrend.

A figyelmem arra fókuszál, hogyan fog működni a „szeretetrend” általam is? Nem az ördögöt fontos püfölni, hanem hívó fényt gyűjtanom. Önjobbítással.

Járulékos következmény a kivetettség és a sehol máshol, senki másban meg nem élhető, meg nem tapasztalható öröm, megérkezettség és kiteljesedettség érzése szintén. Döntést, állásfoglalást igényel és feltételez. A kitüntetett tanúságtevő apostollá avatódásra lehet szívből, őszintén, eltökélten vágyakozni – hinni, hogy a megfelelő időben megadatik.

Hiszem? Hiszed?

Csontos Barna, Budapest

2024. május 5., Húsvét 6. vasárnapja

Jn 15,9-17

Tanúságot tenni Isten szeretetéről

Jézus már elmenőben van. Elkészül erről a világról. Búcsúzóul újra elmondja a legfontosabbakat, és kijelöli a tanítványok útját, feladatát.

A tanítványok kiválasztottak. *„Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket...”*

Mire választotta őket? *„Hogy munkátokkal maradandó gyümölcsöt hozzatok.”*

Hogyan hoznak gyümölcsöt? *„Ha parancsaimat megtartjátok..., amint én is megtartottam Atyám parancsait.”*

Ezzel, hogy önmagához hasonlítja a tanítványokat, fontos dolgot magyaráz meg. *„Bár megteszitek, amit parancsolok nektek, nem mondalak titeket szolgálknak.” „Ti barátaim vagytok.”*

Úgy tűnik, a szolga végrehajtja a parancsot anélkül, hogy tudná az értelmét. A tanítványoknak, akiket Jézus a barátainak mond, tudtul adott mindent, amit az Atyától hallott. Ráadásul úgy is szereti őket, mint ahogyan az Atya szereti őt.

De hát mi a parancs, amit mindenképpen el kell terjeszteni a világban, amivel Jézus megbízza a tanítványait?

„Ez az én parancsom: Szeressétek egymást!” Egymás akár életfeladásig tartó szeretetével tesznek tanúságot a világban Isten szeretetéről. Mert Isten is ennyire szeret bennünket. A tanítványokat is, és minket is.

Aki nap mint nap próbálja gyakorolni ezt a szeretetet, az tudja, hogy milyen nehéz feladat. Elfogadni, megbocsátani, újra és újra esélyt adni az újrakezdéshez, nem kritizálni, nem kategorizálni, megbélyegezni, kirekeszteni, erőszakmentesen kezelni a nap mint nap jelentkező nézeteltéréseket, engesztelni, adakozóan a másik emberhez fordulni... Ezer meg ezer lehetőség a szeretet gyakorlására.

Istenem, segíts, hogy ne mulasszuk el ezeket a lehetőségeket, hogy tanúid legyünk a világban.

Berényi Rita, Debrecen

2024. május 6., hétfő

Jn 15,26-16,4a

„Amikor pedig eljön a Vigasztaló, akit elküldök majd nektek az Atyától, az igazság Lelkét, aki az Atyától származik, ő majd tanúságot tesz rólam; de ti is tanúságot tesztek majd, mert kezdettől fogva velem vagytok.”

Nem szép kilátások. Sőt félelmetesek. Az ember mindent elkövet, hogy megvédje a saját és szerettei életét, jóllétét. De nem elég, hogy különböző, sokszor elkerülhetetlen sorscsapások leselkednek ránk, az is halálos veszedelmet jelenthet, ha tanúságot teszünk Jézusról.

A lelkiismeret hangja sohasem egyezett a közgondolkodással. Ha a keresztények beillenek a sorba, akkor ott baj van. Ragaszkodnunk kell a felismert igazságokhoz, hűségeseeknek kell lennünk hozzájuk. Tanúságot kell tennünk az életünkkel, a tetteinkkel, a szavainkkal. Jézus bátorításnak szánja a fenti mondatokat. Azt akarja, hogy ne féljünk, ha miatta bajba kerülünk, mert ott a Vigasztaló, az erőnek és a józanságnak a lelke, aki támogat bennünket, aki hozzánk szól, aki erőt ad. Aki adott esetben megsúgja, mit kell mondanunk, mit kell tennünk. Feltéve, hogy egy kicsit csendben maradunk, és odafigyelünk rá.

Istenem, nehéz időket él a világ! Valószínűleg mindig is nehéz időket élt, de mi csak most vagyunk itt ebben a néhány évtizedben. Segíts, hogy valamiképpen nyomot hagyjunk közösségileg, egyénileg! Hogy elmondhassuk, hogy békésebb, jobb hely lett általunk ez a föld. És küldd a Vigasztalót a világ azon pontjaira, ahol most kevés vigaszt lehet találni. Hogy a Vigasztaló erősítsen meg mindenkit abban, hogy merjen tanúságot tenni Rólad! Ámen

Kissné Kosztolányi Klára, Pilisborosjenő

2024. május 7., kedd

Jn 16,5-11

Jézus az övéihez beszél. Arról beszél, hogy ő elmegy az Atyjához. Tanítványai, akik magukra figyelnek, nagyon elszomorodnak a hír hallatára. Félnek, hogy magukra fognak maradni. Jézus próbálja megvigasztalni őket. Azt mondja, hogy javukra válik, ha ő elmegy. Elküldi majd a Lelket (a különböző fordításokban: Vigasztalót, Bátorítót, Segítőt). Ha ő eljön, meggyőzi a világot vétek, igazság és ítélet dolgában... „az igazság tekintetében, hogy **én az én Atyámban vagyok...**” (Károli). Ha kérjük, a Lélek minden küzdelemünkben velünk van, és az ilyen küzdelem majd belülről erősít bennünket.

*„Ne feledd, hogy ki vagy! Tudd, hogy tudsz küzdeni!
Mint csillagok fényét az éj kiemeli:
lásd meg a sötétben a vezérlő fényed,
minden küzdelemtől erősebb az éned.”*

(Matt Haig: „Az Igazmondó Glimpi”)

Bízzunk Jézusban, mert ő mindig igazat mondott övéinek, azt állította: Én az én Atyámban vagyok. Bizalmunkkal segítsük a Lélek eljövételét!

Lelkiismeret-vizsgáló kérdések:

- Átéltük-e már, hogy vezetőnket elvesztettük, és megzavarodtunk?
- Mint vezetők mennyire dolgozunk a ránk bízottak felnőtté válásán?
- Kérjük-e a Lélek segítségét?
- Bátorít, vigasztal-e, ha éppen arra van szükségünk?

Bóta Tibor, Budapest

2024. május 8., szerda

Jn 16,12-15

„De amikor eljön ő, az igazság Lelke, elvezet titeket a teljes igazságra.”

Jézus azt ígéri övéinek, hogy igaz, most még nem elég erősek ahhoz, hogy mindent elmondjon nekik, mert még nem tudják azokat a tanításokat befogadni, de majd az igazság Lelke, amelyet ő küld el nekik, elvezeti őket a teljes igazságra.

Sokat gondolkoztam azon, hogy az emberek miért félnek az Istentől, miért félnek az igazságától, miért félnek a közelében lenni.

Talán azért, mert félrevezették őket, így attól félnek, hogy bele fog szólni az életükbe. Attól kezdve majd ő irányítja életüket, elveszítik önállóságukat. Parancsolgatni fog Isten az életükben.

A Szeret Istene nem olyan, aki uralkodni, birtokolni, hanem inkább szeretni, szolgálni akar. Nem akar félelmet támasztani szívünkben. Csak egyszerűen, feltétel nélkül szeret olyannak, amilyenek vagyunk, jó és gonosz tetteinkkel együtt.

Nem azért kell hozzá menni, hogy bűneinket megbocsássa, mert miattuk haragszik ránk, hanem hogy szeretete által békét teremtsen szívünkben, és erőt adjon ahhoz hogy a bűneink rossz következményeit el tudjuk rendezni, vagy könnyebben el tudjuk viselni.

A teljes igazság tehát az, hogy Isten a szeretet, és csakis a tiszta szeretet.

Mivel az Isten Lelke azonos a gyümölcseivel, így mondhatjuk, hogy ő a Szeretet, az Öröm, a Béke, a Türelem, a Jóság, a Hűség, a Szelídség, és hosszasan sorolhatnám reményt adó neveit.

Ilyen a mi Istenünk!

Merjünk egészen közel menni hozzá, és befogadni szívünkbe, életünkbe egyre többet a mindent éltető Szentlelkének erejéből! Ámen.

Vargáné Szijártó Mária, Budapest

2024. május 9., csütörtök

Jn 16,16-20

Itt vagyunk az utolsó vacsorán. Jézus már mindent elmondott és megtanított, amire csak módja volt. Azt gondolhatnánk, hogy az apostolok három évnyi együtt élés, együtt tanulás után már csak értik egy kicsit, hogy Jézus mit is akar velük közölni... Hiszen már annyiszor emlegette, hogy szenvedni fog, de harmadnapra feltámad. Akkor miért ez az értetlenkedés...? Hiszen ugyanazt mondja más szavakkal. Mégsem értik. Miért? Mert nem fér bele a Messiás-képükbe. Tényleg nem értik, miért nem használja a hatalmát. Miért nem veri le mennyei seregek élén a hatalmaskodókat? Miért nem foglalja el a trónt? Miért nem veszi át a hatalmat?

Valljuk be: gyakran mi is szívesen vennénk, ha a védelmünkben Jézus mozgósítaná ezeket a mennyei erőket. No, nem kell senkit bántani, de mibe kerülne meggyógyítani a nagymamát? Vagy miért ne lehetne meggyőzni a világ vezetőit, hogy ne háborúzzanak? Hiszen csak egy kis transzcendens ijesztgetés kellene, és lehet, hogy abbahagynák?

És amikor ilyen gondolatok támadnak bennem, máris visszhangzik a lelkemben Jézus mondata: *„Távozz tőlem, sátán, mert emberi módon gondolkodol!”*

Igen. Mit is mond Jézus? *„Ti sírtok majd és jajgattok, a világ azonban örülni fog.”* Bizony, amikor szenvedünk vagy együtt érzünk valakivel, aki fontos nekünk és szenved, akkor könnyű sírva, jajgatva Istenre haragudni azért, mert van szenvedés. Jézus azonban más választ élt elénk: kivette részét a szenvedésből, és azzal, hogy belépett a világunk szenvedésébe, megosztotta ezt velünk, és ettől kezdve már senki, aki szenved, nincs egyedül.

Az utolsó vacsorán azonban – bármennyire is körülötte ültek az apostolok –, bizony nagyon egyedül volt. Látszólag hiába telt el három év, azok, akikkel mindent megosztott, a szellemi javait is, teljes

értetlenséggel vették körül... Akkor miért csinálta végig mégis a kereszttut, a halálig...? Szerintem azért, mert tudta, hogy a Lélek pünkösdkor mindent az eszükbe juttat majd. „Szomorkodtok, de szomorúságotok örömmé változik majd.”

Jézus tudta, hogy eljön majd az idő, amikor teljes meggyőződéssel és hittel apostolai is vállalják majd azt az utat, amelyet ő bejárt előttük.

Almássy Mária, Budapest

2024. május 10., péntek

Jn 16,20-23a

Jézus előtti korokban a próféták fényvillanásaiból, hiedelmek, félelmek, látomások és káprázatok homályából elképzelt Isten – megnevezhetetlenül, elérhetetlen távolságban, félelmetes hatalmával büntetve és jutalmazva uralkodott népén.

Aztán közénk született, hogy megtanítsa minket a Szeretete hatalmára, az „egyetlen Valóságra”, hogy visszavezessen az Egységünk teljességébe.

Értünk jött Istenünk most búcsúzkodik.

Búcsúzása olyan, mint az Élete: tanít és tanúságot tesz Atyánkról. Kedvesen, egyszerű képekkel mondja el, hogy az önzés hatalma véges, az elválás fájdalma rövid, és a szenvedésből múlhatatlan öröm születik. Kínhalálára készül, és örömünk beteljesedésére tanít. Az Életet adó, majd az Élettel ajándékozó önzetlen hatalom készül kiszolgáltatni magát az önzés hatalmának, és nem méltatlankodik, hanem arra tanít, hogy minden az örömünket szolgálja, kér minket, hogy örömünk beteljesedéséért lépjunk a helyébe!

Intéztem már más nevében hivatalos ügyeket. Személyes irataival, adatait megadva, nevében kérvényezve és nyilatkozva aláírtam – akkor ő voltam én. Isten vágyakozik, hogy mostantól én legyek Ő! Erre az Egységre hív Mindnyájunkat!

Budai Márta, Székesfehérvár

2024. május 11., szombat

Jn 16,23b-28

Boldog Salkaházi Sára emléknapja

A Mennyei Atyjához hazatérni készülő Jézus ígéretét hallják apostolai, hogy bármit kérhetnek az ő nevében Atyjától tanítványai, azt meg fogják kapni. Az ő nevében nem lehet akármit kérni, csak amit ő is kérne. Jézus arról biztosítja övéit, hogy az Atya a bátorító, vigasztaló Szentlelket küldi a nevében, tehát mindenekelőtt a Lelket kell kérni Tőle. Ahogy Lukács evangéliumában is kijelenti a kérő imáról: „... mennyivel inkább adja mennyei Atyátok a Szentlelket azoknak, akik kérik tőle” (11,13).

Jézus a benne hívőknek kijelenti, hogy az Atyától jött az emberi világba és miután átadta lelkületét, vagyis minden ismeretét róla, nyugodtan visszatérhet a mennybe, hiszen követői által jelen marad a világban küzdő emberekben. Testi, anyagi valójában az Atya mellett van a mennyben, ugyanakkor titokzatos Testében=követőiben=egyházában ígérete szerint velünk van a világ végezetéig (vö. Mt 28,20). Ha tehát jézusi tudattal, az ő ügyében kérünk és tevékenykedünk, akkor örömünk, békénk és boldogságunk teljes lesz, minden viszontagság ellenére.

Jó példa erre a mai nap vértanújának, Salkaházi Sárának az élete és halála. A Szociális Testvérek Társaságának tagja lett, akiknek jelvénye a Szentlélek ábrázolása galamb képében. Gyakran megfordult a balatonboglári Jankovich-telepen, ahol a II. világháború alatt zsidó gyermekeket bújtatott rendtársaival. Tudatosan készült a vértanúságra, ahogy erre az anyaház Szentlélek-kápolnájában ajánlotta magát 1943. szept. 14-én. „Fogadd el az én haláloamat minden fájdalmával együtt, váltságul

a testvérek – különösen az öregek, betegek és gyengék életéért...” Fennmaradt írásai közül a Bokor közösség számára ismerősen szólhat az „Ének és sóhaj” című Krisztus-legendája, amely szerint az Egyszerű Tövisbokor erőszakos, bántó Gonosz Tövisbokorrá lett, majd egy Asszony szelíd, átölelő szeretete hatására megváltozott, és töviseivel senkit nem bántó Éneklő Bokorrá lett. Végül megmentve az Asszonyt és meggyászolva a Fiát, aki harmadnap reggel feltámadott, ennek nyomán Csodálatos Bokornak hívják, mert éneklő jókedvvel hozza virágait. (Puskely Mária: Akik a jobbik részt választották, 247-255. old. – Róma 1978)

Példáját követve, kívánom, hogy a Bokor minden tagja a Szentlélek ajándékaival járja a Szentség útját.

Várnai László, Nagykanizsa

2024. május 12., Mennybemenetel ünnepe

Mk 16,15-20

Egyetemes apostoli küldetés

Nehéz ez a szentírási rész több szempontból is. Itt nem lehet rózsaszín felhőcskékén csücsülő, pufók angyalokban gyönyörködni. Egyrészt muszáj a tükörbe nézni, és lelkiismeret-vizsgálatot tartani, másrészt egyes mondatokat muszáj megvizsgálni. Vajon mondhatta e ezeket Jézus, összhangban van az ő tanításával, Isten-képével? Többször nekirugaszkodtam a témának, végül úgy döntöttem, egy-egy bekezdésben megosztom a vívódásaimat.

„Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot...”

Hajdanában a Bokorban teljesen komolyan vettük Jézus egyetemes küldési parancsát, és úgy tartottuk, hogy mindenkinek össze kell gyűjteni a maga tizenkettőjét, vagy legalábbis próbálkoznia kell vele. Lelkivezetőnknek rendszeresen beszámoltunk arról, hol tartunk az apostolkodással. Mára ez a hangsúlytevés erősen árnyékba került, kevesen vannak, akik komolyan veszik. Vajon miért? Nincs tele a szívünk a jézusi örömhírel? Más van a szívünkben? Fejet lehajtva írom én is ezeket a mondatokat, mert hetven év fölött messze nincs bennem az a tűz, ami huszonévesen volt. Megvan a receptünk arra az esetre is, ha nincs tele a szívem az örömhírel. Meg kell beszélni a Jóistennel. Szépen, csendben, naponta, kitartóan. Ha a mai napon elővetted ezt az elmélkedést, jó úton jársz, csak folytatnod kell a saját szavaiddal, gondolataiddal és kitartóan minden nap.

Második próbálkozás: Nem szeretnék erről a mondatról elmélkedni. Miért? Mert hálátlan szerep a testvérbarátaim lelkiismeretét piszkálni. Mert mindenki – aki komolyan követni akarja Jézust – tudja, hogy az egyetemes küldetési parancs minden megkeresztelt emberre vonatkozik, azaz bokros megfogalmazásban „Össze kell gyűjtenem a magam tizenkettőjét.” Követjük ezt a parancsot? Néhány tiszteletre méltó kivételtől eltekintve nem követjük. Van valami önmagunkon kívül álló, komoly oka a nem követésnek? Nincs. Elfogadható indok, hogy a plébániai pasztorációs lehetőségeink megszűntek? Nem fogadható el, mert egyrészt nem szűntek meg mindenütt, másrészt ezernyi más lehetőség kínálkozik az örömhír továbbadására.

„Aki hisz és megkeresztelkedik, üdvözl, aki nem hisz, elkárhozik” (Mk 16, 16).

Utánaolvastam, nem biztos, hogy Jézus szó szerint így mondta, de ha mondta is, fontos meghatároznunk a hit fogalmát. Jézus fogalmai szerint a hit magában foglalja a hit szerinti cselekedeteket, életvitelt. Önmagában a keresztség sem garancia az üdvösségre. Mai tudásunk szerint a Jóisten minden jó szándékú, a legjobb lelkiismerete szerint élő embert vár az üdvösségre, bármilyen vallású legyen is. Isten szeretetéből (az üdvösségből) én zárhatom ki magamat a nem megfelelő életvitellel.

Te, testvérem, hogyan gondolkodsz a fentiekről?

Balogh Laci, Debrecen

2024. május 13., hétfő

Jn 16,29-33

Szeretem az idős atyák prédikációit, mert már elmenőben vannak, s a lényegről beszélnek, röviden, érthetően. Már nem akarnak semmilyen evilági tekintélynek megfelelni.

A búcsúzáskor egyébként is minden összeszedett ember a lényegre koncentrál, verbális vagy non-verbális módon.

Jézus is így tett. Ugyanazt mondta, amit már máskor is, mondandójában nem volt új. Feltehetően ahogy mondta, az a hitelesség mélyen érintette a hallgatóságot.

A tanítványok reagálásából az derül ki, hogy ún. asszertív kommunikáció jellemezte az együttlétüket. Tudatosan készítette őket arra, hogy az üldöztetés idején is bizonyosságuk, békességük legyen.

Dombi Mátyásné Anci, Székesfehérvár

2024. május 14., kedd

Jn 17,1-11a

Az igerész elolvasása után egyik kedvenc énekünk jutott eszembe: „Jézus enyém és én az övé, mert Jézus a szeretet...”

Az Atya és Jézus egységét csodálatos megtapasztalni ebben a szövegrészben, és azt is, hogy az örök életre mindenki meghívást kapott Jézus által.

Kevés ember mondhatja el magáról, hogy a rábízott feladatot maradéktalanul elvégezte, viszont Jézus ezt megtette.

A mai időkben az Atya és Jézus közötti egységre érdemes törekednünk, azt gondolom, mert az ilyen szeretetkapcsolat mentheti meg a világot.

Felelősek vagyunk a tanultak hiteles átadásáért, amit a cselekedeteink által tudunk igazán megmutatni.

„Jézus imában számol be küldetéséről az Atyának.

Jézus mindent megtett, hogy elvállalt küldetését teljesítse. Ezzel dicsőítette meg az Atyát, hiszen bemutatta övéinek, hogy milyen is valójában az igaz Isten. Elindított tehát a Földön az önzéssel, erőszakkal ellentétes folyamatot. Azt az életet fogalmazta meg és erősítette föl, amit az Atyánál tapasztalt, s amit itt is szeretett volna elterjeszteni. Természetesen tanítványai folytatólagos segítségével.” (Barcza Barna)

Szoktam-e imában elszámolni életemről az Atyának?

Közösségben mennyire mélyek és őszinték imáim?

Lepsényi Mari, Budapest

2024. május 15., szerda

Jn 17, 11b-19

„Szenteld meg őket a te igazságoddal: A te Igéd igazság.” (Jn 17,17)

E szentírási rész olvasása közben cikáztak a gondolataim, számomra küzdelem volt, hogy a szavak mögé lássak, és a tartalom mélyére legalább egy kicsit rápillanthassak.

Ennek okát abban találtam, hogy amikor kitekintek a világba, gyakran találkozom azzal a jelenséggel, hogy egy – szubjektív – tartalomnak nem úgy kívánnak érvényt szerezni, hogy megfeleltetik a valóságnak, hanem a – szubjektív – tartalomnak igyekeznek megfeleltetni a valóságot.

És bár ez a helytelen művelet gyakorta vezet ellentmondáshoz, illetve téves következtetéshez, az „Igazság” tekintetében igen gyakori.

Azon gondolkodtam, hogyan jelenik meg mindez az Ige, Krisztus és az Igazság megfeleltetésénél. Az járt a fejemben, hogy az Ige Jézus Krisztusban lett testté. Ezért is mondhatta Jézus, hogy ő maga az Igazság.

Ő az Igazságot, Isten igéjét átadta tanítványainak, életével, szavaival, cselekedeteivel, lelkiségével vezette őket az Igazság megismerésének az útján. Ezzel együtt a világ is ágált ellenük, gyűlölettel törekedett és törekszik kivetni magából mindazt, ami más világból való.

Jézus mégsem kérte, hogy tanítványai, hívei kikerüljenek e világból. Nem arra szánta őket, hogy kívülállókká váljanak, helyette akképpen küldte el tanítványait vissza a világba, amiképpen az Atya őt elküldte. Elkülönülés helyett inkább védelmet kért a Gonosszal szemben.

„Szenteld meg őket a te igazságoddal” – így imádkozik.

Legyen hát bennük eleven az Igazság, hogy a kísértések idején meg tudjuk magukban őrizni azt, illetve hogy az Igazság is meg tudjon tartani bennünket!

Terenyei-Kisnémet Tímea, Adony

2024. május 16., csütörtök

Jn 17, 20-26

Jézus az apostolok és az első tanítványok után azokért imádkozik, akik az ő szavukra hisznek – hinni fognak Jézusban. Mindegy, hogy mikor. Bármikor bárkihez, akihez eljut az örömhír szava és hisz benne. Hisz az Atyában, Jézusban. A mai kor hívóiért, értünk is imádkozott.

Jézus arra kéri az Atyát, hogy mindenki aki Benne hisz eggyé váljon, egy-séget alkosson. Úgy, annyira legyenek egyek, ahogy az Atya és a Fiú egymásban van, és így egy. Legyenek a hívők az Atya-Fiú egységében, és legyen bennük az Atya-Fiú. Egyszerűbben úgy is lehet fogalmazni, hogy éljünk Istenben, és legyen bennünk Isten. Váljunk így eggyé vele.

Jézus minden időre vonatkozó kívánsága, hogy elhiggye a világ, hogy az Atya küldte őt. Ezért akarja, hogy a hívők az Atya-Fiú egységében legyenek. Ha a hívők egységben élnek Istenben, akkor a világ elhiszi Jézus küldetését. Jézus az Atyától kapott dicsőségét is odaadta azoknak, akik hisznek Benne. Már az imádság elmondásakor odaadta a jövőbeni hívőknek is.

Mit jelent Jézus dicsősége, amit mi is megkaptunk? A szeretetnek olyan minőségét, amiről minket tanítványaiként ismerhetnek fel, arról, hogy szeretettel vagyunk egymás iránt. Aki az éhezőnek enni, a szomjazónak inni ad... aki megéli Jézus tanítását. Azt hiszem, valami csodálatos minőségű élet-energia, életminőség, amiből mi is részesedünk, ha hiszünk Jézusban, a küldetésében és az Atyában. Ez eggyé kovácsol minket az Atya-Fiú egységével és egymással. A dicsőség általi egység révén felismerhető Jézus küldetése.

Jézus imádkozik azért, hogy megismerje a világ, hogy őt az Atya küldte, és az Atya szerette a hívőket, ahogyan Jézust szerette. Igen, szerette. Azért küldte Jézust a Földre. Fontos Jézus számára a világ. Szerintem már tud róla a világ, tud a küldetéséről. Nem létezik, hogy nem! Az viszont nem biztos, hogy felismerte volna a világ ennek jelentőségét. Vagy felismerte, de nem törődik vele? Vagy épp azért halad a szakadék felé?

Mindenesetre megnyugtató, jó tudni róla, hogy az Atya-Fiú Szentlelke által itt és most Isten jelen van a világban. Mindenkinek lehetősége van hinni Benne. Mindenki igent mondhat a Szeretetre, hogy jobbá váljon, és így jobbá válhat a világ. Van kiút az Útra, az Igazságra és az életre.

Jézus azt akarja, hogy akiket az Atya Neki adott, ott legyenek vele, ahol ő van. Azt akarja, hogy ők lássák a dicsőséget, amit öröktől fogva adott neki az Atya.

Milyen érdekes! Jézus az Atyától kapott dicsőséget megosztotta a hívőkkel, más fordításban a hívőknek adta. Viszont azt akarja, hogy akiket neki adott az Atya (apostolok, első tanítványok), lássák ezt a dicsőséget! Azt hiszem, ezt úgy kell érteni, hogy lássák is. Lássák, miből részesednek.

Az Igazságos Atyát nem ismerte meg a világ. A tanítványok és a hívők felismerték, hogy Jézust az Atya küldte. Jézus megismertette és megismerteti velük az Atya nevét. Azért, hogy Jézussal együtt a hívőkben is benne legyen az a szeretet amellyel Jézust szereti az Atya. Így lett ő a mi Atyánk, ezért szólíthatjuk őt Atyának. Számunkra a neve Atya. Ez igazán örömhír!

Lombos Ida, Budapest

2024. május 17., péntek

Jn 21,15-19

Az evangéliumok szerint Péter mindvégig a szíve mélyéből szerette Jézust, az első időkől a Getszemáni-kerti kardrántáson át a főpap udvaráig a szeretet hajtotta Pétert, ha az utolsó kanyarban háromszor legyőzte is őt a félelem. Háromszor ismételt kérdésre háromszor ismételt válasz, háromszor adott megbízatás. Egészen feltett kérdésre egészen megadott válasz, és egészen megadott megbízatás. Ha a fordítás nem ferdít, akkor Jézus először összehasonlítva kérdez, végül tömören. A válasz először szinte 'persze', végül Péter lényé mélyéből szól.

Ez a beszélgetés az elmúltak és az eljövők közti pont, amely mindkettőnek teljességet, alapot ad. Ez Péter egész élettevékenységének a középpontja, haláláig, ez az az önmagában álló valóság, az a jelen pillanat, amelyhez minden viszonyul. Ezt a részt Jézus megbízása nyomán elsősorban Péter, vele együtt az ő utódai és azok megbízottjai és a hívek közti viszony isteni deklarációjának szokták tekinteni, a pásztorok és legalább annyira a nyáj figyelmébe ajánlva. De ez a szemlélet ennek az eseménynek a megnyilvánulásaira helyezi a hangsúlyt, a belső viszonyulás helyett a külső viszonyokra. A valóság maga azonban független ettől, múlttól és jövőtől, erénytől és gyengeségtől, tisztségtől és tiszteltségtől. Ez a pillanat a szingularitás, az epicentrum, a tulajdonképpeni valóság, a jelenlét és a találkozás csöndje, ahol kimondom a válaszomat az életre: ez vagyok én. Minden tevékenység és esemény annyira valóságos, amennyire ehhez viszonyul, amennyire ez jelenik meg benne.

Neumann Attila, Budapest

2024. május 18., szombat

Jn 21,20-25

Jézus és Péter beszélgetése sorsdöntő kérdést feszeget. Miután Péter megismerte saját sorsát, kíváncsisága János apostol várható sorsa iránt természetes, ártalmatlan emberi érdeklődésnek tűnik. Jézus mégis hamar lehúti ezt a fajta kíváncsiságot, és közli Péterrel, hogy János sorsa nem tartozik rá, majd felszólítja, hogy kövesse őt!

Minden normálisan gondolkodó ember a legjobbat akarja embertársának. A legtöbben éppen ezért szinte betegre aggódják magukat gyermekük, barátaik, ismerőseik miatt, hogy mi lesz velük, ha nem térnek meg, ha így vagy úgy élnek.

Tudomásul kell vennünk, hogy nem élhetjük az ő életüket. Nem gondolkodhatunk, nem dönthetünk, nem cselekedhetünk helyettük, és nem téríthetjük meg őket erőszakkal! Mindenki csak a maga lelki békéjéért, boldogságáért, üdvösségéért felel másokkal kapcsolatban is.

Amikor azzal vagyunk elfoglalva, hogy mi lesz a másik ember sorsa, ha..., akkor nem azzal foglalkozunk, nem arra figyelünk, ami bennünket érint. Ha megtudjuk is, mihez kezdünk az információval? Elkezdünk aggódni, vagy minden rendelkezésünkre álló eszközzel megpróbáljuk megváltoztatni a másik ember életét? Semmi jogunk nincs beleavatkozni mások életébe! Péter sem tehetett volna semmit akkor sem, ha ismerte volna János sorsát. Ahogy az ő saját sorsa is csak Jézusra és Őrá tartozik, ugyanígy János sorsa is csak Jánosra és Jézusra tartozik.

Még ha a szívünkön viseljük is a másik ember sorsát, akkor is csak az evangéliumok helyes megértése révén ismerhetjük fel, hogy mit tehetünk mások érdekében, mit jelent követni Jézust: hirdetni Jézus tanítását az evangéliumok fényében, megbocsátani, segíteni ott, ahol erre lehetőségünk adódik, jót akarni, vagyis úgy szeretni önmagunkat és embertársainkat, amint Jézus szeret bennünket. Ha erre a tanúbizonyságra hivatkozva a másik ember elgondolkodik és Jézus felé fordul, az jó. De ha mégsem hallgat ránk, az is az ő dolga. Mi megtettünk mindent, amit tehettünk érte. A többi órá és Jézusra tartozik.

Ha az ember megtanulja az örökkévalóság szemüvegén keresztül nézni önmagát, a mulandó világot, akkor már fel sem merül benne a kérdés, hogy mi lesz az ő vagy bármelyik hozzátartozója, barátja, ismerőse sorsa, mert tudja, hogy honnan hová tart, és minden kétséget kizáróan tudatában van annak, hogy mind saját, mind embertársa élete Jézusnál jobb kezekben nem is lehet.

A maga sorsát senki nem kerülheti el. A világ is felkínálja a maga lehetőségeit, Isten is. De a világban bekövetkező végső sorseseemény csak a felszín ahhoz képest, amit minden embernek meg kell élnie Isten szent színe előtt. Ha a világi és vallási hatalom más sorsot szán is azoknak, akik belezavarnak az érdekeltségeikbe, Jézus még a végső pillanatban is megkönnyítheti azok terhét, akik végig kitartanak mellette. Az, hogy mire milyen sors vár, a jövő zenéje, az ember lelki békéje és boldogsága ellenben a jelen megszentelésétől függ. Ezért inkább erre fordítsuk figyelmünket, a többit bízzuk Istenre!

Tóth Csaba, Budapest

2024. május 19., Pünkösd

Jn 20,19-23

Szorongás helyett békesség

„Békesség néktek!” Így köszönti Jézus a tanítványokat.

Rettegtek, zaklatottak, zavarodottak voltak és reményvesztettek. Minden elveszni látszott, ami addig szépek és igaznak tűnt. A belső világuk bizonytalanná, a külső fenyegetővé vált. Az ígéretek és a remény érvénytelenné. Csak arra volt erejük, hogy bezárkózzanak és egymásba kapaszkodjanak.

Gondolom, nemcsak nekem ismerősek ezek az érzések. Szorongásból, zaklatottságból, zavarodottságból napjainkban is van elég. A zaklatottság olyannyira mindennapjaink részévé vált, hogy sokszor már észre sem vesszük. Milyen felrázó lenne, ha valaki így köszönné ránk: „Békesség neked!” Akkor bizony rá kellene tekintenem békétlenségem aktuális állapotára és okára.

Jó alkalom lenne ez számomra arra, hogy önvizsgálatot tartsak: Melyek azok a helyzetek az életemben, amelyeket nehezen kezelek, amelyek valahogyan mindig zaklatottá tesznek. Továbbá el kellene ismernem, hogy megint „benyelt” az evilág. Hagytam elgyengülni az Istenbe vetett bizalmamat. Nem tudom biztonságban lévőnek, elégedettnek érezni magam.

Ráadásul nem sok jó születik abból, ha zaklatottan, békétlenül teszem a dolgaimat, szemlélem az embertársaimat. A félelem, a harag, az elutasítás, a ragaszkodás, a vágyakozás torzítja tisztánlátásomat. Mindezek befolyásolják megítélésemet.

Szükségem van a békességre. Azért, mert akkor érzem azt, hogy a helyemen vagyok. A világ bennem és körülöttem is kiteljesedik. A bizalom és a remény érvényessé válik. Szükségem van rá azért is, mert az Atya számít rám. Számít a békességemből eredő tisztánlátásomra, a békességemből eredő szabadságomra.

A békesség egy állapot. A hozzá vezető út, a megbékélés folyamata hétköznapi szemmel nézve nehéznek és néha talán lehetetlennek is tűnik, de van egy jó hír: A bennünk élő Lélek a szövetségünk! Előbb vagy utóbb, így vagy úgy, de biztosan arrafelé terel. Hagyjunk teret a működéséhez, akkor talán könnyebb lesz az utunk.

Orbán Ági, Felsőzsolca

Elmélkedések
a Bokor közösség tagjaitól
a húsvéti időszak minden napjára.

Az írások elérhetősége:

www.bokorportal.hu